

10.285

OSZAK

8

400

ZK

Országos Széchényi Könyvtár

EDGAR WALLACE

A KÉK KÉZ

REGÉNY

FORDÍTOTTA
GYÖRGY OSZKÁR

Országos Széchényi Könyvtár

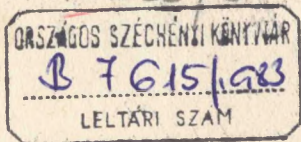
DANTE KÖNYVKIADÓ BUDAPEST

JOGOSÍTOTT KIADÁS

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

10285/8

Copyright 1929 by Dante Könyvkiadó, Budapest

Biró Miklós nyomdai műintézet r.-t. Budapest VII, Rózsa ucca 25.

ELSŐ FEJEZET

Septimus Salter harmadszor nyomta meg az asztalán lévő villamos csengőt s közben elégedetlenül dörögött.

Zömök, idősebb ember volt; széles, piros arcán ősz oldalszakáll. Inkább jómodú földbirtokosnak, mint tekintélyes ügyvédnek nézhette volna az ember. Ruhája szabása már tökéletesen divatját multa, fekete szatén nyakkendő gallérja 1850-es divatú virágos mellényből nyult elő. Ebben az évben Mr. Salter még egy kissé, legalább divat tekintetében, előtte járt a korának. De az évek elérték és el is hagyták már. Nem volt egész Londonban ekkor sem tájékozottabb és életrevalóbb ügyvéd, de öltözködésben megmaradt olyannak, amilyen fiatalabb korában volt.

Újra megnyomta a csengőt, most már türelmetlenül.

— Átkozott fickó! — mormogta. Fölállt és átment egy kis szobába, amelyben rendesen a titkárja tartózkodott.

El volt rá készülve, hogy üresen találja, de csalódott.

A tintafoltos nagy íróasztal mellé szék volt odatolva és ezen egy fiatalember térdelt. Kezére támasztott arcra, az asztalra könyökölve egészen az egyik irat tanulmányozásába mélyedt.

— Steele! — szólt Mr. Salter éles hangon. A fiatalember fölriadt az olvasásból és talpra ugrott.

Magasabb volt a közepesnél, szélesvállú, de nyulánknak tetszett. Napbarnított arca künn a szabadban eltöltött napokról tanuskodott; az egyenes orr, a határozott száj, az erős áll hozzátartozott ehhez a jellegzetes „katonaarc”-hoz, melyet a háborúban eltöltött kemény négy esztendő a maga képére formált. Most egy kissé zavarban volt s inkább tettenért nebulónak látszott, mint

a Viktória-kereszt tulajdonosának, aki nyolc ellenséges repülőgépet szedett le és tizenkét golyóval a testében tért meg a hangárjába.

— Steele, — szólt Mr. Salter szemrehányóan — igazán nagyon figyelmetlen. Már harmadszor csöngettem önért.

— Végtelenül sajnálom, — szólt Jim Steele és ellenállhatatlan mosolya egyenesen az öregember szívébe lopózott.

— Tulajdonképpen mit is csinál itt? — dörmögte Salter, az asztalon heverő iratokra tekintve s aztán türelmetlenebb hangon hozzátette: — Hát még nem unt bele ebbe a Danton-ügybe?

— Még nem, — szólt Steele nyugodtan. — Úgy érzem, hogy Lady Mary Danton-t meg lehetne találni. Csak ha már megtaláltuk, kaphatunk kielégítő magyarázatot eltűnéséről. Az pedig valakinek kissé kellemetlen lesz. — Megállt, mert úgy érezte, hogy máris sokat mondott.

Mr. Salter merően nézett rá és szippantott egyet burnótjából.

— Ön, úgy-e, nem szereti Mr. Groatot? — kérdezte. Jim nevetett.

— Nincs jogom őt szeretni, vagy nem szeretni. Részemről nem szenvedhetem az ilyen embereket. Ha egy harminc éves ember nem volt a háborúban, nem lehet más mentsége, mint hogy abban az időben halott volt.

— Gyöngé szíve volt — kockáztatta meg Mr. Salter meggyőződés nélkül.

— Lehet, — szólt Jim kissé gúnyosan. — Mi az ilyeneket a hadseregben szimulánsnak hívtuk. Ütközet előtti este beteg lett a szívük és a fedezékbe bújtak, míg társaik a tűzvonalban előrenyomultak!

Mr. Salter az asztalon heverő iratokra nézett.

— Rakja el ezeket, Steele. Semmire sem fog menni ennek az asszonynak a keresésével, hiszen akkor tűnt el, mikor ön még ötéves kis gyerek volt.

— Szeretném . . . — kezdte Steele habozva.

— Különben ez igazán nem az én dolgom, — szolt mosolyogva. — Nincs is jogom effelől kérdezni, de ha szentelhetne rá egy kis időt és volna hozzá kedve, szeretnék még erről az eltűnésről egyetmást megtudni. Eddig sohasem mertem önt faggatni, hogyan is volt tulajdonképpen az az eltűnés?

Salter először összeráncolta homlokát, azután arca lassanként kiderült.

— Azt hiszem, Steele, sohasem volt önnél rosszabb titkárom és ha nem lennék a keresztapja és nem érezném erkölcsi kötelességemnek, hogy támogassam, udvarias kis levelet kapna tőlem, hogy szolgálatait csak e hét végéig óhajtom igénybe venni.

Jim Steele nevetett.

— Mindig el voltam erre készülve!

Az öreg ügyvéd barátságosan hunyorgatott. Alapjában szerette Jim Steelet, jobban, mint ahogy az gondolta volna. De nem csak barátságból és kötelességérzetből tartotta meg szolgálatában. A fiatalember segítségére volt és megbízhatott benne, bár megvolt az a jó tulajdonsága, hogy nem hallotta a csengetést, ha kedvenc tanulmányaiba mélyedt.

— Tegye be az ajtót, — szolt Salter mogorván és mikor a másik engedelmeskedett, hozzátette, ujját fenyegetőleg felemelve:

— Elmondom önnek ezt a történetet; nem a kíváncsiságát akarom kielégíteni, csak azt remélem, hogy ezzel örökre megszűnik az érdeklődése a titokzatos Danton-ügy iránt!

— Lady Mary Danton egyetlen leánya volt Lord Plimstocknak. Mint egészen fiatal leány, feleségül ment Jonathan Dantonhoz, a milliomos hajógyároshoz. De házasságuk szerencsétlen volt. Jonathan Danton rideg, kellemetlen és még hozzá beteg ember is volt. Ép az előbb beszéltünk Digby Groat szívbajáról. Nos, Jonathannak igazán beteg volt a szíve. Részben ennek lehet tulajdonítani, hogy oly rosszul bánt a feleségével. Mikor kis leányuk született, ez sem hozta őket közelebb egymáshoz, sőt lassanként még jobban elhidegültek. Dan-

tonnak üzleti ügyben Amerikába kellett utaznia. Mielőtt elindult, eljött ide az irodámba és ezen az asztalon aláírta a végrendeletét, a legfurcsább végrendeletet, melyet valaha is láttam. Egész vagyonát Dorothy leányára hagyta, aki akkor három vagy négy hónapos lehetett. Ennek halála esetére pedig úgy intézkedett, hogy a vagyon nővérére, Mrs. Groatra szálljon, de csak húsz évvel a gyermek halála után. Ezen időre a birtok hasznélvezeti joga Mrs. Groatot illeti.

— Ugyan miért rendelkezett így? — kérdezte Jim meglepetve.

— Hiszen ez könnyen érthető. Így akarta megakadályozni, hogy a gyermeket láb alól eltegyék, de előre látta azt is, hogy a végrendeletet Lady Mary megtámadhatja. A végrendelet egyébként úgy volt megszövegezve, hogy húsz éven belül nem lehetett megtámadni. És nem is támadták meg. Míg Danton Amerikában tartózkodott, Lady Mary a kis leánnyal együtt eltűnt. Senki sem tudta, hova mentek, de a kis Dorothy és a melléje fogadott gyermekleány nyomai Margate-be vezettek. Talán Lady Mary is ott volt, de erről nincs biztos tudomásunk. Csak annyi bizonyos, hogy a gyerekleány — aki egy halász leánya volt és jól tudott bánni az evezővel — egy nyári napon csónakon magával vitte Dorothyt a nyílt tengerre. Ott a köd meglepte őket. Minden valószínűség szerint a kis csónak gőzhajóba ütközött. A csónak roncsait a tengerből szedték össze és egy héttel később a gyerekleány holttestét is kifogták. Sose tudódott ki, mi történt Lady Maryvel. Egy-két nappal a tragédia után Danton visszatért Amerikából és a szerencsétlenséget nővérétől, Mrs. Groattól tudta meg. Ez a hír megölte.

— És Lady Maryt sohasem látták újra?

Salter a fejét rázta.

— Nézze, kedves barátom, — felállt, kezét Jim vállára téve — még ha csodálatos módon fel is találhatná Lady Maryt, ezzel semmit sem változtatna Mrs. Groat vagy fia helyzetén. Jonathan Danton végrendelete csupán e dráma egyetlen szereplőjének, a kis Dorothynek

lehetne hasznára, az pedig — mondta csendesen — régen halott!

Egy pillanatra csend támadt.

— Most már értem az összefüggést, — szólott Jim Steele nyugodtan — csakhogy...

— Csakhogy?

— Erős a gyanum, hogy ebben az egész ügyben valami nincs rendjén. Azt hiszem, ha időt szentelhetnék rá, földeríthetném a titkot.

Mr. Salter merően nézett titkárára, de Jim Steele állta a tekintetét rebbenés nélkül.

— Önnek detektívnek kellett volna lennie, — szólott az ügyvéd gúnyosan.

— Sajnálom, hogy nem lettem az. Két évvel ezelőtt, mikor a Tizenhármak bandája kirabolta a bankokat, anélkül, hogy elcsíphették volna őket, felajánlottam szolgáltatomat a Scotland Yardnak.

— Csakugyan megtette? — szólott gúnyosan az ügyvéd és menni készült. De azután hirtelen visszafordult. — Miért is csengettem önnek? Ah, igen, szükségem van Danton haszonbérleti szerződéseire, amelyek a Cumberland-birtokra vonatkoznak.

— Mrs. Groat talán el akarja adni a birtokot? — kérdezte Steele.

— Még nem adhatja el. De május 30-án, feltéve, hogy óvás nem érkezik, rendelkezhet Danton milliós örökségével.

— Vagy pedig a fia, — szólott Jim jelentősen, követte főnökét irodájába. A polcokon aktadobozok sorakoztak. A bútorzat kopott, a szőnyeg foszladozó volt és mindenben a penész szaga érzett.

— Hát csakugyan detektív szeretne lenni? — kérdezte Salter íróasztalához telepedve. — És mi az útravalója erre az új hivatásra?

Jim mosolygott, de a szeme különös fényben égett.

— Hit, — szólott nyugodtan.

— Hit? Mire való a hit a detektívnek?

— A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés.

Jim csaknem ünnepélyesen idézte ezt a bibliai mondást és Mr. Salter sokáig hallgatott. Azután felvett egy papírszeletet és néhány sort ráírva átnyújtotta Jimnek.

— Próbálja meg, detektív uram, felkutatni ezeket az aktákat a páncélszobában, — szólott, de a tréfás szavak ellenére is meg volt illetődve.

Jim átvette a cédulát, átolvasta és éppen kérdezni akart valamit, mikor kopogtak és egy irtók lépett be.

— Fogadhatja, uram, Mr. Digby Groatot?

MÁSODIK FEJEZET

Mr. Salter derüs szemmel tekintett föl. — Igen, — szólt fejbiccentéssel s aztán Jimhez fordult, aki gyorsan távozni készült: — Maradhat, Steele. Mr. Groat azt írta, hogy szeretné látni az iratokat és lehet, hogy le kell őt vezetnie a páncélszobába.

Jim Steele nem válaszolt.

Az irtók ajtót nyitott és egy fiatalember lépett be.

Jim ismerte már régebből, de mennél többször látta, annál kevésbé szívelhette. Ha festő volna, csukott szemmel le tudná festeni ezt a keskeny, sápadt arcot, rövidre nyírt fekete bajuszát, örökké álmos szemét, előreálló erős állát és kissé elálló fülét. És még így is Digby Groat jó megjelenésű ember volt, ezt Jim se tagadhatta. Ruhájának minden darabja a komornyikját dicsérte.

Ragyogó és illatos hajától le egész pompás cipőjéig minden kifogástalan volt rajta. Ruhája a legutolsó divat szerint készült és tökéletesen állt. Cilinderét, melyet a kezében tartott, tükörnek is használhatta volna. Amint belépett, maga körül a *Quelques Fleurs* finom illatát árasztva, Jim elfintorította az orrát. Utálta azokat a férfiakat, akik, ha nem is feltűnően, illatosítják magukat.

Digby Groat az ügyvédről Steelere nézett, sötét szemében fáradt és mégis szinte orcátlan nézéssel. Az ügyvéd és titkárja egyformán utálta.

— Jó reggelt, Salter, — szólt.

Elővette selyem zsebkendőjét és miután leporolt egy széket, felszólítás nélkül leült; citromsárga keztyűs keze aranygombos ébenfabotján pihent.

— Ismeri, ugyebár, titkáromat, Mr. Steelet? — szólt Salter.

A másik rábólintott.

— Ó, igen. Ezelőtt, ugyebár, katonatiszt volt, a Viktória-kereszt tulajdonosa? — kérdezte vontatottan. — Nem egyhangú élet ez önnek, Steele? Engem halálra untatna.

— Azt elhiszem. De ha önt is négy éven át hánytavetette volna a háború, mennyei nyugalomnak érezné ezt az irodát.

— Lehet, — szólt Digby Groat kurtán. Jim célzása, hogy elkerülte a háború viszontagságait, kínosan érintette.

— Nos, dr. Groat, — de az egy kézmozdulattal félbeszakította Saltert.

— Kérem, ne nevezzen doktornak, — szólt elkedvetlenedve. — Szeretném, ha elfelejtenék, hogy orvosi tanulmányokat végeztem és sebészi oklevelet nyertem. A magam multságára tanultam és ha megtudnák rólam, hogy orvos vagyok, nem lenne se éjjelem, se napalom a betegetktől.

Jimnek új dolog volt, hogy ennek a világfinak orvosi diplomája van.

— A Cumberland-birtok iratait óhajtanám látni, — folytatta Groat. — Ajánlatot kaptam — azaz jobban mondva az anyám kapott — egy szindikátustól, amely nagy szállodát akar építeni a birtokon. Ha jól tudom, a szerződésnek van egy záradéka, amely nem engedi meg az effajta építkezést. Ha csakugyan így van, alávaló gondatlanság volt az öreg Danton részéről ilyen birtokot vásárolni.

— Mr. Danton nem cselekedett soha sem meggon-
dolatlanságot, sem alávalóságot, — szólt Salter nyugodtan. — Ha ezt levelében említi, telefonon is felvilágosítást adhattam volna; nem kellett volna idefáradnia.

Így azonban Steele le fogja vezetni a páncélszobába, ott nyugodtan átvizsgálhatja a szerződéseket.

Groat bizalmatlanul pillantott Jimre.

— Ért a titkár úr valamit a szerződésekhöz? — kérdezte. — És nekem is le kell mennem abba a borzalmas pincébe, hogy ott halálosan megfázzam? Nem hozathatná fel azokat az aktákat?

— Ó, hogyne, felhozhatjuk, csak szíveskedjék átfáradni Mr. Steele szobájába, — szólt Salter.

Egyébként ő sem szerette jobban kliensét, mint Jim; sőt alapos volt a gyanuja, hogy mihelyt a Danton-vagyon Groaték birtokába kerül, ügyeik intézésével mást fognak megbízni.

Jim fogta a kulcsokat és nemsokára egy nyaláb aktával tért vissza.

Mr. Groatot már nem látta főnöke szobájában.

— Átküldtem az ön szobájába, magyarázzon meg neki mindent, ami a szerződésekre vonatkozik. Ha szüksége volna rám, hívjon csak bátran.

Jim a fiatalembert egy könyvben lapozgatva találta; az egyik polcra emelte le az imént.

— Tulajdonképpen mit is jelent Daktiloszkópia? — kérdezte Jimre tekintve. — Ez a könyv erről szól.

— Az ujjlenyomatokról szóló tudomány, — felelte Jim kurtán. Gyűlölte ezt az embert azért az arcátlan nyugalomért, amellyel az ő magánkönyveiben lapozgatott.

— Érdeklik az ujjlenyomatok? — kérdezte Groat, visszahelyezve a könyvet.

— Egy kissé. Itt vannak a kívánt bérleti szerződések, Mr. Groat. A páncélszobában már futólag átnéztem őket és nem találtam bennük semmiféle záradékot, amely az említett építkezést megtiltaná.

Groat átvette az okiratot és lapról-lapra elolvasta.

— Nem, csakugyan nincs erről szó, — mondta, letevé a szerződést. — Hát valóban érdekli a daktiloszkópia? Nem is sejtettem, hogy az öreg Salter bűnügyekkel is foglalkozik.

— Sőt leginkább ilyenekkel, — szólt Jim.

— Hát ezek itt mik? — kérdezte Groat.

Jim íróasztala mellett feketefedelű füzetekkel meg-
rakott könyvespolc állt.

— Magánjegyzeteim, — felelte Jim.

Digby gúnyos mosollyal nézett körül.

— Miről szól ez a sok jegyzet? — kérdezte és mi-
előtt Jim megakadályozhatta volna, levette az egyik
füzetet.

— Kérem, Mrs. Groat, — szólt Jim határozottan —
nem lenne szíves a magándolgaimat nyugton hagyni?

— Bocsánat, azt hittem, az öreg Salter irodájában
minden az ügyfeleire vonatkozik.

— De ön nem az egyetlen ügyfele, — szólt Jim.
Nem egyhamar lehetett kihozni a sodrából, de ez az
orcátlanság alaposan próbára tette a türelmét.

— Mi a célja ezzel? — kérdezte Groat a füzetben
lapozgatva.

Jim az asztal másik oldalán, amint merően nézte,
látta, hogy a sápadt arc hirtelen megszínesedik, tekin-
tete acélossá mered és a közönyösség lehull róla, mint
egy álarc.

— Mi ez itt? — kérdezte kihívóan. — Mi az ördög?

Nagynehezen erőt vett magán és felnevetett. De a
nevetése bántóan és mesterkélt hangzott.

— Pompás fickó maga, Steele, — szólt megszokott
hanyag hangján. — Bolondság ilyen dolgokon törni a
fejét...

Helyére tette a füzetet, felvette a szerződést és lát-
szólag figyelmesen olvasni kezdte. Jim azonban figyelte
és jól látta, hogy csak úgy tesz, mintha olvasna.

— Rendben van, — szólt végül Groat, letette az
aktát és vette a cilinderét. — Valamelyik napon meg-
látogathatna és együtt vacsoráznánk, Steele. A Gros-
venor Squarei házunk hátsó részéhez nagyon érdekes
laboratóriumot építettem. Az öreg Salter doktornak
nevezett!

Mint valami kedélyes tréfán, jóízűen kacagott.

— Nos, ha eljön hozzám, mutathatok majd valamit,
ami legalább is igazolja ezt a címet.

A sötétbarna szempár még az ajtóból is állhatatosan Jimre szegeződött, míg az egyik sárgakeztyüs kéz a kilincsen nyugodott.

— Mellékesen mondva, Mr. Steele, — szólt vontatottan — ezek a tanulmányok nagyon veszedelmes területre csábíthatják; ilyen kockázattal szemben egy újabb Viktoria kereszt sem nyújthatna megfelelő kárpótlást.

Gondosan betette maga után az ajtót. Jim homlokát ráncolva nézett utána.

— Mi a manót gondol ez az ember? — kérdezte.

Aztán visszaemlékezett, hogy Groat a füzetében lapozgatott s abban ejthette valami gondolkodóba. Levette a füzetet a polcról, fellapozta az első oldalt és olvasta a „Tizenhármak” bandájára vonatkozó jegyzetet.

HARMADIK FEJEZET

Aznap délután Jim Steele belépett Mr. Salter irodájába.

— Egy csésze teára megyek, — szólt. Mr. Salter felnézett a szemközti falon hangosan ketyegő ódivatú órára.

— Jól van. De az utóbbi időben ugyancsak pontosan teázik, Steele. Miért pirult el? Leány van a dologban?

— Szoktam ugyan egy hölgygel teázni, de...

— Na, csak induljon, — szólt rá az öreg úr morgván. — Adja át üdvözetemet.

Jim elnevette magát. De még mindig piros volt, ahogy a lépcsőn lement és kijutott a Marlborough Streetre. Meggyorsította lépteit, mert egy kissé már elkésett. Megkönnyebbülten lélegzett fel, mikor belépve a csendes helyiségbe, megszokott asztalánál még senkit sem látott. Amint karcsú, izmos alakja áthaladt a termen, a kis fülkéig, honnan az egész Regent Streetet be lehetett látni, minden szem feléje fordult; Jim Steele a brit férfitípus ragyogó példánya volt, nevető szürke szeme nem egy női szívre jelentett veszedelmet.

De azok közé a férfiak közé tartozott, akiknek tiszta

idealizmusa nem ismeri a flirtet. Az iskola padjaiból egyenesen a harcok tragikus színterére került; abban a korban, mikor a legtöbb fiatalember még táncol és udvarol, az ő jelleme már átesett a háború tűzkeresztségén. Alig hogy leült az asztalhoz, a kiszolgálóleány mosolyogva hozzáietett és várta, hogy rendeljen.

— Az ön ifjú hölgye még nem érkezett meg, uram, — szólt. Először történt, hogy Eunice Weldonra célzott és Jimet ez kellemetlenül érintette.

— Az az ifjú hölgy, aki néha velem teázik, nem az én ifjú hölgyem, — szólt kissé ridegen. Látva, hogy akaratlanul megbántotta, tréfás mosollyal hozzátette: — Tulajdonképpen az ön vendége az az ifjú hölgy.

— Bocsánatot kérek, — szólt a pincérnő és hogy zavarát palástolja, számoló könyvében jegyeztetett.

— A rendes teát, uram?

— Igen, csak azt kérem.

Ebben a pillanatban lépett be egy fiatal leány; Jim felugrott, hogy üdvözlje.

Sudár növésű volt és karcsú, mint a nádszál. Ha előkelő és bájos alakja az uccán feltűnt, a lődörgő és kalandot kereső férfiak félreálltak útjából. Még csak egy pillantást se mertek rá vetni s amikor már elhaladt, átkozták félénkségüket.

Arcának tisztaságában volt valami madonnaszerű, de kék szemében élet nevetett és szép vonalú szája hódított. Leánybimbó, amelyet az élet nyári virágzásra fakaszt. Különös fényű zaphir-szemében tűzjelek hirdették az asszony ábrándjait; kísértettek s ugyanakkor fenyegettek is. S mégis volt benne valami diadalmasan gyermeki. Kifejezésteli száj, leányos, gömbölyű áll, ragyogóan fehér nyak, áttetsző és patyolattiszta bőr: mindez a báj együttvéve hódító ifjúságának fegyvertára volt.

Szeme mingyárt felfedezte Jimet és hozzá sietett.

— Megkéstem, — szólt élénken. — Valami unalmas hercegnő volt nálunk a műteremben, tizenhét különböző felvételt kellett róla készítenünk, mindig a csunya nőkkel van a legtöbb baj.

Leült, lehúzta keztyűjét és barátságosan viszonzta a pincérnő köszöntését.

— Csak egy mód van arra, hogy a csúnyák szépnek lássák magukat: a hízelgő fénykép — szolt Jim.

Eunice Weldon egy Regent Streeti előkelő fényképészeti műteremben volt alkalmazva. Jim csodálatos véletlen folytán ebben a helyiségben ismerkedett meg vele, ahol most ültek. Az ablak függönyei valahogy tüzet fogtak és a fiú oltás közben megégette a kezét.

Eunice Weldon kötözte be sebeit.

Ha férfi tesz szolgálatot nőnek, más alig lesz belőle, mint felületes ismeretség, de ha nő segít a férfin, rendszerint barátság lesz a vége.

Nők általában bizalmatlanok a férfiak szolgálatával szemben, de erős felelősséget éreznek az iránt a férfi iránt, akinek — bármilyen csekélységgel is — segítségére voltak.

Azóta csaknem naponta találkoztak és együtt fogyasztották el teájukat.

Egy alkalommal Jim színházba hívta, de Eunice kedvesen visszautasította a meghívást. Azóta nem tett újabb kísérletet, hogy ismeretségük bensőbbé váljék.

— Nos, mennyire haladt a kutatásban az eltűnt lady után? — kérdezte, jamet kenve vajaskenyerére, melyet a pincérnő hozott az imént.

Jim elfintorította az arcát.

— Mr. Salter ma felvilágosított, hogy nem sokat változtatna a dolgon, ha meg is találnám.

— Csodával lenne határos, ha a gyermek megmenekült volna. Gondolt már erre a lehetőségre? — kérdezte Eunice.

Jim bólintott.

— Nem sok a reményem. Jól mondta, hogy csodálatos lenne, de még jobban csodálkoznám, — tette hozzá nevetve — ha ön lenne a keresett örökös nő!

— Sajnos, erre se lehet sok reménye, — szolt Eunice a fejét rázva. — Ahogy a mese mondja: szegény, de becsületes szülők gyermeke vagyok.

— Az apja, ugy-e, Dél-Afrikában élt?

A leány bólított.

— Szegény apus muzsikus volt, anyára pedig már alig emlékszem, de bizonyosan nagyon kedves lehetett.

— És maga hol született?

Nem válaszolt azonnal, mert a sandwichével volt elfoglalva.

— Cape Town—Rondeboschban, hogy egészen pontos legyek, — szólt később. — De miért szeretné annyira megtalálni azt a rég eltűnt hölgyet?

— Mert nem akarom, hogy a világ legborzalmasabban műveletlen embere beleüljön a Danton-milliókba.

Eunice meglepetve figyelt föl:

— A Danton-milliókba? — ismételte lassan. — De hát ki az a borzalmasan műveletlen ember? Eddig sohasem említette a nevét.

Igy is volt, mert Jim Steele csak néhány nappal ezelőtt beszélt neki először a kutatásáról.

— A fiatalembert Digby Groatnak hívják.

A leány rémulten meredt rá.

— Nos, mi baja van? — kérdezte Jim meglepetve.

— Ahogy az imént Dantonról beszélt, eszembe jutott, hogy a főnököm, Mr. Curley, említette, hogy Mrs. Groat Jonathan Danton nővére, — szólt a leány vontatottan.

— Ismeri Groatékat?

— Nem ismerem őket, közelebbről nem, legalább egyelőre, — szólt Eunice habozva — mert nemsokára Mrs. Groat titkárnője leszek.

Jim meglepetve nézett rá:

— Erről sohasem beszélt eddig.

De amint a leány lesütötte a szemét, észrevette, hogy a kérdésével bakot lőtt az imént.

— Természetesen, — szólt most gyorsan — nem is volt rá oka, hogy beszéljen erről, de...

— Magam is csak ma tudtam meg, — szólt Eunice. — Mr. Groat fényképeztette magát s az édesanyja is elkísérte a műterembe. Többször is járt már nálunk, de én alig vettem róla tudomást, mígnem azután ma a főnököm behívott az irodájába. Tudtomra adta, hogy

Mrs. Groat titkárnököt keres s hogy ez ép alkalmas állás lenne számomra: öt font egy hétre, még ezt is megtakaríthatom, mert a házukban lakhatom.

— Mikor határozta el Mrs. Groat, hogy titkárnököt fogad?

— Nem tudom. De miért érdekli ez?

— Egy hónappal ezelőtt benn volt az irodánkban; Mr. Salter akkor ajánlotta, hogy fogadjon titkárt, aki a számadásait rendben tartja. Azt felelte, hogy irtózik még a gondolatától is olyan valakit fogadni a házába, aki nem szolgál, de nem is a családhoz tartozó.

— Nos, azóta megváltoztatta a nézetét, — tréfálkozott a leány.

— Ez persze azt jelenti, hogy többet nem teázhatunk együtt. Mikor foglalja el az állását?

— Holnap — volt a lesújtó válasz.

Mikor Jim visszatért az irodába, nem csak rosszkedvű volt. Úgy érezte, hogy olyan valami esett ki az életéből, ami lényének mélyében gyökerezett.

— Szerelmes vagy, öregem, — korholta magát.

Felnyitotta a nagy üzleti naplót, melyet ő tartott rendben és dühösen forgatta lapjait. Salter már nem volt az irodában; rendszerint korán tért haza. Jim pipára gyujtott és a jegyzetekből, melyeket főnöke íróasztalán talált, beírta a könyvbe a napi eseményeket.

Mikor elkészült ezzel, még egyszer körülnézett főnöke asztalán, nehony valami kimaradjon.

Salter többnyire rendben tartotta íróasztalát, de megvolt az a szokása, hogy fontos iratokat vagy jegyzeteket szanaszét hagyott. Jim fölemelgette a vaskos jogi könyveket, hogy alattuk is jegyzetek után kutasson. S ekkor két kötet között vékony, aranyszegélyű jegyzőkönyvre akadt. Úgy tűnt fel neki, hogy eddig nem látta az asztalon. Ahogy belepillantott, látta, hogy 1901-re szóló napló. Mr. Salter, ha a maga használatára készített jegyzeteket, egész különös gyorsírást használt; még soha titkár vagy irnok ki nem tudta betűzni. A megtalált naplóban ezzel a titkos írással voltak a bejegyzések.

Jim kíváncsian lapozgatott benne. Nem tudta mire vélni, hogy főnöke, aki általában rendszerető és pontos volt, magánfeljegyzéseit így asztalán hagyja. Emlékezett arra, hogy az ügyvéd irodájában lévő nagy zöld páncélszekrényben egész csomó ilyen jegyzőkönyvet látott. Valószínű, hogy az öreg úr azok közül vett elő egyet, hogy valamit emlékezetébe idézzon. A betűk hieroglifáknak tűntek fel, a szavak összefolytak, s amint az értelmetlen és kibetűzhetetlen írka-firkában lapozgatott, csak itt-ott talált egy-egy szót rendes írással írva.

Az egyik lapnál hirtelen megállt: Június 4-iki kelettel rendes írással írva hosszú bejegyzést talált. Úgy okoskodott, hogy ez alighanem későbbi, mint az előtte lévő gyorsírásos jegyzet, mert zöld tintával volt írva. Ez a körülmény egyszersmind a bejegyzés időpontjára is világot vetett. Tizennyolc hónappal azelőtt ugyanis egy szemorvos, akihez Mr. Salter egészen szokatlan asztigmatizmusa miatt fordult, úgy vélte, hogy a zöld tintával írott betűk kellémesebbek lennének a szemének; az ügyvéd azóta sohasem írt mással.

Jim elolvasta a szakaszt, szinte számot sem adva magának arról, hogy tulajdonképpen megbocsáthatatlan dolgot követ el: a főnöke magánjegyzeteit olvassa.

„Egy hónapi fegyház, kényszermunkával. Holloway fogház. Kiszabadult július 2-án. Madge Benson (ez a szó alá volt húzva), Palmer's Terrace 14, Paddington. Highcliffe Gardens 14, Margate. Hosszas beszélgetés azzal a hajóssal, akié a Saucy Belle volt. Nincs további nyom...”

A bejegyzés itt véget ért.

— Mi az ördögöt jelenthet ez? — mormolta Jim.

— Feljegyzem magamnak.

Most már érezte, hogy valami tisztességtelen dolgot készül elkövetni, de érdeklődése az új nyom iránt legyőzte habozását.

A jegyzet bizonyára az eltűnt Lady Maryre céloz. Hogy ez a Madge Benson nevű nő kicsoda és mit jelenthet hollowayi fogsága, az még a jövő titka.

Lemásolta a feljegyzést egy névjegy hátlapjára, visszament szobájába, bezárta íróasztalát és hazament, hogy haditervét kieszelje.

Kis emeleti lakása volt, melynek ablakai a Regent Parkra nyíltak. Valójában azonban nem igen látott mást, mint házak tűzfalát s köztük mély szakadékot, melyet vasútvonal hidalt át. Oly közel zakatolt alatta a vonat, hogy kényelmesen bedobhatott volna egy pennyt a kocsik ablakán. De a lakás sokkal olcsóbb volt, mint a többi, jobb fekvésű és ez sokat nyomott a latban. Jimnek volt egy kevés — heti 2—3 font — mellékjövedelme s ez a fizetésével együtt elég gondtalan megélhetést biztosított számára. Három szobáját értékes, régi bútorokkal rendezte be. Tékozló apja halála után ki kellett fizetnie hátrahagyott adósságát; a családi vagyonból mindössze ezeket a bútorokat tudta megmenteni.

Jim a negyedik emeletre ért a lifttel. Alig illesztette a kulcsot a zárba, mikor nyitni hallotta a szomszéd szoba ajtaját. Megfordult.

Ápolónői ruhába öltözött idősebb nő lépett ki és barátságosan bölintott feléje.

— Hogy érzi magát a beteg? — kérdezte Jim.

— Köszönöm, jól, — felelte — amennyire az ilyen beteg jól érezheti magát. Nagyon hálás önnek a kölcsön adott könyvekért.

— Szegény lélek, — szólt Jim résztvevően. — Rettenetes lehet, ha valaki soha többet nem mehet ki a szabadba.

— Bizony, rettenetes, — bölintott az ápolónő, — de Mr. Fane már belenyugodott. Megszokta szegény már hét év alatt.

Kop, kop, a lépcső felől lépések zaja hallatszott.

— A levélhordó jön, — szólt az ápolónő. — Azt hittem, már el is ment. Megvárom, talán hoz valamit.

Errefelé a levélhordók felvitették magukat lifttel a hatodik emeletre és lefelé gyalog jövet végezték munkájukat.

— Nincs semmim az ön számára, uram, — szólt

Jimhez, átnézve a kezében levő levélcsomót. — Miss Madge Benson, ez önnek szól, nővér?

— Nekem, — felelt az asszony kurtán, elvéve a levelet; aztán Jim felé bólintva, lement a lépcsőn.

Madge Benson! Éz volt az a név, amelyet Salter naplójában látott!

NEGYEDIK FEJEZET

— Torkig vagyok már, anyám, a nézeteiddel, — szólt Digby Groat, egy pohár portóit töltve magának. — Érd be azzal, hogy a leányt mint titkárnődet akarom itt látni; adsz-e neki munkát, vagy nem, azzal már nem törődöm. Akárhogy lesz is, nem szabad vele olyasmit éreztetned, hogy nem a levelezésed rendben tartására szerződött hozzánk.

Az asztal másik oldalán ülő hölgy öregebbnek látszott, mint amilyen valójában volt. Jane Groat hatvanon felül járt, de némelyek húsz évvel idősebbnek gondolták. Alakja görnyedt, sárgás arcbőre gyűrött és ráncos, kék-eres keze, mely most ölébe hullva pihent, csomós és visszataszító. Csak sötétbarna szeme őrizte meg töretlen ragyogását, de tekintetében most kíváncsiság, meghunyászkodás, iszonyat rejtőzött. Szánalomra méltó volt! Nem mert a fiára nézni, — csak ritkán nézett az emberek arcába.

— Kémkedni és leskelődni fog, — síránkozott.

— Hagyj fel már azzal a leánnyal, — kiáltott rá a fia. — Most, hogy egy percre magunkra maradtunk, valamit akarok neked mondani, anyám.

Jane Groat aggódó szeme jobbra-balra járt, csak a fiáét kerülte el. A férfi hangjából fenyegetés érzett, — nem először szólt így az anyjához.

— Ide nézz!

Kihúzott valamit a zsebéből s az a lámpa fényében csillogni és szikrázni kezdett.

— Mi az? — nyögte a másik, fel se tekintve rá.

— Gyémánt karkötő, — szólt fenyegetően — még pedig Lady Walthamé, akinél a week-endet töltöttük. Nézz ide!

Vad és rikácsoló volt a hangja és az asszony fejét lehorgasztva keservesen sírni kezdett.

— Tudom, miért hoztad ezt a leányt a házukba, hogy kémkedjék utánam.

A férfi ajka megvetőre torzult.

— Ugyan, terád? — szólt gúnyosan s rekedt nevetéssel fölállt. — Tudd meg, — szólt megint fenyegetve — le kell tenned arról a szokásodról, hogy mindent el-emelsz, ami csak megtetszik neked. A legközelebbi választáson alighanem bekerülök a képviselőházba s nem akarom, hogy egy kleptomániás vén bolond kockáztassa az esélyeimet. Ha valami baj van az agyesejtekben, — tette hozzá fenyegetően — van itt a ház hátsó részében egy csinos kis laboratórium, ott mindent rendbe hozhatunk.

Az anya riadtan húzódott el. Arca hamuszürkére vált.

— Te, te tennéd ezt velem, a saját fiam — dadogta. — Nincs semmi bajom, Digby, csak...

— A te szobádban találtam ezt, vén tolvaj! — sziszegte a fiú az asztalon keresztül, — hát sohase fogsz már szakítani ezzel a szokásoddal?

— Olyan szép volt, — csuklott föl az asszony és könnyei végigfolytak kiaszott arcán. — Nem bírok ellenállni, ha szép dolgokat látok.

— Tudhatod, hogy Lady Waltham szobaleánya került gyanuba, el is fogták és alighanem hat hónapot kap.

— Nem bírtam ellenállni a kísértésnek, — nyöszörögte Groatné. A fia most átkozódva az asztalra dobta a karperecet.

— S most küldhetem ezt vissza a tulajdonosának s hazudhatok hozzá, hogy tévedésből került a te táskádba. Nem mintha a szobaleányt akarnám mindenáron kihúzni a bajból, csak magamat szeretném sok kellemtelenségtől megkímélni.

A fia fölnevetett, de volt valami ijesztő ebben a nevetésben.

— Alighanem csak egy kis agynyomás, — szólt most már hidegen — valami rosszulnótt apró csont lesz az oka. Egyszerű kis műtéttel rendbehozzuk majd, anyám.

Mielőtt még befejezhette volna, az anya, hátrataszítva székét, kirohant a szobából. Digby megvető arccal fölkapta az ékszert és visszadugta a zsebébe. Régóta ismerte anyja különös lopási ösztönét, küzdött is ellene s ebben a pillanatban úgy érezte, nem sikertelenül.

Bement könyvtárszobájába. Az ezüst rácsozattal díszített kandalló, az értékes könyvállványok és a ritka bútordarabok pazar látványt nyújtottak. Leült íróasztalához és levelet írt Lady Walthamnak. Miután azt a karkötőt és a levelet gondosan kis dobozba helyezte, csengetett.

Középkorú, sötét, visszataszító arcú ember lépett be.

— Vigye el ezt azonnal Lady Walthamnak, Jackson, — szólt Digby. — Anyám ma este hangversenyre készül, ha elment, kutassa át gondosan a szobáját.

— Már el is végeztem, — felelt — de semmit sem találtam.

Menni készült, mikor Digby visszahívta.

— Szólt a házvezetőnőnek, hogy Miss Weldon szobája rendben legyen?

— Igen, uram, — válaszolt. — A legfelső emeleten akarta elhelyezni a kisasszonyt, ahol a személyzet szobái vannak, de én nem engedtem.

— A legszebb lakosztályt rendezzék be számára, — szólt Groat. — Gondoskodják róla, hogy a szoba tele legyen virággal. Vigyék át innen ezt a könyvállványt és a kínai asztalkát is.

Az ember bólintott.

— És mi történjék a kulccsal, uram? — kérdezte azután habozva.

— Milyen kulccsal? — nézett fel Digby. — A kisasszony szobája kulcsát gondolja?

Jackson bólintott.

— Parancsolja, hogy az ajtó belülről zárható legyen? — kérdezte jelentősen.

— Természetesen, maga bolond, — szólt megvetően Digby — sőt reteszt is tegyenek rá.

Az ember meglepetve nézett rá.

Kettőjük között nyilvánvalóan szorosabb kapocs volt, mint úr és szolga között lenni szokott.

— Nem akadt még útjába egy Steele nevű fiatalember? — kérdezte Digby másra fordítva a szót.

Jackson fejét rázta.

— Ki az? — kérdezte.

— Egy ügyvéd titkárja. Ha szabad ideje lesz, nem ártana kissé megfigyelni. Különben nem, bízzuk ezt inkább Bronsonra. Featherdale Mansion-ban lakik.

A szolga bólintott. Digby eltávozott hazulról.

* * *

Eunice Weldon csekély holmija már össze volt csomagolva; a kocsi az ajtó előtt várt. Ahogy a dohos és elhanyagolt lakást, mely az utóbbi két évben otthona volt, el kellett hagynia, nem érzett semmi sajnálkozást. Háziasszonya, aki olyan volt, mintha a ruháit mindig sebtében kapkodta volna magára, lekísérte; a búcsúzással Eunice röviden végzett. Egyébként új alkalmazása tekintetében nem volt Jim Steele-lel egy véleményen. Nagyon is fiatal volt még, minden új helyzetben valami kalandos kezdet érzett, valami olyant, ami varázslatos lehetőségeket rejt magában. Felsőhajtott: eszébe jutottak a tea melletti beszélgetések, melyek oly kedves színt loptak életébe s most talán már véget is értek. De nem, bizonyos volt benne, hogy Jim igyekszik majd vele találkozni.

Hiszen lesznek majd szabad órái, talán szabad délutánjai is; de ekkor szomorúan jutott eszébe, hogy nem is tudja a fiú címét. De az bizonyosan tudja az övét. Ez a gondolat megvívasztalta, mert vágyott már utána. Jobban vágyott találkozni vele, mint valaha

gondolta volna. Ha lehúnyta a szemét, kedves, csinos arca előtte volt, mosolygó, hű szeme a szemébe nézett. Egész alakja, vállának lépteivel összehangzó mozdulata, kellemes hangjának csengése, minden jellemző vonása lelkében újra felidéződött.

De az a gondolat, hogy többet nem találkozhatik vele...

— Látnom kell még, látnom kell! — suttogta, miközben kocsija megállt a Grosvenor Square 409-es számú ház impozáns kapuja előtt.

Az elősiető szolgák serege kissé megzavarta, de jól is esett neki, hogy foglalkoznak vele.

— Mrs. Groat várja önt, kisasszony, — szólt egy komorarcú ember, akiről később megtudta, hogy Jackson a neve.

A hátsó részen fekvő kis helyiségbe vezették, mely a leány szemében szegényesnek tűnt fel, bár Mrs. Groat már pazarnak tekintette.

Az öreg asszony megtagadott minden pennyt, amit díszítésre vagy bútorzatra kértek tőle. Csak azért nem mutatott haragot minden ilyesre költött összeg miatt, mert félt a fiától.

Az öreg hölgygel való találkozás Eunice számára csalódást hozott. Eddig csak a fényképész műtermében látta, előkelően öltözve; most kopottas ruhában, viasz-sárga arcú öreg asszony ült előtte, aki ellenséges tekintettel mérte végig.

— Ugyebár, az új titkárnő? — kérdezte Mrs. Groat barátságatlanul. — Megmutatták már a szobáját?

— Még nem, asszonyom.

— Remélem, jól fogja érezni magát nálunk, — szólt Mrs. Groat, de hangjából kiérzett, hogy legszívesebben az ellenkezőjét mondaná.

— Mikor kezdhetem meg a munkámat? — kérdezte Eunice megborzongva, kellemetlenül érintve a hideg fogadtatástól.

— Ó, bármikor, — szólt az öreg nő, kíváncsian nézegetve a leányt.

— Nagyon csinos, — szólt kajánul.

Eunice elpirult, bár a bók inkább sértésnek hangzott.
— Valószínűleg ez az oka, — szólta Mrs. Groat szórakozottan.

— Minek? — kérdezte a leány szerényen.

Észrevette, hogy az asszony gyengeelméjű és már minden kedvét elveszítette új állásától.

— Semmi, — szólta az öreg hölgy és egy fejbőlintással elbocsájtotta titkárnökjét.

A szoba, melybe Eunicet vezették, oly pompás volt, hogy a meglepetéstől szótlánul állt meg a küszöbön.

— Ez az én szobám? Nem téved? — kérdezte végre hitetlenül.

— Ez, kisasszony, — szólta a házvezetőnő a leányra sandítva.

— Túlágos szép számomra, — szólta Eunice. A szoba még palotában is feltűnt volna. Brokát selyemmel bevont falak mentén pompás bútorok álltak. Művészies faragással és aranyozással díszített francia ágy pihenésre csábított. Az ágy mennyezetéről selyemfüggöny omlott alá. Egyik oldalról erkély nyílt; párkányán színdús virágok illatoztak. Lába puha, kékszínű szőnyegbe süppedt, mely az egész szobát beborította. Eunice elbűvölve szemlélte új otthonát.

Hol egy tizenötödik Lajos korabeli, arany berakásos toilettasztal kötötte le figyelmét, hol egy vagyontérő ruhásszekrényt csodált meg. Az ablak közelében bájos íróasztal állott s egy pompás kis könyvszekrény úgy volt elhelyezve, hogy az ágyból kényelmesen lehetett olvasnivalót keresni az értékes könyvek közül.

— Csakugyan ez az én szobám? — kérdezte újra Eunice.

— Igen, kisasszony, — felelt a házvezetőnő és kinyitott egy kis ajtót: ez a fürdőszobája.

— Minden helyiséghez van fürdőszobánk, mert Mr. Groat átalakíttatta a házat, mikor ide költözött.

Eunice kinyitotta a földig érő ablakot és kilépett az erkélyre, mely a fal hosszában haladva négyszögű és tágasabb balkonba torkolt. Ez a ház tornáca fölé épült és a lépcsőházból nyílt.

A délután folyamán nem látta többé Mrs. Groatot s amikor kérdezősködött, megtudta, hogy heves fejfájás gyötörte és már lefeküdt. Digby Groattal sem találkozott s így első vacsoráját magányosan költötte el.

Jackson, miközben felszolgált, felvilágosította: — Mr. Groat még nem tért vissza faluról. Nincs semmi kívánsága a kisasszonynak? — tette hozzá.

— Köszönöm, semmi, — felelte.

Volt valami ebben az emberben, ami sehogysem tetszett neki. Nem vádolhatta ugyan azzal, hogy tiszteletlenül viselkedik vele szemben, vagy hogy bármikor is tolakodó lett volna, de az egész viselkedése önhitt és kellemetlen volt. Eunice örült, hogy vacsoráját befejezte és elvonulhatott a szobájába. Sok minden eszébe jutott még, amit szeretett volna megkérdezni Mrs. Groattól; különösen egy dologra volt kíváncsi: mely napokon lesz majd szabad.

Eloltotta a villanyt és kinyitva a nagy ablakot, kilépett a hűvös és illatos éjszakába. A nap utolsó sugarai haldokoltak az égen. Odalent a tér fényektől volt ragyogóan világos; autóknak szinte véget nem érő folyam folyt el ablaka alatt, mert az Oxford Street és a Piccadilly között a Grosvenor Square a legrövidebb összekötő vonal.

Milliónyi remegő fénypont verte ki a halovány, felhőtlen eget. És az éjszakai ég szikrázóan ékszeres ruhája mellett London tetőinek, tornyainak, kéményeinek árnya titokzatosan és csodákat rejtve pihent. Itt, az éjszaka fenséges magányosságában Eunice szíve egyszerre úgy megtelt áradó érzéseivel, hogy csaknem elszorult belé. De bármily tündéri volt, sem a csillagos ég varázslata, sem a fák álmodó susogása nem festhette volna arcára a vér lobogó pírját; érezte, hogy lényének jobbik fele, életének ragyogó darabja alszik ott valahol az éjszakában s óra álmodik talán. Most, álmodozásában, csodálatosan tisztán látta arcvonásait, szemének gyöngéd fényét s érezte remegő kezén a barna kéz férfias szorítását.

Sóhajtván csukta be az ablak szárnyait s összehúzva

a nehéz selyem függönyöket, kizárta a természet halhatatlan ragyogását.

Öt perccel később már mély álomba merült. Nem tudta, meddig aludt, valószínűleg órák hosszát. A nagyváros lármája elült s csak néha hangzott egy-egy távoli autó szirénája. A szobára mély sötétség borult, de ő úgy érezte, hogy valaki van bent.

Felült ágyában, hideg borzongás futott át testén. Valaki volt a szobában! Tapogatózva kinyújtotta kezét a villanykapcsoló felé és majdnem felsikoltott, mert egy kézhez, hideg, keskeny kézhez ért, mely az éjjeli szekrényen feküdt. Egy pillanatra megdermedt a rémülettől. A kéz hirtelen visszahúzódott. Hallotta a függöny zizzenését s az éjszaka sötétjében egy alaknak árnyéka rajzolódott az ablakra. Kiugrott ágyából egész testében reszketve s felgyújtotta a villanyt. A szoba üres volt, de a földig érő ablakszárny csak betámasztva maradt.

Ágya melletti asztalán szürke kártyát pillantott meg. Remegő ujjakkal felemelte és olvasta: „Valaki, aki szereti Önt, kéri: hagyja el azonnal e házat, mert élete és becsülete veszélyben van.”

Keskeny, kék kéz volt az aláírás.

A kártya kicsúszott ujjai közül. Egy ideig rámeredt, majd magára kapta pongyoláját, kizárta az ajtót és kirohant a folyosóra. A lépcső alján lámpa fénye derengett. Rémülettől dermedten, öntudatlanul futott le a lépcsőn. Kellott valakit keresnie, egy élő lényt, valami valóságot, amibe megkapaszkodhassék. De a ház mélyen aludt. Az előcsarnok lámpája égett, ennek fényében látott egy régi órát. Ködös öntudattal hallotta az ünnepléses ketyegést. Három óra volt. Valakinek csak ébren kell lenni a házban. Gondolatai vadul kergették egymást. Lesietett a folyosón, míg egy ajtóhoz ért, mely a személyzet szobáihoz vezethetett. Kinyitotta az ajtót s egy másik folyosón találta magát. A tulsó végén hófehér ajtót látott, ahonnan gyenge világosság szűrődött ki. Odarohant, ki akarta nyitni, de kilincset sehol sem talált rajta. Egészen különös, párnázott ajtó volt. Rémulten állt meg, mert belülről elnyújtott, fájdalmas

üvöltés hallatszott. Oly éles és oly borzalmas, hogy a vér szinte megfagyott ereiben. A hangtól űzve visszafelé rohant az előcsarnokon át az uccai kapuig. Remegő kézzel megfordította a kulcsot a zárban. A kapu fel pattant. Kirohant a házhoz vezető széles lépcsőkre, de ott hirtelen megtorpant. A lépcső alján egy férfi ült.

Ahogy a kapu kinyílt, az idegen hátrafordult és a kivetődő fényben Eunice ráismert: Jim Steele volt!

ÖTÖDIK FEJEZET

Jim tántorogva állt fel és csodálkozva meredt a váratlan jelenésre. Egy pillanatig némán bámultak egymásra; a leány félelemtől és meglepetéstől nem tudott szóhoz jutni.

Úgy tűnt fel neki, mintha valami borzalmas álomban látná a fiút, hogy csak a képzelete idézte fel s rögtön el is fog tűnni.

— Jim, Mr. Steele! — lihegte.

A férfi egy ugrással mellette termett és karját vállára fonta.

— Mi történt? — kérdezte lázasan s izgalmában a hangja szinte rekedten hangzott.

A leány remegve, sápadt arccal símult a mellére.

— Szörnyőség, szörnyőség! — suttogetta s fojtott hangjából borzalom érzett.

— Szabad kérdezniem, mit jelent ez itt? — kérdezte valaki haikan. Eunice hátrafordult. A kapuban egy férfi állt, akiről az első pillanatban úgy hitte: idegen.

Jim többször közelebről is látta Digby Groat-ot, de most különös ruházatában ő sem ismerte fel. Hosszú fehér köpenyben állt, mely tetőtől talpig fődte; fején a fehér sapka haját is tökéletesen eltakarta. Kabátujját fehér gumikötők szorították csuklójához. Kezén barna gumikeztyüt viselt.

— Szabad kérdezniem, Miss Weldon, mért áll a kapum előtt, éjszaka idején, olyan ruházatban, amelyben az uccán nem igen szoktak mutatkozni. Jöjjön

talán be és mondjon el mindent, — szólt visszaindulva. — A Grosvenor Square nem éppen alkalmas hely az ilyen éjszakai beszélgetésre.

Még mindig Jim karjába kapaszkodva, a leány visszament az előcsarnokba. Digby bezárta a kaput.

— Mr. Steele, — szólt Digby gúnyosan. — Ön ugyancsak korai látogató.

Jim nem válaszolt. Figyelmét Eunice kötötte le, aki egész testében reszketett. Gyengéden egy székhez vezette.

— Valóban, sok minden magyarázatra szorul, — szólt hidegen — de inkább az ön részéről, Mr. Groat.

— Az én részemről? — kérdezte Digby a váratlan fordulattól meglepetve.

— Azonnal megmagyarázom, hogyan kerültem ide, — szólt Jim. — A ház előtt álltam éppen, mikor a kapu felpattant és Miss Weldon rémült arccal rohant ki. Nem mondaná meg, Mr. Groat, mi történt és mi készítette Eunice kisasszonyt menekülésre?

Hangja fenyegetően csengett; Digby Groat azonnal válaszolt.

— Sejtelmem sincs, mi történhetett. Az utolsó félórában laboratóriumomban dolgoztam és csak a kapunyitás riasztott fel munkámból.

Eunice már összeszedte magát; az élet színe kezdett visszatérni arcára, de hangja még remegett, ahogy az éjszakai kaland elbeszélésébe fogott.

A két férfi feszült figyelemmel hallgatta.

Az elbeszélés alatt Jim nem vette le szemét Digby arcáról; megnyugtatta, hogy az éppen úgy meg van lepve az éjszakai eseményektől, mint ő maga.

Mikor a leány befejezte mondanivalóját, Groat bólintott.

— A laboratóriumból kihallatszó félelmetes kiáltást azonnal megmagyarázom, — szólt mosolyogva. — Éjszaka érkeztem haza és kis kutyám sántítva jött elém. Üvegszilánkokba lépett; azokat távolítottam el a lábából.

Eunice megkönnyebbülve lélegzett fel.

— Végtelenül sajnálom, — szólt — hogy ennyi

alkalmatlanságot okoztam, de nagyon-nagyon meg-rémültem.

— Bizonyos benne, hogy volt valaki a szobában?
— kérdezte Digby.

— Egészen bizonyos. — A kártyáról nem beszélt.

— És az a valaki az erkélyen keresztül jött a szobába?

Eunice bólintott

— Szabad látnom a szobáját?

A leány egy pillanatig habozott.

— Előbb kissé rendet csinálók, — szólta. Eszébe villant, hogy a sűrke kártyát ágyára ejtette; különös módon irtózott attól, hogy az írás Digby Groat kezébe jusson.

Minden további felszólítás nélkül követte Jim Steele Mr. Groat-ot és a két férfi együtt lépett be a pompás szobába.

A szokatlan fényűzéssel berendezett terem meglepte Jimet, de a hatást, melyet rá tett, nem írta Digby Groat javára.

— Igaz, csakugyan, az ablak be van támasztva. Biztos benne, hogy előzőleg bezárta?

A leány bólintott.

— Igen. Világosan emlékszem; bezártam az ablakot, csak a két felső szárnyat hagytam nyitva, hogy szellőz-zék a szoba.

— De ha az illető az erkélyen jött is be, vajjon hogy jutott fel oda? — vélte Digby. Felnyitotta a földigérő ablakot, kilépett és végigsétált az erkélyen, mely a hall fölött lévő négyszögletes verandáig ért. Volt itt egy ajtó, mely a lépcsőház csarnokába nyílt. Lenyomta a kilincset; zárva volt.

— Csodálatos, — mormolta visszatérve a leány szobájába.

Első benyomása az volt, hogy anyja lopódzott be a különös szenvedélyétől üzve és csillogó ékszer után kutatva, mely a leányon megtetszhetett neki. De az öreg asszony már nem volt elég mozgékony a balkon meg-mászásához, sem elég bátor ilyen éjszakai betöréshez.

— Véleményem szerint, ön álmodott, Miss Weldon, — szólt mosolyogva. — Most pedig azt tanácsolom: feküdjön szépen le és aludjon jól. Végtelenül sajnálom, hogy ilyen kellemetlenséggel kezdődött az itt tartózkodása.

Célzást sem tett eddig Jim Steele váratlan megjelenésére; csak miután a leánytól elbúcsúztak s az előcsarnokba visszatértek, fordult hozzá:

— Csodálatos véletlen, hogy ön éppen a kapu előtt állt. Mi dolga volt ott? Talán daktiloszkópiái tanulmányokat végzett?

— Olyasvalamit, — felelt Jim hidegen. Mr. Groat cigarettát vett elő és rágyujtott.

— Azt hittem, nappal oly fáradságos munkával van elfoglalva, hogy nincs kedve a Grosvenor Square-en csatangolni kora hajnalban.

— Gondolja? — szólt Jim.

A gyors válaszra Digby elnevette magát.

— Maga nagyon különös ember, — szólt. — Jöjjön velem, nézze meg a laboratóriumomat.

Jim kíváncsi volt a laboratóriumára és a meghívás legalább feleslegessé tette a további kérdezősködést a titokzatos hangokról.

Hosszú folyosón mentek végig s a párnázott ajtón át tágas melléképületbe léptek. A falakat fehér zománc borította. Ablak nem volt, a fény üvegtetőn át hullt alá. Most kék függönyredők borultak a szobára. Két függőlámpa keskeny asztalt világított meg. Különleges asztal volt: vaslábai görbülő gumikarikákban végződtek, teteje fehér zománc, minden oldalról kis csavarokkal ellátva.

Jim figyelmét egy kis kutya kötötte le, mely az asztalon kifeszítve feküdt. Két vaspánt tartotta szorosan; egyik a nyaka, másik hátgerince köré kapcsolódott. Lábát vékony zsineg erősítette az asztalhoz. A kis vörösszőrű foxterrier feléje fordított szemében szinte emberi fájdalom tükröződött. Jim mélyen megsajnálta.

— Az ön kutyája?

Digby rápillantott.

— Igen. Miért?

— Sikerült a lábából eltávolítani az üveget?

— Nem, nem egészen, — szólt a másik hidegen.

— Mellesleg mondva, nem tartja valami tisztán,

Mr. Groat.

Digby hátrafordult.

— Mi az ördögöt akar ezzel mondani?

— Bizonyos vagyok benne, hogy nem az ön kutyája, valami kis gazdátlan foxterrier. Fél órával ez előtt találta az uccán és hazacsalogatta.

— Nos és?

— Meg akarom kímélni a további fáradozástól és bevallom, hogy figyeltem a jelenetet.

Digby összehúzta szemét.

— Ugyan! Tehát kémkedik utánam?

— Nem egészen, csak a kíváncsiságom elégítettem ki, — válaszolt Jim nyugodtan, gyengéden simogatva a kis kutyát.

Digby nevetett.

— Látom, már mindent tud, tehát elmondom, mi a célom az operációval; az agyvelő egy részét fogom eltávolítani. Kíváncsi vagy...

Jim körülnézett.

— Hol van az érzéstelenítő szer? — kérdezte gyanusan, barátságos hangon.

— Érzéstelenítés? Csak nem gondolja, hogy egy állat miatt chloroformra dobok ki pénzt?

Digby keze a kutya feje mellett pihent, az oktalan kis állat előrehajolt és megnyalta kínzóját.

— Pizkos kis dög! — kiáltott fel, letörölve kezét.

Vastag gumipántot vett elő és az állat szájára és orrára kötözte.

— Most már nyalogathatsz és üvölthetsz — nevetett.

— Kissé lágyszívű, Mr. Steele? Nem tudja, hogy az orvosi tudomány előrehaladását az állatokon végzett kísérleteknek köszönheti?

— Elismerem a vivisectió értékét, de csak bizonyos esetekben. Minden tisztességes orvos, aki élő állatokon

kísérletezik, műtét előtt érzéstelenít. Az ilyen kísérletekhez még az orvosszövetség engedélye és bizonyítványa is szükséges. Szabad látnom talán az ön igazolványát?

Digby arca elsötétedett.

— Az én ellenőrzésemre jött talán ide? — szólt dühösen. — Azért hoztam magammal, hogy megmutassam a laboratóriumot.

— Ha nem hoz magával, — szakította félbe Jim — akkor is valahogy ide találtam volna, mert nem elégtett ki a magyarázata. Ó, igen, tudom, azt akarja mondani, hogy a kutya félt a nyakára szorított pokoli örvtől és ezért üvöltött. Nos, közlök önnel valamit, Mr. Groat; három perc ideje van, hogy a kutyát szabaddá tegye.

Digby fakó arca dühében elvörösödött.

— És ha nem? — lihegte.

— Akkor oda fektetem a kutya helyére. Nem hiszi, hogy megteszem?

Egy pillanatra csend lett.

— Vegye le a kapcsokat a kutyáról, — szólt Jim.

Mereven néztek egymásra. Digby szeme fenyegetően égett. Egy másodperc s az állat szabad volt.

Jim karjába vette a reszkető kis állatot és meg-simogatta formás kis fejét.

Digby fogcsikorgatva nézte a jelenetet.

— Ezt megjegyzem magamnak. Megemlegeti még ezt a napot! — dörmögte.

Jim erősen a szeme közé nézett.

— Soha nem hátráltam még meg fenyegetés elől, — szólt nyugodtan. — Most sem teszem. Megengedem, bizonyos esetekben szükség van vivisectióra. De az ön-höz hasonló emberek, akik védtelen állatokat kínoznak pusztán szórakozásból, a legnemesebb hivatást is meggyalázzák. Fájdalmat okoz, hogy kíváncsiságát kielégíthesse. Eszébe sincs, hogy tudományát a szenvedő emberiség javára fordítsa. Ahogy az imént beléptem ide, — szólt most már a küszöbön állva — két állatot találtam itt. A nagyobbik itt marad.

Becsapta az ajtót és kiért a folyosóra. Digby önéretén halálos csapás esett.

Megint léptek hallatszottak: Jim hirtelen visszatért.

— Bezárta az uccai kaput, mikor feljött?

Digby homlokát ráncolta. Egy pillanatra szinte elfejtette a sértést is.

— Igen, miért kérdi ezt?

— Most tárva-nyitva van, — szólta Jim — alighanem az ön éjszakai látogatója tért innen haza.

HATODIK FEJEZET

A reggel derüs fényében Eunice minden félelme eltűnt; őszintén sajnálta már éjszakai viselkedését. De a kártyát nem tagadhatta le. Újra elővette a párnája alól, elolvasta és elgondolkozott. Valaki járt a szobájában, ez bizonyos. De ez a valaki nem lehetett az ellensége. Hirtelen egy gondolat megdobogtatta a szívét: Hátha Jim? ... Aztán a fejét rázta. Belepirult, mikor valami azt súgta neki, hogy Jim nem lehetett. Lehetetlen, hogy az ő keze volt, amit a sötétben érintett, hiszen annak ismerte egész alakját, még szinte érezte férfias és meleg szorítását, melyből villamosság áradt.

Az éjszakai kéz, amelyet megérintett, nem lehetett a fiatal emberé. Ebben bizonyos volt.

Lement az ebédlőbe, reggelihez és a kandalló előtt ott találta Mr. Groatot, a kifogástalan megjelenésű világfit. Arcán a fáradságnak nyoma sem látszott, noha csak hajnali négy óra felé tért pihenőre.

Szívélyesen üdvözölte a leányt:

— Jó reggelt, Miss Weldon, remélem, kipihente már az éjszakai lidércnyomást?

— Ugy-e, sok alkalmatlanságot okozok önnek, — felelt kedves szerénységgel Eunice, — igazán bánt a dolog.

— Semmi az egész. De milyen szerencse, hogy éppen erre járt a barátja, Steele és megnyugtathatta önt. Egyébként, Miss Weldon, egy kis bocsánatkéréssel is

tartozom: az éjszaka tudatosan füllentettem önnek.

Eunice nagyot nézett.

— Ha csakugyan megtette, — szólt nevetve — aligha volt komoly a dolog.

— Pedig az volt. Azt meséltem önnek, hogy a kis kutyám üvegszilánkba lépett; pedig az igazság az, hogy nem is az én kutyám volt, csak úgy szedtem fel valahol az uccán. Kísérleti célokra hoztam haza; hiszen tudja, hogy orvos vagyok.

Eunice megborzongott.

— Ó, tehát innen ered a kiáltás? — kérdezte ijedten.

Digby fejét rázta.

— Az állat csak félelmében vonított. Bántódása sem esett, de nem is volt szándékomban, hogy fájdalmat okozzak. Barátja rábeszélésére azonban futni hagytam a kis foxit.

A leány megkönnyebülve lélekzett fel.

— Nagyon örülök, hogy így történt. Borzasztó lett volna.

Groat halkán nevetett és elfoglalta helyét az asztalnál.

— Steele azt gondolta, hogy chloroform nélkül kezdem meg a kísérletem, ez természetesen képtelenség. Nagyon nehéz laikusnak megmagyarázni, hogy az orvosi tudomány mennyit köszönhet az állatokon végzett kísérleteknek. Magától értetődik, hogy ezeket a kísérleteket úgy hajtják végre, hogy az állat legcsekélyebb fájdalmat sem érez. Egyébként ép úgy nem gondolok arra, hogy kutyákat kínozzak, mint ahogy nem jut eszembe kést emelni önre.

— Erről meg vagyok győződve, — szólt Eunice melegen.

Okos ember volt Digby Groat. Tudta, hogy Jim rövidesen találkozik a leánnyal és elmondja majd a laboratóriumi jelenetet, persze az ő felfogása szerint. Ezért beszélte először ő el a történeteket, nehogy elriassza a leányt. Eunice bájosabb volt, mint képzelte s a maga szórakozására hozta a házába.

Digby értett a nőkhöz. Tulajdonképpen félt a reggeli étkezéstől, mert tudta, hogy az asszonyok szépségének ritkán előnyös az erős napfény. Bár sok asszony szerepelt már életében, igazán szerelmes nem volt még soha. Miss Weldon nagyon izgató kalandnak ígérkezett; egy-két hétre legalább, míg újabb izgató kaland nem tűnik fel a láthatáron.

A leány nagyszerűen kiállta a próbát.

Bőrének finom, szépítőszertől nem érintett símasága hibátlan volt; szemében élet ragyogott, arcáról sugárzott az egészséges, természetes báj; keze, amint figyelés közben az asztalon pihent, ragyogóan fehér és tökéletes alakú.

A leány szemében Digby Groat nem volt sem vonzó, sem kellemetlen. A sok ezer férfi egyike, akik az élet útjain jönnek és tűnnek, akiket az ember észrevesz, vagy meg se lát s érdekelnek vagy visszariasztanak. Némelyikkel futólag szót váltunk, mások csak elsuhanak mellettünk és eltűnnek ismeretlen ajtókon át és sohase térnek többet vissza.

Digby „futólag megállt”, de ha hirtelen eltűnt volna a szeme elől a titokzatos ajtók egyikén, nem sajnálta, de nem is örült volna.

— Anyám sohase jön le a reggelihez, — szólt Digby teázás közben. — És ön meg tudja szokni az itteni munkáját?

— Még nem felelhetek, nem tudom, mi lesz.

— Anyám egy kicsit különös természetű, mondhatnám, kicsit különc, de azt hiszem, ön elég okos ahhoz, hogy bánni tudjon vele. A munkája — különösen eleinte — egyáltalán nem lesz terhes, később, úgy gondolom, még nekem is segítségemre lehet antropológiai kutatásaimban.

— Ez olyan borzasztó *tudósan* hangzik, — szólt Eunice — hogy nem is tudom, mit jelent.

— Arcokat és koponyákat tanulmányozok — szólt Digby mintegy odavetve — és erre a célra már sok ezer fényképet gyűjtöttem össze a világ minden tájáról. Remélem, egy millióig viszem. Ezt a tudományt

nálunk még meglehetősen elhanyagolják; szinte úgy látszik, mintha az olaszok kiváltsága volna. Talán már hallotta Mantegazza és Lombroso nevét?

— Ugye, a bűnösök tanulmányozásáról híresek? — szólt nagy csodálkozására.

— Látom, hogy ért valamit hozzá.

— Csábító ajánlat és szívesen is segítenék önnek, ha az édesanyja megengedi.

— Ó, hogyne, meg fogja engedni.

Eunice keze csábító közelségben feküdt az övéhez. De Digby nem mozdult. Az emberekkel szemben gyors és csalhatatlan volt az ösztöne. Érezte, ha most megérintené a kezét, jóvátehetetlen ostobaságot követne el. Ha más leány ülne most itt, a keze talán már gyöngéden pihenne az övén, halk, fojtott nevetés, lesütött szem, a többi aztán már könnyen menne. Tudta, ha így tenne Eunice-szel is, este már csak hült helyét találná a házban. Digby tudott várni is, ha kellett. Ez a leány megérte a várást: ragyogóan kedves volt. Az élet örömeinek jórésze a gyönyörűség kergetésében rejlik s ez a vadászat maga is már a kék előíze. Vannak emberek, akiknek legnagyobb gyönyörűségük az ábrándok üzése; hiszik, hogy álmaik előbb-utóbb megvalósulnak. Digby Groat is ezek közé tartozott.

Amint a leány fölnézett, látta a rátapadt égő szemeket és belepirult. Zavarát leküzdve megint fölpillantott.

Varázslat játszott-e vele az imént, Digby megint a régi, nyugodt világfi volt.

HETEDIK FEJEZET

Az új állásban eltöltött első pár nap nagyon kellemtelen volt Eunice számára.

Mrs. Groat nem terhelte meg sok munkával, inkább az esett neki rosszul, hogy nem akarta igénybe venni segítségét.

Másnap reggelizés közben szóba is hozta ezt Digby Groat előtt.

— Azt hiszem, itt nincs nagy szükség rám, Mr. Groat, nem kellene elfogadnom az önök pénzét.

— Miért? — kérdezte gyorsan a férfi.

— Édesanyja jobban szeret egyedül levelet írni és úgy veszem észre, egyébként sem nagyon nagy a levelezése!

— Képtelenség, — szólta Digby élesen, de látva, hogy durva hangja megsértette a leányt, szelíden folytatta: — Nézze, Miss Weldon, anyám nincs hozzászokva, hogy segítségére legyenek. Azokhoz az asszonyokhoz tartozik, akik mindent maguk akarnak végezni. Azért olyan, mint a saját árnyéka, mert feleslegesen sokat dolgozott már életében. Százféle munka akadna az ön számára! Legyen türelmes az anyámmal, Miss Weldon, hosszabb időre van szüksége, míg idegeneket bizalmába fogad.

— Ezt meg is értem, — bólintott a leány.

— Szegény anyám eddig egészen magára volt utalva és bizonyos vagyok benne, — szólta mosolyogva — hogy akad majd egész napra való elfoglaltsága, ha jobban megismeri önt.

Digby elhagyta a reggeliző szobát és anyja társalgójába sietett. Nem találta ott, az öltözőszoba kandallójának nyitott tűzénél melegedett. A férfi gondosan bezárta az ajtót s közelebb ment anyjához. Az félve pillantott rá.

— Miért nem keresel valami foglalkozást a leánynak? — kérdezte élesen.

— Nincs semmi munkám számára, — síránkozott Mrs. Groat. — Nézd, fiam, ez egészen fölösleges kiadás és nem is szenvedhetem ezt a leányt.

— Mától fogva lesz a számára munkád — szólta Digby — és ne kelljen ezt még egyszer mondanom.

— Csak kémkedni fog rám — felelt Mrs. Groat bosszúsan — s azt is tudod jól, hogy sohasem írok levelet. Évek óta nem levelezek senkivel, az ügyvédnek is csak a te kedvéért írtam.

— Ha akarsz, találsz majd munkát számára, — ismételte Digby. — Megértetted? Keresd elő valamennyi

számlát a legutóbbi két évről, hadd rendezze őket és vezessen könyvet is róluk. A bankelszámolásokat is átadhatod neki; vesse össze a csekkekkel. Csak adj neki valami munkát már, az Istenért! Hát mindent magamnak kell itt intézmem?

— Majd adok, Digby, majd adok, — szólt az anya gyorsan.

— Nagyon durva vagy hozzám, fiam. Gyűlölöm ezt az egész házat, — kiáltott fel hirtelen haraggal. — Gyűlölök benne mindenkit. Ma reggel benéztem a szobájába: hiszen az valóságos palota. Sokezer fontba kerülhetett csak *ezt* bebútorozni. Hát nem vétek és mind-ezt egy egyszerű leányért!

— Ne törődj vele, — szólt a fia. — Keress neki valami munkát, amivel legalább két hétig foglalkozhassék.

A leány még aznap reggel meglepetve hallotta, hogy Mrs. Groat üzent érte.

— Volna egy kis munkám az ön számára, Miss. Sohase jut eszembe a neve.

— Eunice, — szólt a leány mosolyogva.

— Nem szeretem ezt a nevet — morgott az öreg asszony. — A legutóbbit Lolának hívták. Külföldi volt; boldog voltam, mikor elment. Más neve nincsen?

— A családi nevem Weldon, nevezhet Mrs. Groat így, vagy Eunicenek, vagy akármilyen más néven is, ahogy önnek tetszik.

Az öreg asszony rekedten krákogott. Előtte fiókos szekrény állt, zsúfolva a bankból visszaérkezett csekkekkel.

— Nézze át ezeket az iratokat — szólt — és tegyen velük valamit. Magam sem tudom, mit.

— Ne erősítsem őket a megfelelő számlákhoz? — kérdezte a leány.

— De igen, erre gondoltam. Itt akarja talán elvégezni? Csakugyan, jobb lesz itt, — tette hozzá gyorsan. — Nem akarom, hogy a cselédek beleüssék az orrukat a dolgainkba.

Eunice az asztalra helyezte a fiókos szekrényt, ösz-

szeszedte a csekk-könyvek szelvényeit és egy kis üveg ragasztó segítségével megkezdte munkáját. Az öreg asszony unottan nézte. A leány, hogy könnyebben dolgozhasson, lecsatolta arany karkötőóráját, elhalt apjának ajándékát, Mrs. Groat érzéketlen arca hirtelen megélnékült s szemei sóváran tapadtak az ékszerre.

A munka soknak látszott, de Eunice rendszeresen dolgozott; mire a gong lunchre kondult, elkészült vele.

— Tessék, Mrs. Groat, — szólt kedves mosollyal. — Azt hiszem, minden csekk rendben vann.

Félretette a kis szekrényt és fel akarta csatolni karkötőóráját. Az ékszer eltűnt. Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó és Digby Groat lépett be mosolyogva.

— Halló, Miss Weldon. Ebéd ideje van. Hallottad, anyám, a gongot? Mentsd most fel Miss Weldont a munkától.

A leány keresgélve tekintett körül.

— Elveszett valami? — kérdezte Digby gyorsan.

— A kis órám. Egy perccel ezelőtt tettem le s most mintha eltűnt volna.

— Talán a szekrénybe esett, — dadogta az öreg nő és nem mert a fiára nézni.

Digby egy szempillantást vetett rá, aztán Eunicehez fordult.

— Legyen szíves, — kérte kedvesen — szóljon Jacksonnak, hogy a kocsimat három órára rendelje ide.

Megvárta, míg az ajtó becsukódik a lány mögött.

— Hol van az óra? — kérdezte.

— Az óra, Digby? — hebegte az öreg asszony.

— Add elő azonnal — szólt dühtől elváltozott arccal.

Az asszony vonakodva benyult a zsebébe és előhúzta.

— Olyan szép volt! — nyöszörögte.

Digby kirántotta kezéből.

Egy pillanat múlva Eunice visszatért.

— Megtaláltuk az óráját — szólt Digby mosolyogva. — Az asztal alá esett.

— Azt hiszem, ott is kerestem. Nem valami értékes óra, de nálam kettős célt szolgál.

Újra a csuklójára fűzte.

— Milyen más célt szolgálhat még azonkívül, hogy az időt mutatja? — kérdezte Digby.

— Nagyon rút sebhelyet takarok el vele.

Feléje nyujtotta a csuklóját.

— Nézze! — Félshilling nagyságú kerek vörös forradás látszott rajta. Olyan volt, mint valami égési seb.

— Különös, — szólt Digby, amint odanézett.

Anyja fojtott sikolya hallatszott. A fiú ránézett: látta, hogy az arca egészen eltorzul, és szeme a lány csuklójára mered.

— Digby, Digby, — és a hangja megtört sikoltássá halkult. — Ó, Istenem!

Ráesett az asztalra, és mielőtt még a fia felfoghatta volna, aléltan a padlóra zuhant.

Digby anyja fölé hajolt, azután lassan a megrémült lány felé fordította fejét.

— Ez a sebhely izgatta fel. Mi rejlik e mögött?

NYOLCADIK FEJEZET

A sebhellyel történt eset és Mrs. Groat ájulása eddig csak Eunicet nyugtalanította; miután megtudta tőle, Jim is gondolkodóba esett. Megint csak előhozakodott merész föltevésével, de a leány kinevette.

— Különben igaza van, nem maradhatok náluk, — mondta — de addig még sem mehetek el, amíg Mrs. Groat dolgait el nem rendeztem. Jó néhány halom levelet és mindenféle más írást kell még lajstromba szednem. Mrs. Groat legalább így mondta. De meg nem is illenék éppen most hagyni cserben őket, amikor az öreg hölgy olyan súlyosan beteg. Az a gondolat, hogy én volnék a gazdag örökös, feltevésnek is képtelenség. Hiszen a szüleim Dél-Afrikában éltek, Jim. Magából sohase lesz jó detektív, — ahhoz nagyon is romantikus.

A fiú megengedte magának azt a fényűzést, hogy autón vitte a leányt haza a Grosvenor Squarere. A kapunál búcsúzni kezdtek.

Mialatt a lépcsőn beszélgettek, kinyílt a kapu és Jackson egy kis köpcös, bozontos barnaszakállas embert kísért le.

Jackson, úgy látszik, nem vette észre kettőjüket a lépcsőn, legalább is feléjük sem pillantott, míg hangoosan utána szólt az idegennek:

— Mr. Groat csak hét órára lesz itthon, Mr. Villa.

— Mondja meg neki, hogy kerestem, — szólt a nagyszakállas époly dörgő hangon, míg elhaladt Jim mellett, ügyet sem vetve rá.

— Ki ez a szakállas úr? — kérdezte Jim, de a leány nem tudott róla semmit.

Jimet nem elégítette ki az, amit Eunice a származásáról tudott.

Eszébe jutott, hogy egy hajdani osztálytársa most Cape-Townban építész s alighogy hazaért az irodába, hosszú kábelsürgönyt küldött neki, fizetett válasszal. Érezte ugyan, hogy árnyakat kerget, de egyelőre nem igen akadt más üznivalója. Kedvetlenül tért haza, nem sok reménységgel, hogy eléri célját.

Másnap üzenetet kapott a leánytól, hogy a délutáni teánál nem találkozhatnak.

Ez a nap elveszettnek ígérkezett. Tetézte rosszkedvét, mikor délután, válaszul, megkapta a sürgönyt. Ez a válasz alaposan rombadöntötte azt a regényes kártyavárta, amit Eunice Weldon származása és a Danton-milliók összefüggéséről magának fölépített. Az üzenet semmi kétséget sem hagyott. Eunice May Weldon Rondeboschban született, 1899 június 12-én, apja Henry William Weldon, muzsikus volt, anyja Margaret May Weldon; mind a kettő elhunyt. A leányt Rondeboschban, a Wesleyan-templomban keresztelték meg.

A sürgöny utolsó két sora nagyon meglepte Jimet:

„Hasonló megkeresés Eunice Weldon származása felől hat hónappal ezelőtt Selengers et Co. Brade Street Buildings részéről.”

— Selengers et Co? — szolt Jim elgondolkodva. Megint csak új titok. Kinek lehetett még érdekében, hogy a leány után kutasson? Felcsapta a telefonkönyvet és megkereste a cég nevét. Volt ott több Selengers is, de egy sem a Brade Street Buildingsben.

Vette a kalapját, autót hívott és elhajtattott a Brade Streetre. Egy kis keresés után rá is akadt az épületre. Közepes nagyságú üzleti háztömb volt és a cégek kapu alatti jegyzékén hamarosan megtalálta a Selengers et Co. nevét. A földszint 6-ik számú helyiséget foglalta el.

Az iroda zárva volt és látszólag lakatlan is. Jim a portáshoz fordult.

— Nem, uram, — szolt az ember fejét rázva — a *Selengers* ilyenkor nincs nyitva: Nappal soha sincs itt senki, csak éjszaka.

— Éjszaka? — ismételte Jim elcsodálkozva — kicsit szokatlan idő az üzletkötésre.

A portás bosszúsan nézett rá.

— Alighanem *ők* tudják legjobban, mikor végezhetik a dolgukat, — mondta nyomatékosan.

Jimnek jó idejébe került, míg a haragos portást megnyugtatta. Később azt is megtudta tőle, hogy a *Selengers*-céggel itt alighanem kivételesen bánnak. Azt is, aki ő előtte volt itt portás, éppen ennek a cégnek a kívánságára bocsátották el és egy takarítónénak is menten kitették a szűrét, mert a *Selengers* éjszakai ügeibe ütötte az orrát.

— Úgy gondolom, külföldi értékpapírokkal kereskedhetnek, — mondta a portás. — Rengeteg kábelsürgönyt kapnak mindennap, de annak az úrnak még a színét se láttam soha, aki az egészet vezeti. Az a hátsó ajtón jár be.

A *Selengers*-irodának ez a hátsó kijárata alighanem egy melléukcára néző kis udvarba nyílt. A *Selengers*-cég volt az egyedüli bérlő itt, akinek ilyen kettős ki- és bejárata volt és úgy látszik, abban is kivételes volt, hogy egyedül neki engedték meg az éjszakai munkát.

— Még a második emeleti tőzsdeügynökségnek is

esti nyolckor zárnia kellett, — magyarázta a portás — ez bizony meglehetősen kellemetlen lehet nekik, mert ha a piac nagyon zajos, akadna itt dolguk akár éjjelig is. De nyolckor mindenkinek takarodót fújnak. Nálunk nincsenek nagyon magas bérek és manapság itt a Cityben nagy a kereslet irodákban. Már Mr. Danton idejében is pontosan megtartották az üzleti órákat.

— Mr. Danton idejében? — kérdezte Jim hirtelen. — Ez az épület az övé volt? A milliomos hajógyáros Dantont érti?

A portás bólintott.

— Igen, uram, — felelt, szavai váratlan hatásával meglegedetten. — De már évekkel ezelőtt eladta, vagy átruházta valakire. Én véletlenül tudom, mert abban az időben mint kifizetőfiú szolgáltam ebben a házban. Nagyon jól emlékszem Mr. Dantonra, irodája az első emeleten gyönyörűen volt berendezve.

— Ki bérlí most azt a helyiséget?

— Egy külföldi, Lerenski. Ő sincs itt soha.

Jim oly fontosnak találta az új értesülést, hogy azonnal Mr. Salter lakására sietett. De az ügyvéd nem tudott mást mondani a Brade Streeti házról, mint hogy az Danton egyik magánvállalkozása volt. Régi tulajdonosa tönkrement és attól vásárolta meg. Később túl adott az épületen, de ügyvédjét erről nem értesítette.

Jim újra bezárt kapu előtt állott.

KILENCEDIK FEJEZET

— Ma nem maradhatok az irodában, mindenféle fontos elintéznivalóm van, — szólt Jim.

Mr. Salter felütötte fejét.

— Üzleti ügyek, Steele? — kérdezte udvariasan.

— Nem csak azok. — Jimnek az volt a benyomása, hogy Mr. Salter sejti, milyen ügről van szó.

— Jól van, — szólt Salter. Feltette szemüvegét és irataiba mélyedt.

— Valamit szeretnék még kérdezni, ügyvéd úr. Tulajdonképpen ezért jöttem ide; hisz elmaradásomat telefonon is kimenthettem volna.

Salter türelmesen letette a tollat.

— Nem értem, miért van ennek a Groatnak annyi spanyol barátja, — szólt Jim. — Itt van például egy leány, Comtessa Manzana, akivel nagyon gyakran találkozik. Hallott már róla, uram?

— Néha olvasom a nevét az ujságokban, — szólt Mr. Salter.

— Még ismer több más spanyolt is. Egyiket Villának hívják. Groat tökéletesen beszél spanyolul.

— Érdekes, — szólt Mr. Salter hátradülve székén. — Nagyapjának is sok spanyol barátja volt. Azt hiszem, valami spanyol rokonság lesz az egésznek a háttere. Az öreg Danton, Jonathan Danton apja, vagyona legnagyobb részét Spanyolországban és Közép-Amerikában szerezte és sok spanyol nemest látott magánál vendégül. Különleges család volt. Nagyon visszavonultan éltek s Jonathan Danton az utolsó húsz évben aligha váltott egy tucát szót nővérével. Azt hiszem, azért nem haragudtak egymásra, csak ilyen volt a természetük. Vannak családok, ahol ilyesmi előfordul. Szükszavú emberek, de becsületesek.

— Hagyott az öreg Danton nagyapa valami vagyont Mrs. Groatra? Mert ő is egyik gyermeke volt, nemde? Septimus Salter a fejét rázta.

— Egy pennyt sem. Mrs. Groatot tulajdonképpen bátyja tartotta el. Nem tudom miért, de az öreg ember nem szenvedhette a leányát. Még Jonathan sem tudta ennek az okát. Többször beszélt nekem erről a hirtelen támadt, különös ellenszenvről. Tudott róla, de nem az apjától. Jonathan Danton ép azért fogalmazta meg a végrendeletét az ismert módon, mert az öreg úr ilyen mostohán bánt el Mrs. Groattal. Groattal kötött házasságával alighanem még jobban magára haragította az apját. Groatnak nem volt társadalmi állása. Alkalmazott volt Danton liverpooli irodájában. Nem volt se előkelő neve, se megjelenése. A feleségével is mindig rossz

lábán élt; az egyetlen, aki mindig szeretettel bánt vele, a szegény Lady Mary volt. Felesége gyűlölte, senki se tudta, miért. Mikor meghalt, minden pénzét egy távoli unokatestvérére hagyta. Lehetett vagy 5000 font. Hogyan szerezhette, Isten tudja. De most már odébb állhat, Steele. Mihelyt maga beteszi a lábát az irodába, — szólt Mr. Salter kétségbeesve — olyan visszaemlékezésekbe gabalyít, amiknek semmi helyük egy ügyvédi irodában.

Aznap reggel Jim a belügyminisztériumba sietett; elsősorban a Madge Benson-rejtélyt akarta földeríteni. De sem a rendőrfőnökség, sem a börtönügyek főfelügyelősége nem adott felvilágosítást magánkutatónak. Jim ekkor utolsó kísérletkép egyenesen az alállamtitkári hivatalhoz fordult. Szerencsére volt ott egy jóakarató barátja, középkorú ügyvéd, akivel még a háború alatt Franciaországban ismerkedett meg.

Mr. Fenningleigh meleg barátsággal fogadta hivatalában; Jim ebből láthatta, hogy nem feledkezett meg a neki tett szolgálatáról, mikor egyízben német ágyútüzben a haláltól mentette meg.

— Üljön kérem le, Steele. Sajnos, nem sokat mondhatok, — szólt az ügyvéd, papírlapot véve fel íróasztaláról — és nem tudom, szabad-e még ennyit is mondanom. Egyébként itt az átírat, amelyet a fogházigazgatóságtól kaptam.

Jim átvette a papírlapot és elolvasta a néhány sor írást.

„Madge Benson, 26 éves, háztartási alkalmazott. Lopásért egy hónap fegyház. Ítélet a marlybonei törvényszéken, 1898 június 5-én. Átkísértetett a Hollaway-fegyházba. Kiszabadult 1898 július 2-án.”

— Lopás miatt? — szólt Jim elgondolkozva. — Azt persze, ugy-e, aligha lehet megtudni, hogy miféle lopás miatt.

Mr. Fenningleigh fejét rázta.

— Azt tanácsolnám önnek, érdeklődjék a marlybonei börtönőrnél. Ezek az emberek gyakran csodálatosan emlékeznek egyes arcokra; ott talán még az ítélet ira-

taiba is betekinthe. Mindenesetre azonban jobb lenne, ha Mr. Salter folyamodna; ügyvédtől aligha tagadnák meg.

Csakhogy éppen ez volt az, amit Jim nem akart megtenni.

TIZEDIK FEJEZET

Eunice Weldon hamarosan megszokott új környezetben. Űrnője betegsége miatt megszaporodott a dolga; jobban el volt foglalva, mint valaha gondolta volna. Úgy történt, ahogy Digby Groat megmondta: a sok munka egész napját betöltötte. Az ő kérésére átnézte Mrs. Groat háztartási könyveit is és csodálkozva látta az öreg lady takarékoságát.

Egyik délután régi szekrényfiókjait hozta rendbe. Pár percig félbeszakította munkáját, hogy a művészi kidolgozású bútort megcsodálja. A szekrény, régi divat szerint, félig íróasztal, félig könyvszekrény volt; az íróasztalfiók üvegajtóval záródott, melyet belül zöld se-lyemfüggöny takart.

Feltűnt neki a két oldalsó rész vastagsága és az egész bútordarab szokatlan formája. Csodálkozva végig-húzta kezét a fényezett mahagóni lapon s egyszerre érezte, hogy a szekrényfal egy része ujjai nyomására engedni kezd. Meglepetve látta, hogy egy hüvelyknyi széles és hat hüvelyknyi hosszú oldallap helyéből kipattan és alatta mély üreg feketéllik. Titkos fiók egy régi íróasztalban; nem is olyan ritkaság, de Eunice kíváncsiságát nagyon izgatta a rekesz, melyet kezének véletlen érintésével fedezett fel. Belenyult és egy összehajtott papírlapot húzott ki. Más nem volt a fiókban.

Van-e joga elolvasni? Mrs. Groat valószínűleg nem azért rejtette el ilyen gondosan, hogy idegen kezek forgassák.

Mégis úgy érezte, mint titkárnőnek, kötelessége az iratot átnézni.

Kinyitotta és olvasni kezdte.

Az irat felső részéhez papírlap volt erősítve s ezen Mrs. Groat írásában néhány sor:

„Ezen utolsó akaratom mindenben megegyezik azon rendelkezéseimmal, amelyeket lepecsételt borítékban Mr. Salternek adtam át.”

A „Salter” szó át volt húzva és egy másik ügyvédi iroda címe volt fölébe írva.

A végrendelet azon nyomtatott ívek egyikére volt írva, amelyeket kereskedésekben készen árusítanak. A tulajdonképpeni tartalma nagyon rövid volt:

„Fiamnak, Digby Francis Groatnak hagyományozok 20.000 fontnyi összeget, továbbá egy tulajdonomat képező Grosvenor Square 409. szám alatti házat és annak egész berendezését. Vagyonom minden egyéb, fennmaradó részét a Madridban lakó Ramonez Estremada Marquisnak hagyom.”

Tanukul két olyan név volt aláírva, amelyeket a leány nem ismert, de minthogy a cselédséghez tartozóknak jelezték magukat, valószínű volt, hogy a szolgálatból már eltávoztak. Mrs. Groat ugyanis nem sokáig tűrte a cselédeit.

Mit tegyen ezzel az irattal? Elhatározta, hogy Digbyhez fordul.

Mikor nem sokkal azután íróasztala fiókjait átkutatta, kis miniatűr festményre akadt. Az arc szépsége elbűvölte.

Egy leány mellképe volt, a hajviselet rajt olyan, amilyen még a hetvenes években divatozott. A szép arc merész metszésű, a sötét szem tüze élettel teljes, a kissé erős áll dacosságra valló. Olyan leány arca ez, — gondolta Eunice — aki a maga útját járja. Szerette volna tudni, kit ábrázol a kép, az ebédnél megmutatta Digby Groatnak.

— Az anyám arcképe, — mondta az közömbösen.

— Az édesanyjáié? — szólt Eunice elcsodálkozva. Digby nevetett.

— Aki most látja, nem hinné, hogy valaha ilyen volt; pedig nagyon szép leány lehetett, talán túlságosan is szép, — tette hozzá komorabban, anélkül, hogy meg-

magyarázta volna, hogy tulajdonképpen mire gondolt.

Hirtelen kivette a képet a leány kezéből és megnézte a hátlapját.

— Bocsásson meg, — mentegetőzött és az arca egyszerre elsápadt. — Anyám néha följegyez valamit a képei hátára és ez most kissé meglepett. — Majdnem azt mondta: „megrémített”.

Zavart és szórakozott lett. Ritkán esett meg vele ilyesmi, mert általában higgadt és öntudatos volt.

Hirtelen más tárgyra tért át, olyasmire, amiről már régen akart beszélni a leánnyal.

— Miss Weldon, meg tudná mondani, hogyan keletkezett az a sebhely a csuklóján?

A leány nevetve rázta fejét.

— Már szinte sajnálom, hogy megmutattam önnek; úgy-e, milyen rút?

— Nem tudja, hogy történt?

— Nem, semmit sem tudok, anyám sohase beszélt róla. Égési sebnek látszik.

A férfi figyelmesen nézegette a kis kerek, piros foltot.

— Az persze képtelen gondolat, — folytatta a leány — hogy az ön édesanyja a sebhely láttára ájult el.

— Mindenesetre különös véletlen, — szólt Digby.

Eredménytelenül próbálkozott anyjánál, hogy ájulásának tulajdonképpeni okát megtudja. Három nap óta feküdt az öreg hölgy szótlanul és mozdulatlanul, fiának rövid látogatásairól sem látszott tudomást venni.

Már javulófélben volt és Digby elhatározta, hogy az első alkalommal kielégítő magyarázatot kér.

— Talált még valami mást is? — kérdezte a férfi gyanakodva. Sose lehetett biztos affelől, nem követ-e el anyja valami új bolondságot s rettegett, hogy átkos szenvedélye egyszercsak napfényre kerül.

A leány habozott. Megmondja neki? Digby látta arcán a zavart és habozást s megismételte kérdését.

— Mrs. Groat végrendeletét találtam meg, — szólt Eunice.

Digby éppen befejezte ebédjét, hátratolta székét és

szivarra gyújtott. A leány szavaira arca elsötétedett s a szivar kihullott ujjai közül.

— Anyám végrendeletét! — szólt. — Nem téved?

— Hisz két évvel ezelőtt csinált végrendeletet s az az ügyvédnél van letéve.

— Amit én találtam, csak pár hónapja készült, — szólt Eunice zavartan. — Remélem, nem árultam el akaratlanul Mrs. Groat valamilyen titkát.

— Mutassa meg azt az értékes okiratot, — szólt Digby nyers, szinte durva hangon.

Eunice elámult a hirtelen változáson. Mindketten átmentek az öreg hölgy szegényesen berendezett szobájába s a leány elővette az okiratot a fiókból.

Digby Groat figyelmesen olvasta végig.

— Vén bolond, — dörmögte — csökönös, eszelős vén bolond. Olvasta a végrendeletet? — kérdezte élesen.

— Csak egy kis részét, — felelt Eunice. Felháborodva hallgatta a férfi durva szavait.

Digby mégegyszer átolvasta az írást és közben fogai között mormolt valamit.

— Hol találta tulajdonképpen?

— Véletlenül akadtam rá. Van itt a kis íróasztalban egy rejtekhely — és megmutatta, hogyan talált rá véletlenül a titkos kis üregre.

— Értem, — szólt Digby Groat lassan és összehajtott a papirost. — Miss Weldon, talán azt is megmondhatná, mennyit olvasott el az okiratból?

Eunice nem tudta, mit feleljen. Tulajdonképpen Mrs. Groat alkalmazottja volt és érezte, hogy illetlen dolog részéről, ha ennek magánügyeiről a fiával tárgyal.

— Valami örökségről van benne szó, amit az édesanyja önnek hagyományoz, — vallotta be — de csak felületesen olvastam el.

— Akkor azt is tudja, hogy az anyám 20.000 fontot hagyott rám és a többit — másvalakire.

A leány bólintott.

— Azt is tudja talán, ki az a másvalaki?

— Tudom. Estremada márki.

Digby arca hirtelen színt váltott: vörös, majd hamu-

szürke lett és fojtott dühvel, remegő hangon kérdezte:

— Tudja-e, mekkora lehet az édesanyám vagyona?

— Nem, Mr. Groat és azt hiszem, nem is szükséges, hogy megmondja. Nem tartozik rám.

— Egy és egynegyed millió font vagyona van, — sziszegte a fogai közt és rám 20.000 fontot hagyott és ezt a nyomorult ócska házat!

Gyorsan megfordult és az ajtó felé indult; a leány megérezte szándékát, egy kézmozdulattal visszatartotta.

— Ne menjen most az anyjához, Mr. Groat. Nem szabad megtennie, — szólt komolyan.

Eunice közbelépése lecsillapította Digbyt. Lassan a kandallóhoz lépett, zsebéből gyujtót vett elő s a leány csodálkozó szeme előtt meggyújtotta a végrendeletet. Megvárta, míg hamuvá égett, azután lábával széttiporta.

— Így, ezt elintéztem! — Hátrafordult s szeme Eunice ijedt tekintetével találkozott.

— Azt hiszi, jogtalanságot követtem el? — kérdezte mosolyogva. Újra a régi, síma modorú gentleman volt.

— Igazság szerint most megakadályoztam, hogy anyámat örültnék higgye a világ. Estremada márki — tudtommal — nem él a földön s csak anyám rögeszméinek egyike. Ez a mi családunk sötét titka, Miss Weldon, — szólt Digby nevetve, de Eunice tudta, hogy hazudik.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Digby Groat dolgozószobájának ajtaja félig nyitva maradt; láthatta, amint Eunice fölment a szobájába. Egész nap sokat gondolt a leányra és átkozta magát, hogy jellemének rút oldalát is megmutatta, pedig gyöngédséget és tetszést szeretett volna kelteni maga iránt. De főképpen az bántotta, hogy esztelen dühvel Eunice jelenlétében okiratot semmisített meg s ezzel magát a kezébe adta. S mi lesz, ha egyszer anyja meghal és végrendelet után kutatnak? Vagy ha Estremada véletlenül megismerkedik a leánnyal? Az ő törvény előtti

tanuságtétele megsemmisítheti anyja előbbi végrendelezését s őt könnyen a vádlottak padjára juttathatja.

Digby meg volt arról győződve, hogy a nagy bűnözők rendszeren kis ballépéseken csúsznak el.

A pazarló, aki ezer meg ezer fontot tékozol el, végre potom pár száz font adósság miatt megy tönkre. És ő, a Tizenhármak bandájának szervező vezére, aki minden nyomot oly nagyszerűen tüntetett el, hogy a világ legagyafurtabb rendőrsége sem tudott semmit rájuk bizonyítani, valami kis ostobaság miatt, amit a düh és a sértett hiúság sugallt, könnyen hurokra kerülhet.

Eltökélte magában, jobban, mint valaha, hogy Eunice Weldon rokonszenvét megnyeri. Így akarta ártatlanná tenni, nehogy ellene valamikor felléphessen.

Ez a feladat nem volt kellemetlen, mert Eunice iránt érzett szenvedélye egyre jobban elhatalmasodott fölötte. Digby Groatra, mint a hozzá hasonló férfiakra általában, különös varázsa volt a leány szeméből kisugárzó ártatlanságnak. Szépsége és lelki finomsága is mélyen hatott rá. Tudta, hogy gyakran együtt van azzal az emberrel, akit ő legjobban gyűlölt.

Jackson már kétszer nyomon követte a leányt s minden alkalommal ugyanazzal a hírrel tért vissza: Eunice Weldon a ligetben Jim Steele-lel találkozott. Sejtette, hogy Jim szereti a leányt s aljas terveinek ez volt a legfőbb indító oka. Bosszút állhat, úgy, hogy magáévá teszi azt a leányt, kit Jim a világon legjobban szeret. Isteni elégtétel lesz, — gondolta íróasztala mellett ülve mikor kint felismerte a leány könnyű lépteit, ki a lépcsőn felfelé igyekezett.

De még türelmesnek kell lennie és óvatosan irányítani a játékot. Előbb meg kell nyernie a leány bizalmát: ez a legfontosabb. Célja érdekében nem szabad mutatni, hogy tud a leány találkozásairól és kerülni kell még a látszatát is annak, hogy érdeklődik iránta.

Többé nem kísérelte meg, hogy anyjával beszéljen. Az ápolónőtől megtudta, hogy egész délután alszik. Érezte, hogy ebben az esetben is csak türelemmel boldogul.

Az esti étkezésnél előhozta Eunice nek azt a jelenetet, mely anyja szobájában játszódott le.

— Most faragatlan embernek tart, ugy-e, Weldon kisasszony, — szól nyiltan — de nem is képzelem, mennyi gondom és kellemetlenségem volt már anyám boldonságai miatt. Gondolja, hogy tiszteletlenül bántam az anyámmal? — kérdezte nevetve.

— Néha elkövetünk felindulásunkban olyasmit, amire később szégyenkezve emlékszünk, — szól Eunice mentséget keresve a férfi számára.

Legszívesebben másról beszélt volna, bántotta a lelkiismerete, hogy legutóbbi találkozásukon Jimnek elmondta a történeteket. De nyugtalansága még fokozódott, mikor Digby így folytatta:

— Azt hiszem, szükségtelen figyelmeztetnem, Weldon kisasszony, hogy ami ebben a házban történik, arról idegeneknek semmit sem szabad megtudni.

Eunice elpirult. Lesütött szeme s ahogy idegesen játszott evőeszközével, azonnal elárulta, hogy már beszélt valakinek a végrendeletről; Digby újraátkozta magát dühének időszerűtlen kítőréseért.

Ekkor — a leány megkönnyebbülésére — hirtelen másról kezdett beszélni. Néhány változást akart eszközölni a laboratóriumában és átszellemlülve beszélt az újonnan szerzett elektromos készülékről.

— Nem is kíváncsi a dolgozószobámra, Miss Weldon? — kérdezte.

— Örölnék, ha megmutatná, — felelt a leány, de tudta, hogy egyáltalában nem volt őszinte. Nem volt kíváncsi a laboratóriumra. Sőt mióta Jimtől megtudta, hogy Digby hogyan feszítette ki csavarokkal és pántokkal a nyomorult kis állatot, az a hely számára a borzalom és rémület tanyája lett. Csak azért engedett Digby Groatnak, mert örült, hogy másról is beszélhet vele, mint a végrendeletről és a maga rút árulásáról.

Amint beléptek a dolgozószobába, a leány nem látott semmi borzalmat. Ragyogóan fehér falak mentén és polcokon csillogó edények, vékony, görbe üvegek, kü-

lönös és titokzatos eszközök sorakoztak szép rendben. Eunice nőies rendszeretettel gyönyörködött a jól berendezett, tisztán tartott kis helyiségben.

Digby csak azt az egy szekrényt nem nyitotta fel előtte, amely a szoba egyik eltakart sarkában állt. Így kegyetlen kísérleteinek borzalmas jeleit sem vehette észre. Egyelőre örült, hogy látta az érdekes laboratóriumot s mégis szinte megkönnyebbült, mikor a lakószobába visszatérhetett.

Digby esti kilenc órakor elment hazulról és a leány magára maradt. Olvashatott vagy eltölthette az estét úgy, ahogy jól esett.

Mielőtt szobájába ment, benézett Groatnéhoz és az ápolónőtől megtudta, hogy az öreg hölgy állapota meglepően javult.

— Holnap vagy holnapután teljesen egészséges lesz, — mondta a nővér.

Ennek is örült. Groatné betegsége nagyon hatott rá. Borzalmasnak érezte, hogy az az asszony, akinek ifjúkori szépségét nemrég a festményen megcsodálta, most béna aggyal, tehetetlen testtel, lélektelenül tengeti életét.

Szobája, melynek szépsége már megérkezésekor is elragadta, most, hogy finom női ízlésével itt-ott változtatott rajta, még otthonosabbá lett. Néha elolvasott egy-egy könyvet abból a kis könyvtárból, melyet Digby Groat válogatott össze a szórakoztatására, de sokszor csak lapozgatott bennük, azután félredobta.

Ez estén „A virginiai férfi”-t olvasgatta, az emberi képzelet leggyönyörűségesebb alkotásainak egyikét. A virginiai férfi époly nemes és szép volt, mint Jim, mint ahogy minden olvasmányában, ha a hős megtetszett neki. Jimet fedezte fel.

Benyult táskájába zsebkendőjeért s ujja a kis szürke lapra akadt, mely az első éjszakán oly titokzatos körülmények között került hozzá.

Elővette és — mint azóta számtalanszor — igyekezett megfejteni a rejtélyt: ki küldte a levelet és mi volt vele tulajdonképpen a célja.

Mit jelenthet rajta a kis kék kéz? Milyen titokzatos dolog lehet az egésznek hátterében?

Félretette könyvét, felállt, felcsavarta az íróasztal lámpáját és kíváncsian nézegette a kártyát.

A jel valószínűleg gumibélyegzővel készült; a kinyújtott kék kéz minden vonala tisztán rajzolódott a papírlapra.

Ki az ő titokzatos barátja vagy barátnője?

Megrázta fejét. Jim nem lehet és mégis. Kellemetlen volt számára ez a feltevés.

De akárki volt, — gondolta mosolyogva — tévedett. Itt maradt ebben a házban és mégsem esett semmi bántódása. Eszébe jutott őrangyala, Jim s nyugalom és büszkeség szállta meg szívét.

Lépteket hallott a folyosón és a következő percben valaki kopogott ajtaján.

Digby Groat volt.

— Világosság szűrődött ki szobájából, gondoltam, átadom ezt a csekélységet. Az Ambassador Clubból hoztam, — szól s átnyújtott egy nagy, lila selyemszalaggal átkötött dobozt.

— Az enyém? — kérdezte Eunice csodálkozva.

— Igen, — felelt Digby — a vendégek között osztották szét s gondoltam, szereti az édességet. Ezek a legjobb csokoládék, bonbonok, amiket Angliában gyártanak.

A leány mosolyogva köszönte meg. Digby nem folytatta a beszélgetést, udvarias köszöntéssel búcsúzott és szobájába tért.

Eunice hallotta az ajtónyírást.

Öt perc múlva újra nyílt a dolgozószoba ajtaja és Digby lassú lépései eltávolodtak. Most a laboratóriumba megy. Vajjon milyen kísérlettel foglalkozik ma éjjel? — gondolta Eunice s megborzongott.

Meg is felejtkezett a dobozról, de most, hogy lefeküdni készült, kezébe vette, leoldotta a szép selyemszalagot és kinyitotta.

— Milyen gyönyörű bonbonok, — mormolta és kezébe vett egyet.

Bum!

Gyorsan megfordult és kezéből kiesett a csokoládé. Valami az ablakba ütődött; úgy hangzott, mint az ökölcsapás.

Odasietett, félrehúzta a függönyt, kinyitotta az üvegajtót s nyugtalanul várt egy pillanatig. Először azt hitte, hogy uccagyerek labdája tévedt hozzá a magasba s lehajolt, hogy megkeresse. Az erkély üres volt.

Lassan visszament szobájába s becsukta az ajtót. Megdermedt a rémülettől. Az ajtóüvegen ott volt a kék kéz életnagyságú lenyomata.

Újra ez a titokzatos figyelmeztetés!

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Eunice rámeredt a bűvös kézre; de kíváncsisága mégis nagyobb volt, mint félelme. Megint felnyitotta az ablakot és óvatosan megtapogatta a lenyomatot. Még egész nedves volt. Az ujjahegye is kékes-szürke lett tőle, de gyorsan beletörölte a zsebkendőjébe. Kilépett az erkélyre és a fal mentén végigmenve eljutott a lépcsőházba nyíló ajtóhoz. Lenyomta a kilincset; az ajtó zárva volt. A korláton át kihajolva, letekintett a térre. Egy férfit és egy nőt látott elhaladni egymással beszélgetve s a nevetésük felhallatszott hozzá. A tér egyik sarkán rendőr tűnt fel; sisakja megcsillant a lámpafényben. Eszébe ötlött, hogy amint a kéz megjelent az ablakon, a rendőrnek ép a házzal szemben kellett haladnia.

Éppen vissza akart már menni a szobájába, amikor, a ház elé tekintve, egy asszonyt látott a külső lépcsőn lefelé menni. Ki lehetett ez? Eunice ismerte az egész cselédséget s így bizonyos volt benne, hogy nem tartozik a házhoz. Lehet, hogy Digby Groatnak valamelyik ismerőse, vagy a nővér egyik barátnője, gondolta eleinte. De az asszony mozdulatai oly különösek voltak, hogy Eunice most már azt a titokzatos idegent vélte benne, aki a kézjelet ablakára nyomta. Eddig inkább férfire

gondolt s most csodálkozva követte szemmel az asszonyt, amint a téren át a rá várakozó nagy limousine felé tartott.

Anélkül, hogy a sofőrnek utasítást adott volna, a feketeruhás nő beszállt a kocsiba s az rögtön eltűnt vele.

Eunice visszatért szobájába és karosszékébe ülve igyekezett gondolatait összeszedni. A kéz intőjel volt: ebben nem lehetett kétsége.

Most már azt is tisztán látta, milyen úton jött be az idegen. A főkapun kellett a házba jutnia, az erkélyre a lépcsőházból nyíló ajtón át lépett ki s amikor menekült, újra bezárta azt maga mögött.

A tükörbe pillantva Eunice meglátta sápadt arcát, de lelke mélyén inkább izgalmat, mint félelmet érzett. Ösztönszerűen érezte, hogy a kék kéz asszonya javát akarja s ez a védő hatalom jól esett neki.

Lemenjen-e Digby Groathoz és mondjon el mindent? Ez ellen valami tiltakozott benne. Nem, ezt a rejtelmet Jimnek kell felderítenie. Törlőruhát vett elő és letörölte az ablakról a kék festéket. Azután gondolataiba mélyedve az ágy szélére ült, hogy ezt a különös és sötét titkot valahogy kibogozza.

Miért választotta ez a nő ép ezt a szokatlan módot arra, hogy őt figyelmeztesse? Miért nem küldött inkább a régi, megszokott módon levelet néki? Kétszer tette ki magát a legnagyobb kockázatnak, csak azért, hogy őt valami veszedelemtől óvja; pedig ez a figyelmeztetés époly biztosan eljutott volna hozzá a postás keze által.

Eunice homlokát ráncolta. De azután eszébe jutott, hogy névtelen levél nem érhetne volna el a kívánt hatást s valószínűleg a papírkosárba került volna. Ezek az éjféλι látogatások bizonyosan azért történtek, hogy hirtelen megérezze a veszedelem közvetlen közellétét s a rejtelmes látogató aggodását.

Kezdett már abban is kételkedni, hogy valóban az a nő volt-e a titokzatos látogató, aki az imént a házat elhagyta. Eunice sohasem igyekezett Digby Groat jellemét kikutatni; barátai közül sem ismert senkit. Le-

hetségesnek tartotta, hogy a feketeruhás nő az ő ismerőse s ha most Digbynek szól mindarról, ami vele történt, talán lehetetlen helyzetet teremt maga körül.

Lefeküdt, de az álom sokáig elkerülte. Később is még föl-fölébredt szendergéséből, végre elhatározta, hogy fölkel. Széthúzta a függönyt és a reggeli nap beözönlött. A hajnali forgalom éppen most indult robogva az uccán, illatos fény és mocsoktalan levegő érte hűsen az arcát, amint a nyitott ablakban állt és összeborzongott. Egyszerre heves éhséget érzett, amilyen éhséget csak egészséges fiatal leányok szoktak érezni a kora reggeli éles levegőtől s eszébe jutott az a doboz csokoládébonbon, amelyet előtte való este Digbytől kapott. Kicsomagolt egyet s már a fogai közt tartotta, de hirtelen eszébe jutott, hogy a figyelmeztetést ép abban a pillanatban kapta, mikor a cukorkába már-már beleharapott. Elgondolkodva megint visszatette a csokoládét és újra lefeküdt. Inkább így várta meg, míg a cselédség talpon lesz és a ház élelméről gondoskodik.

Jim Steele e reggel ép útnak indult kis lakásáról, amint az ajtóban küldönccel találkozott. Csomagot és levelet kapott s az első pillanatban megismerte rajtuk Eunice írását. Visszatért dolgozószobájába. A levél sebtében íródott és tele volt mentegetőzéssel. Eunice a lehető legrövidebben leírta benne az éjszaka történeteket.

„El sem tudom képzelni, hogy a cukorkák valamilyen összefüggésben lennének a figyelmeztető jellel, de a maga elfogultsága Digby Groat iránt egy kissé rám is átragadt. Eddig semmi okom nincs őt bármivel is meggyanúsítani vagy rossz szándékkal vádolni irányomban; a bonbonokat csak azért küldöm, mert megigértem, hogy minden rendkívüli eseményről értesíteni fogom. Ugy-e, milyen szófogadó kisleány vagyok? Arra is kérem még, Jim, kísérjen el ma este vacsorára.

Ma „kimenő napom” van, szeretném, ha kellemesen együtt tölthetnénk az estét. Égek már a vágytól, hogy a *Kék kézzel* beszélhessek! Igazán csodálatos ez a titok! Igyekszem majd, hogy délután pótoljam a hiányzó al-

vást, hogy eleven és jókedvű legyek.” (Tréfásan még azt is odaírta „és szép”, de azután áthúzta.)

Jim Steele fütyörészni kezdett. A kék kezét eddig ötletes jelnek tartotta; jól pótolta az ismeretlen aláírását. De most már a szemében más jelentőséget kapott. A Kék kezét valaki szándékosan választotta, olyan megfontolt okból, amit valakinek az érdekeltek közül ismernie kell. Ismerte-e Digby Groat? Jim a fejét rázta. Szinte bizonyosan érezte, hogy a Kék kéz Digby Groatnak ép olyan rejtély, mint a leánynak, vagy neki magának.

Különös oka nem volt erre a meggyőződésre, de az ösztöne határozottan ezt súgta neki. De ki másra vonatkozhatott a jel?

Még aznap reggel Salterhez akart fordulni, remélve, hogy az magyarázatot talál.

S most eszébe jutottak a cukorkák és gondosan megvizsgálta őket. Mindegyik szépen volt csomagolva; a dobozon egy jólismert westendi cég neve. Kivett belőlük néhányat s gondosan borítékba téve, a kis csomagot a zsebébe dugta.

Végre elindult az irodába. Amint maga mögött becsukta az ajtót, pillantása a szemben lévő lakásra esett, amelyben Mrs. Fane és a titokzatos Madge Benson lakott. Az ajtó félig nyitva volt s úgy tetszett neki, hogy a földszinten az asszony hangját hallja, amint a portással beszélget.

Éppen a lépcsőre lépett, mikor a lakásból sikoltozást és hangokat hallott: „Madge, Madge, segítség!”

Pillanatnyi habozás nélkül betaszította az ajtót, és végigrohant a folyosón. Mindkét oldalon zárt ajtókat látott, csak a jobboldali utolsó volt nyitva és vékony füstfelhők szálltak rajt elő. Abban a pillanatban ért a szobába, mikor a betegen fekvő asszony ágyában föl-emelkedett, mintha fel akarna kelni. Egy pillanat alatt letépte az égő függönyt és rátaposva eloltotta a tüzet. Kis idő múlva a megszenesedett függöny utolsó szikrája is kialudt s Jim figyelme most az ágy felé fordult. A beteg asszony lágra nyílt szemmel meredt feléje.

Negyven-negyvenöt év körül lehetett; finom metszésű, nemes arca meglepte Jimet s úgy tetszett neki, mintha már egyszer látta volna valahol. De azután észrevette, hogy tévedett. Nagy, ragyogó szürke szem, sötétbarna haj, melybe már itt-ott ősz szálak vegyülnek, gyönyörű vonalú kéz, amint a takarón pihen, mindezt egy szempillantásra meglátta Jim.

— Nagyon hálás vagyok önnek, Steele úr, — szólt a beteg hölgy szinte suttogó hangon. — Ez már a második szerencsétlenség, amely velünk itt történik. Lentről egy mozdony szikrája röpülhetett be az ablakon át.

Éppen a lakás alatt húzódott a vasút áthidalása és Jim, amint elnézte a nehezen fölfelé ziháló vonatokat, sokszor elgondolta, milyen bajt okozhat a mindig megmegújuló ragyogó szikrazápor.

— Bocsánatot kell kérnem kissé illetlen betörésemért, — mondta kellemes mosolyával, — a segélykiáltásokra jöttem be. Ön valószínűleg Fanené.

A hölgy bólintott és szinte csodálattal szemlélte a fiú karcsú és izmos alakját.

— Nem akarnám ilyen különös körülmények közt továbbra is igénybe venni a türelmét, — szólt Jim mosolyogva — csak sajnálkozásomat szeretném még kifejezni, hogy oly régóta beteg. Küldhetnék talán még néhány könyvet?

— Köszönöm, — suttogta a nő — máris nagyon sokat tett értem.

Jim hallotta, amint az ajtó zárult. Az ápolónő mitsem sejtve belépett a lakásba s rémülten kiáltott fel, ahogy a füstszag megcsapta. A fiú kilépett a folyosóra és elképedt arccal Madge Benson jött vele szembe.

Jim néhány szóval ki akarta menteni ottlétét, de az asszony kissé udvariatlanul az ajtó felé tessékelte.

— Fanénének nem szabad látogatókat fogadnia, minden izgatja.

— Tulajdonképpen mi a betegsége? — kérdezte Jim, szinte mulatva azon, hogy így kitették a szűrét.

— Mind a két lábára béna.

Jim szánakozva jajdult föl.

— Ne higgye, Steele úr, hogy udvariatlan akartam lenni, — szólt komolyan az asszony, — de gondolja el, ahogy a folyosóra lépve a füst megcsapott, szinte a szívverésem is megállt. Másodszor történik ez már velünk.

Jim látta, hogy az asszony nem bánná már, ha menne s nem is próbálta meg, hogy tovább is kérdezősködjék.

Ez volt hát Fanené, — gondolta magában, amint az iroda felé haladt. Csodálatosan szép asszony. Milyen kár érte! Abban a korban, amelyben más asszonyok még az élet teljét élvezhetik, őt ez a szörnyű baj szobájához köti.

Jimet mélyen érintette minden szenvedés, de különösen az asszonyoké és a gyermekeké, akik a bajt kétszeresen érzik. Útközben hirtelen eszébe jutott, hogy Fanené felismerte és nevén szólította. De honnan ismerhette? Hiszen a szobáját sohase hagyhatta el.

TIZENHARMADIK FEJEZET

— Groat ma nem jön le a reggelihez, késő éjszakaiáig dolgozott.

Eunice bólintott. Még mindig jobban szerette Digby Groat társaságát, mint ravaszképű szolgája sima bizalmaskodását. Pedig nem tudta volna megmondani, mivel és mikor sértette meg Jackson. Modorában maga a tisztességtudás volt s Eunice nem emlékezett egyetlen szóra vagy kifejezésre sem, amelyet magára nézve joggal bántónak érezhetett volna. Ennek az embernek rejtett, gögös önhittségét érezte kellemetlennek. Eszébe jutott egy pensio, amelyben valamikor lakott, ennek a tulajdonosa egyszersmind kiszolgáló is volt és hasztalan igyekezett a szolga előzékenységét a gazda tekintélyével összeegyeztetni.

— Ma jókor reggel elment már hazulról, kisasszony, — szólt Jackson ravasz mosollyal, míg tányért váltott.

— Van talán az ellen kifogása, ha reggeli előtt elmegyek hazulról? — kérdezte Eunice bosszúsan.

— Egyáltalán nincs, kisasszony, — szólt az inas udvariasan. — Remélem, nem sértettem meg vele; csak véletlenül láttam, amint hazatért.

Eunice a Jimnek szánt levelet és csomagot vitte reggel a legközelebbi küldöncállomásra. Már éppen válaszolni akart, de meggondolta és nem felelt. Sohase történhet vele olyasmi, ami miatt egy szolga előtt menetegetnie kellene magát.

De Jacksont nem lehetett ily könnyen lerázni; egyébként is még valami fontos közlenivalót tartogatott.

— Nem zavarták meg a kisasszonyt az éjszaka?

— Hogy érti ezt? — kérdezte Eunice, hirtelen rápillantva.

Az átható szem a leányra szegeződött s az akaratlanul is kényelmetlenül érezte magát.

— Valaki az éjszaka tréfát űzött itt és az úr nagyon haragudott emiatt.

A leány letette evőeszközét és hátradőlt a széken.

— Nem értem, mire gondol, Jackson? — szólt hidegen. — Miféle tréfát űzött volna itt valaki és ki zavart volna meg engem? Mi történt az éjjel?

— Valaki járt a házban; csodálom, hogy Mr. Groat nem hallotta meg. Alighanem nagyon elmerült a munkájában a laboratóriumban. Azt hittem, talán hallotta a kisasszonyt, amint később átkutatta a házat.

Eunice a fejét rázta. Felfedezték talán a Kék Kezet? — gondolta csodálkozva.

— Honnan tudja, Jackson, hogy idegen járt a házban?

— Mert itt hagyta a jelet, — szólt mogorván az inas.

— Ismeri, ugye, kisasszony, a laboratóriumba vezető fehér ajtót?

A leány bólintott.

— Nos, mikor Groat úr hajnalban félháromkor kiment a hallba, hogy a lámpát eloltsa, festékfoltot látott az ajtón. Ahogy visszament, észrevette, hogy a folt egy kék kéz. Egész reggel próbáltam lemosni, de olyan olajos, hogy nem lehet eltávolítani.

— Kék kéz lenyomata? — ismételte a leány lassan és érezte, hogy elsápad. — Mint jelenthet ez?

— Sejtelmem sincs róla és az úr se érti a dolgot. De hogy kéz volt, arra esküdni mernék. Először azt hittem, hogy valamelyik szolgáló; az egyik ép fölmondásban van és attól kitelhetett az ilyesmi. De mégse eredhet tőle, hiszen a személyzet hálósobái a ház hátsó részében vannak és a két rész közötti ajtó zárva van.

A titokzatos látogató tehát nemcsak őt figyelmeztette, — gondolta a leány — az intés éppen úgy Digby Groatnak is szólt!

Eunice éppen befejezte reggelijét, mikor Digby megjelent. Fáradtnak és rosszkedvűnek látszott. A korai idő egyébként sem volt előnyös az arcának, de ma szokatlanul kellemetlenül hatott. Amint asztalhoz ült, sandán gyors pillantást vetett a leányra.

— Sajnálom, hogy már befejezte, — szólt kurtán. — Elmondta már önnek Jackson, hogy mi történt az éjjel?

— Igen, — felelt nyugodtan Eunice. — Nem tudná megmondani, mint jelent?

Digby a fejét rázta.

— Kellemetlenséget jelent annak, aki tette, ha egyszer a kezem közé kerül. — Azután az iránt érdeklődött, hogyan érezte magát az anyja ma reggel.

Eunice a reggelizéshez lejövet mindig benézett Groatnéhoz s így meg tudta mondani, hogy jó éjszakája volt és hamarosan fel fog épülni.

— Ezt aligha remélhetjük, — mondta Digby. — Hogy aludt az éjszaka, Miss Weldon?

— Kitünően, — füllentette.

— Evett már a cukorkákból? — kérdezte Digby mosolyogva.

A leány bólintott.

— Pompásak.

— Ne egyék egyszerre sokat belőlük, elronthatja a gyomrát. — Az éjszakai látogatóról nem beszélt többet.

Mikor később Eunice a dolgozószobájába ment,

munkásokat látott, akik az ajtó szövetét tisztították. A kék foltot azonban sehogy sem sikerült eltávolítaniok s ekkor Digby intézkedésére az egész párnázott ajtót sötétkék festékkel festették be.

Eunice tudta, hogy Digby ma a szokottnál izgatottabb s ahogy véletlenül a folyosón találkoztak, a férfi lopva gyors és ideges pillantást vetett rá.

A délelőtt folyamán egyszer, mikor a leány egy újonnan megtalált számlát vitt be a dolgozószobájába, látta, hogy magában beszél.

Délután egy Angliában időző gyarmati miniszterelnök tiszteletére fogadás volt Lord Walthamnál. Digby Groat igyekezett a finomérzésű lorddal bensőbb ismeretségbe kerülni; főképpen, mert a City öt pénzfejedelmének egyike volt. Digby nagyon ügyesen szindikátust alapított a Danton-birtokok összevásárlására, hogy mielőbb az egészszel rendelkezessék. Közel volt már, hogy a célját elérje.

A fényes gyülekezetben nem egy asszony akadt, aki örömet megismerkedett volna vele. Tudták róla, hogy nagy vagyon vár rá. Csakhogy Digby finnyás ízlésű volt. Ismerős társaságokban, fehér asztalnál sok szóbeszéd folyt arról, hogy milyen furcsa módon kerüli a nők társaságát. Csak rajta múlt, hogy fényes házasságot kössön, de a maga osztályabeli leányok, úgy látszik, cseppet sem vonzották. Barátai nem egyszer, ha már nem feszélyezte őket asszonyok jelenléte, szivarfüst mellett olyan történeteket beszéltek el róla, amelyek cseppet sem váltak becsületére. Digbynek ifjúkorában sok kis szívügye volt; áldozatait többnyire kifosztott szívvel, aljas módon hagyta cserben.

Csak egy pillanatra nézett el ide, mentegezőzött, sok sürgős ügy várja otthon. Célzott állatokon végzett újfajta kísérleteire, melyek estéi nagy részét lefoglalták.

— Hogy van az édesanyja? — kérdezte tőle Lord Waltham.

— Köszönöm szíves érdeklődését, úgy látszik, javult az állapota.

Nem volt kedvére, hogy az anyja felől tudakozódtak.

— Nem tudom megérteni azt a csodálatos változást, mely az utóbbi években történt vele, — szólt Lord Waltham homlokát ráncolva. — Fiatalosan szép és jókedélyű volt, a legszellemesebb asszonyok egyike, akikkel valaha találkoztam, azután egyszerre, szinte egy nap alatt elszállt belőle minden életkedv és életerő és — ne vegye tőlem zokon — mintha egyszerre megöregedett volna.

— Magam is észrevettem azt, — felelte Digby aggodó arckifejezéssel — de az ő korabeli asszonyok hirtelen szoktak összeroppanni.

— Azt gondoltam, valami más, különös oka lehet. Mindig elfelejtem, hogy ön orvos.

Digby elbúcsúzott és csöndesen nevetett magában, ahogy a lépcsőn lefelé haladt a kocsijához.

Mit szólt volna még Lord Waltham akkor, ha elárulta volna néki gyors hervadásának titkát? Ő maga is csak véletlenül fedezte fel. A morfiumnak esett áldozatául s oly szenvedélyes rabja lett, amilyent orvosi pályáján még keveset látott.

Amikor ezt észrevette, minden erejével hozzáfogott, hogy elvonja tőle a mérget; nem, mintha szerette volna, hanem, mert izgatta ez a kísérlet. Sikerült kikutatnia, hogy anyja honnan szerzi a morfiumot s azután fokozatosan mindig több méreganyagot vont ki a pilulákból s azt ártalmatlan anyagokkal helyettesítette.

Az öregasszonyra nézve siralmas eredménnyel járt ez a kísérlet. Hirtelen sorvadni kezdett és Digby, akin eddig anyja vaskézzel uralkodott, egyszerre, a maga meglepetésére is, úrrá lett rajta. Sietett is élni az új helyzet előnyeivel. Éjjel-nappal szemmel tartotta, nehogy morfiumhoz jusson; a méreg rabja enélkül Digby rabszolgája lett.

Digby szempontjából a rabszolgaság utóbbi formája előnyösebbnek látszott.

Septimus Salter még nem volt az irodájában, mikor Jim belépett. Türelmetlenül várt rá, mert sok mondani-
valója volt az öreg úr számára és már majd egy hete,
hogy nem beszélt vele.

Az ügyvéd megint a köszvényét érezte s rossz ked-
vében az egész Kék kéz-ügynek nem sok fontosságot
tulajdonított.

— Akárki volt az a valaki, — férfi- vagy nőszemély
— a bélyegzőt magával kellett hordoznia. Hiszen ön
maga is mondta, hogy a lenyomat gumibélyegzővel ké-
szülhetett. Különbem nem emlékszem, hogy Kék kéz
valamilyen ügyben már szerepelt volna. A maga helyé-
ben nem tulajdonítanék az egésznek semmi fontosságot.

Bár Jim nem volt egy véleményem a főnökével,
jobbnak látta, ha nem mond neki ellent.

— És mi van azzal a végrendelettel? Ön azt állítja,
hogy Groatné új végrendeletet készített? Hiszen itt az
irodámiban írta alá az elsőt.

Jim bólintott.

— És ebben az újabb végrendeletben, ön szerint, ki-
tagadta a fiát? — kérdezte Salter elgondolkozva. —
Milyen különös! Mindig sejtettem, hogy nem lehet kö-
zöttük valami nagy egyetértés. És most kire hagyta a
vagyonát?

— Estremada márkira.

— A neve ismerős. Nagyon gazdag spanyol grand;
egy ideig attaché volt a londoni spanyol követségen.
Úgy rémlik, de nem vagyok benne bizonyos, hogy be-
járatos is volt Dantonékhoz. Véleményem szerint nem
lenne semmi értelme, hogy Groatné a vagyonát olyan
valakire hagyja, akinek, amennyire én tudom, fél tar-
tomány a birtoka és három vagy négy kastélya is van
Spanyolországban. Ez már azután csakugyan titokzatos
dolog. Hát még mi újság?

Jimnek még volt valami mondanivalója.

— A csokoládébonbonokat meg akarom vizsgáltatni
egy vegyész-baráttal.

Salter mosolygott.

— Azt reméli, hogy majd mérget találnak benne?

Nem élünk már Borgia Cézár idejében és akármilyen aljas jellem is Digby Groat, hogy gyilkos is, nem gondolnám róla.

— Mégsem akarnék semmit sem mulasztani, — szolt Jim. — Meggyőződésem szerint valami nincs rendben ezekkel az ártatlanképű édességekkel. A titokzatos Kék kéz tudta, miről van szó és hogy mitől óvja Eunice Weldont.

— Badarság, — dörmögött az öreg ügyvéd. — Most már igazán menjen; megint ellopta a drága időmet ezzel az átkozott ügyvel.

Jim először a Wigmore Streeti laboratóriumba ment; barátjának csak a legszükségesebbet mondta el, de ez is elég volt, hogy az érdeklődését felkeltse.

— Mit vár ettől a vizsgálattól? — kérdezte a vegyész, a tenyerében két csokoládébonbont méregetve.

— Magam sem tudom biztosan, de nagyon csodálkoznám, ha nem lenne benne olyasmi, ami nem belevaló.

A tudós beledobta a bonbonokat egy jókora kémcsőbe, rájuk öntött kétféle folyadékot és Bunsen-égővel melegíteni kezdte a csövet.

— Nézzen erre három órákor megint s akkor megkapja a vizsgálat pontos eredményét, — mondta.

Mikor a mondott időben Jim visszaérkezett, már maga sem várt valami rendkívüli eredményt. Belépett a dolgozószobába. Az asztalon kis faállványon három kémcső sorakozott.

— Üljön le, Steele, — szolt Mendelsson.

A vegyész, mint a neve is mutatja, ahhoz a kiterjedt zsidó nemzetséghez tartozott, amely a világnak oly sok ragyogó lángelmét adott.

— Az elemzés nem sikerült tökéletesen, de amint jól sejtette, vannak a cukorkákban olyan anyagok, amelyek nem belevalók.

— Csak nem mérge? — szolt Jim megdöbbenve.

Mendelsson a fejét rázta.

— Pusztán vegyi szempontból az. De tulajdonképpen csaknem minden dologban találni mérget is, de

alig hiszem, hogy akár ezer ilyen bonbon is halált okozhatna. Ebben is találtam némi kálium bromidot, egy kevés hyacint és még egy szert, amit a *Canabis indica*-ból főznek.

— A hasist gondolja?

A vegyész bólintott.

— Igen, ha szívják, hasis a neve; de a párlatot másképp hívjuk. Különben mind a három szer a mérgek csoportjába tartozik; vegyítve és nagy adagokban eszméletlenséget és végül halált is okozhatnak. De ezekben az édességekben nincsenek olyan mennyiségben vegyítve, hogy ilyen végzetes hatásuk lehessen.

— És ekkora mennyiségeknek milyen a hatásuk?

— Éppen ez az, ami gondolkodóba ejtett engem is meg dr. Jakes barátomat is. Jakes úgy véli, hogy állandóan kis mennyiségben adagolva ez a szer megsemmisíti az akaraterőt, vagy szabatosabban: az emberi léleknek azt a képességét, amellyel a rossznak ellene szegül. Angliában, amint azt valószínűleg hallotta, ha ideges és lobbanékony embert ítélnak halálra, kis mennyiségben bromidot kevernek minden ételébe és italába; az akaraterejét ily módon annyira csökkentik, hogy még a kivégzés előtti pillanat sincs különösebb hatással rá.

Jim arca hirtelen elsápadt, amint az egész aljas tervet tisztán látta.

— És milyen hatással lehet ez a szer egy erőslelkű fiatal leányra, akit — tegyük fel — egy néki ellenszenves férfi szerelmi ajánlatokkal ostromol?

A vegyész vállat vont.

— Valószínű, hogy ellenszenve eleinte érzéketlenségre és közönyösségre változik. Az ellenállása nem fog ugyan azonnal és tökéletesen megszűnni, de alkalomadtán könnyebben legyőzhető. A szellemi világban csak két típus található, — folytatta — az „uralkodó” és a „visszavonuló”. Az előbbi természetesen hatalmasabb. Ebben a világban sokszor megesik, hogy kicsiny és vézna emberek uralkodnak magastermetű, izmos embereken, pusztán egyéniségük teljes kifejtése által.

Ennek a szernek végeredményben az lenne a hatása, hogy az erős szellemet gyöngévé változtatná. Remélem, nem beszéltem túlságos tudományosan, — szólt mosolyogva.

— Jól megértettem, — felelt Jim nyugodtan. — Még csak azt szeretném tudni, bíróság elé állítható-e az, aki ilyen édességeket ajándékoz valakinek.

A vegyész fejét rázta.

— Mint említettem, az adagok olyan elenyésző mennyiségben vannak a cukorkákban, hogy akár véletlenül is belejuthattak. Csupán annyit voltam képes ezekből az anyagokból kimutatni, amennyit mi, vegyészek, „nyomoknak” hívunk. Lehetséges azonban, hogy ez az adagolás hétről-hétre növekedni fog. Ha ön három hét múlva újabb csokoládét, vagy bármily más gyanús ételneműt hoz, talán már lehetséges lesz pontos, mennyiség szerinti elemzést is végezniem.

— Valamennyi bonbon egyforma keverék volt?

A vegyész bólintott.

— Igen és a vegyítés nagyon ügyesen történt. A keveréken semmi színváltozás sem látszik, úgynevezett „telítést” végeztek; ehhez pedig csak nagyon ügyes vegyész, vagy a kémiában alaposan jártas orvos érthet.

Jim nem felelt. Digby kiváló kémikus és a vegyészben alaposan képzett orvos volt.

A laboratóriumot elhagyva, szokott sétájára indult a Hyde Parkban. Egyedül akart lenni, hogy mindent jól átgondolhasson. Tisztán látta, hogy a legnagyobb óvatossággal kell eljárnia. Figyelmeztetni a leányt ily ingatag alapon: nem látszott célszerűnek; elhatározta, hogy inkább vár, míg az adagok megnövekednek. Csakhogy ez azt jelentette, hogy Eunicet csalétkül kell hagynia Digby Groatnak, hogy a vadat törbe csalhassa. Bármennyire fájt is a szíve erre a gondolatra, el volt szánva, hogy a leánynak nem árul el semmit.

Esti étkezésre találkozózt beszéltek meg s ő már alig várta, hogy együtt lehessenek. Eunice sorsa minden gondolatát és figyelmét lefoglalta; még a Lady Mary Danton utáni kutatásai is háttérbe szorultak. Talán

nem is törődött volna már velük, ha ellenségének, Digby Groatnak ügyei nem lettek volna oly elválaszthatatlanul ezzel a titokkal összeszöve. Míg Eunice Weldon az ő házában lakott, a Danton-ügy rejtelve sem lehetett közömbös Jimnek.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Jim még sohase látta Eunicet estélyi ruhában s most szinte megdöbbenetette ez a földöntúli szépség. Elég egyszerű, halvány selyem charmeuse-ruhát hordott, csak a dereka táján volt egy kis arannyal átszőtt díszítés. Jimnek most a szokottnál is magasabbnak és karcsúbbnak tetszett, arcának szelíd komolysága melegséggel és áhítattal töltötte el szívét.

— Nos, hogy tetszem magának? — kérdezte, miatt a kocsijuk a Piccadillyn haladt.

Jim alig bírt felelni: — Elragadó!

Ettől fogva mereven ült a kocsiban, moccanni se merve. A leány madonnaszerű szépsége legszebb álmainak beteljesülése, a női eszmény megtestesülése volt. Szellemalak, amilyent rajongó férfiak üznek gondolataikban, álmodnak álmaikban.

— Szinte félek magától, Eunice.

A sötétben ezüstös nevetése csengett.

— Jim, ne beszéljen bolondokat, — mondta a leány karját a karjába fűzve.

Diadalmas és boldog érzés futotta át, hogy ennyire tetszik a férfinak.

— Annyi minden kérdezni valóm van, — mondta, miután a Ritz-Carlton nagy éttermének egyik sarkába telepedtek. — Megkapta a levelemet? Ugy-e, esztelenség volt, hogy elküldtem magának azokat a cukorkákat? Tudom, hogy nagyon helytelenül jártam el Groattal szemben, de lássa, a gyanakodása rám is átragadt, ma-holnap már mindentől rémüldöző vénleány leszek!

Jim kedvesen nevette.

— Örültem a levelének. A csokoládébonbonok pedig... — habozni kezdett.

— Nos?

— Az ön helyén azt mondanám Groatnak, hogy ki-tűnőek voltak.

— Már megtettem, — szólt a leány szomorúan — pedig gyűlölöm a hazugságot, még az ilyen csekély dolgokban is.

— S ha legközelebb megint kap tőle egy dobozzal, három-négyet küldjön el újra hozzám.

A leány megrémült és kérdő tekintettel hirtelen rápillantott.

— Találtak talán bennük valamit?

Jim nem tudta, mit feleljen. Nem közölhette vele, amit a vegyészről hallott; de nem bírta volna elviselni azt sem, hogy a leányt akarattal új veszedelembe sodorta. Valami ügyes kibúvón törte az eszét, de a menetetése balog és valószínűtlen maradt.

Eunice érezte, hogy valamit elhallgat előle, de volt benne annyi tapintat, hogy nem erőltette tovább a dolgot. Azt is alig várta már, hogy a vele történekről, a Kék kéz váratlan éjféli megjelenéséről beszélgethessenek.

— Úgy hangzik, mint valami rémdráma, — szólt Jim az elbeszélés után és az arca elkomolyodott. — Nehéz a mi józan időnkben az ilyesmit elképzelni. Anynyi bizonyosnak látszik, hogy ennek a különös asszonynak — ha ugyan asszony, volt oka arra, amit tett. A kéz alakja tisztán látható. A kék színnek is van valami jelentősége, bár úgy látszik, ezt még Digby Groat nem ismerte fel. De most már beszéljünk talán magunkról is, — szólt mosolyogva és kezét egy pillanatra a leány kezére tette.

Eunice nem ellenkezett. Csak mikor a pincér feléjük közeledett, húzta el kedves lassúsággal s látszott, hogy nem szívesen.

— Még egy hónapig Groatéknál maradok, — mondta — s ha akkor Groatné nem talál több munkát számomra, visszamegyek a fényképészemhez, ha ugyan még kellek neki.

— Tudnék magának valakit, akinek jobban kellene, mint a fényképésznek, valakit, akinek elszorul a szíve, valahányszor maga eltűnik előle.

Eunice érezte, hogy az ő szíve is hevesen dobog és hogy a keze reszket a fiú kezében.

— És ki az a valaki? — kérdezte halkan.

— Valaki, aki addig nem akarja megkérni a kezét, amíg biztos otthont nem alapíthat; valaki, aki imádja még azt a helyet is, amerre jár; aki legszívesebben szőnyeget terítene a lába elé s csak arra vár, hogy kényelmesebb otthonnal kínálhassa meg, mint a vasútvonalra néző szegényes kis lakás.

Eunice sokáig nem felelt s ő azt hitte, megbántotta valamivel. Arca hol sápadt, hol pirosra vált, formás kis keble izgatottan emelkedett s ujjai görcsösen fonódtak a férfi ujjai közé.

— Jim, — szólt később, még mindig kerülve a szemét — én ellaknám pusztá falak közt is s még azt se bánnám, ha vonat fűtyülne az ablakunk alatt.

S ahogy most már lassan ráemelte a szemét, a férfi látta, hogy könnyekkel van tele.

— Vigyázzon magára, Jim Steele, — szólalt meg újra, tréfálkozva — még megkérem a kezét.

— Szabad rágyujtanom? — szólt rekedten a fiú.

Mikor a leány bólintott, cigarettára gyujtott, de keze fölött remegett a kis láng.

Eunice csodálkozott, hogy egyszerre komoly és hallgatag lett s később is alig volt szava. Nem is sejtette, hogy a nagy boldogság, mely egyszerre rohanta meg, megrendítette és elbódította, hogy az öröm szorításában a szív szinte dermedten elalélt.

Ahogy hazafelé hajtottak éjjel, Eunice vágyott rá, hogy a férfi karjába kapja és a kocsii sötétjében mellére szorítsa: a szája és a szeme szomjasan várta csókjait. Ha ebben a pillanatban Jim arra kérte volna, hogy szökjön vele messzire, hogy tegyen meg mindent, amit kíván, könnyű szívvel tette volna meg; szerelme a férfi iránt lobogva tört elő, mint a földalatti tűz, amely utat talál, legázolva és fölégetve észet és korlátokat.

De a fiú csöndesen ült az oldalán, fogta a kezét és arany jövőről álmódott.

— Jó éjszakát, Jim. A leány hangja hidegen és kissé csalódottan csengett, amint fölhúzta keztyűjét és búcsúzóul nyujtotta a kezét. Groat háza előtt álltak.

— Jó éjszakát, — szólt a férfi halkán és megcsókolta a kezét.

Ahogy szobájába ért és az ajtó bezárult mögötte, Eunice csaknem könnyekben tört ki. Odaállt a tükre elé, sokáig és kutatva nézte arcát, azután csóválta a fejét.

— Inkább ne lett volna hozzám oly jó, vagy lett volna nagyobb hős — bizonyos tekintetben.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Jim lakása elé hajtatott. Annyira el volt merülve rózsaszínű ábrándjaiba, hogy szinte eltűnt előle tér és idő s úgy tetszett neki, mintha csak az imént lépett volna a kocsiba. A megállás hirtelen fölriasztotta: a kapu előtt volt. Talán még akkor is folytatta volna álmódozását, ha a sofőr kissé gorombán nem figyelmezteti, hogy a fuvart még nem fizette ki.

Ez visszahozta a földre.

Éppen ki akarta nyitni a kaput (tizenegykor zár-ták), mikor az magától föltárult és egy nő lépett ki rajta. Tetőtől talpig feketébe volt öltözve; szótlanul, sietősen az autó felé haladt, amely a kaputól néhány lépéssel távolabb állott. Ki lehetett ez? Jim ámulva nézett utána, amint eltűnt az éjszakában.

Nem sokáig gondolt rá: az este varázsa még mindig fogva tartotta. Egy óra hosszat ült nagy karosszékében révedező szemmel együttlétük minden pillanatát maga elé idézve. Alig merte hinni, hogy az isteni teremtés csakugyan az övé. Mély sóhajjal hirtelen a valóságra ébredt. Még sokat kell dolgoznia, hogy ezt a boldogságot megérdemelje. Kevés a jövedelme s amíg jobb állásra nem tesz szert, nem is gondolhat arra, hogy ezt a gyönyörű leányt sorsa részesévé tegye.

Közömbösen az asztalra pillantott. Délután jegyzeteket készített az ügyről s a könyv még most is ugyanazon a helyen hevert, csakhogy...

Megesküdött volna rá, hogy nyitva hagyta ott. Kitünő emlékezőtehetsége volt apró dolgokban; mellékes körülményekre, pl. tárgyak helyzetére pontosan szokott emlékezni. Most is bizonyos volt benne, hogy a könyvet becsukták, sőt más helyre is tették.

Reggelenként takarítónő járt hozzá, hogy a lakását tisztán tartsa; ő maga szokta beengedni. Jim különös szeszélyből maga készítette a reggelijét; az asszony rendszeren ilyenkor jött hozzá. Minthogy kulcsa nem volt, éjszaka semmiképpen nem léphetett be a lakásba.

Felnyitotta a könyvet és meglepetésében csaknem talpra ugrott.

A lapok között, azon a helyen, ahol abbahagyta az írást, különös alakú kulcs feküdt. Ráfűzött kis cédulán ezek a szavak: „D. G. házának tolvajkulcsa.”

Megismerte az írást, bár most nem kísértc a Kék kéz jele. Attól a kéztől származott ez is, amely az Eunicenek küldött figyelmeztető kártyát írta.

A feketeruhás nő a lakásában járt és kezébe adta Digby Groat házának tolvajkulcsát!

Jim örömeben és meglepetésében fölkiáltott.

TIZENHATODIK FEJEZET

Eunice reggel kissé rosszkedvűen ébredt. A leány behozta a teát. S csak amikor már álmosága egészen eltűnt és ágyában ülve illatos teáját szürcsölgette, tudta megmagyarázni hangulatát. Mingyárt ki is nevette magát érte.

— Eunice Weldon, — szólt magához tréfálkozva és a fejét rázta — igazán furcsa egy leány vagy! Mert a világ legjobb fiatalembere túlságosan becsületes, túlságosan oktalan, vagy nagyon is félénk volt és nem csókolt meg, megsértődsz és haragszol rá. Bizony,

Eunice Weldon, nem volt helyes tőled, hogy szinte megkérted egy férfi kezét. Így tálcán kínálni magad: nem hölgyhöz illő dolog. Megvárhattad volna, míg a gyönyörű szőnyeg a lábad elé kerül s a háztető fejed fölé s a vasútra néző szegényes kis lakásról egyelőre hallgathattál volna. Különben, Eunice, — tréfálkozott tovább — nem is hiszem, hogy a padlón ne lenne néhány csinos kis szőnyeg és a falak se olyan puszták talán, bizonyosan díszíti őket Jim néhány emléke a háborúból. A kilátás is egész szép lehet onnan az ablakból, különösen, ha a vonatok nem robognak arra. De légy nyugodt! Nem sokat nézhetsz majd ki az ablakon. Lesz mit javítanod a Jim ingein, foltoznod Jim harisnyáin, így hát — de most már ki az ágyból, Eunice Weldon! Egykettőre kibújt az ágyból.

Digby Groat a folyosóra kihallotta a leány fiatal, üde hangját, amint fürdés közben énekelt.

Elmosolyodott.

Eunice kibomlott szépsége észrevétlenül ejtette rabul. Nemcsak kívánatos volt, — nem lehetett el többet nélküle. Eleinte játékszert látott csak benne, de most úgy érezte: háza díszéül szolgál!

Megelégedetten nevetett a gondolatán. Dísz lesz ezután! Drágaság, amit társai irigyelni fognak. Még a házasság sem tűnt fel nagy árnak, ha cserébe övé lehet ez az ékszer.

Jackson elcsodálkozott, hogy Digby mosolyogva halad lefelé a lépcsőn.

— Megint hoztak egy doboz csokoládébonbont, — szólt halkan, mintha szégyelnivaló titkot súgna.

— Dobja a személtládába, vagy adja oda az anyámnak, — szólt Digby közömbösen. Jackson csodálkozva pillantott rá.

— Hát nem akarja? ... — kezdte mondani.

— Fölösleges annyit kérdeznie, Jackson — s dühtől villámló szemmel nézett szolgáljára. — Nem gondolja, barátom, hogy túlságosan sokat érdeklődik a dolgaim iránt? S ha már ép itt tartunk, Jackson, azt akarom, hogy ha Weldon kisasszonnyal beszél, hagyja el azt a

pokoli vigyorgást és beszéljen hozzá úgy, ahogy szolgál az úrnőhöz; megértette?

— Nem vagyok szolga, — felelte komoran az ember.

— De ezt a szerepet kell játszania, még pedig jól, — szolt Digby. — És ne feleseljen itt velem, különben...

Keze a fal mentén húzódó állvány felé nyult, amelyen több kutyakorbács lógott.

Jackson visszadöbrent.

— Nem úgy gondoltam, — nyögte rekedten, sápadt arccal. — A kisasszonnyal mindig tisztelettel bántam.

— Hozza a reggeli postát az ebédlőbe, — rendelkezett Digby.

Kevéssel utóbb Eunice lépett a szobába.

— Jó reggelt, Weldon kisasszony, — szolt Digby, helytel kínálva a leányt. — Jól szórakozott az este?

— Ó, kitünően, — felelte Eunice s azután hamar más tárgyra tért. Félt, hogy Digby tovább is erről kérdezősködik s örült, mikor a reggeli véget ért.

A férfi magaviselete most is kifogástalan volt. Általános dolgokról beszélt, a vacsorát többet nem említette. Mikor a leány Groatné szobájába ment, hogy munkáját folytassa, nem követte oda; pedig Eunice félt ettől. Munkája már kevés akadt, a javát már elvégezte.

Digby megvárta, míg az orvos visszatért anyja szobájából s miközben kikísérte, megtudta tőle, hogy a beteg teljesen felépült; lehetséges ugyan még újabb roham, de egyelőre ettől nem kellett félni. Digby okvetlenül beszélni akart anyjával.

Groatné tolószékében az ablaknál ült; ellenszenves alakja egészen összeroskadt. Szomorú sötét szeme közömbösen bámult a nagy tér közepén zöldelő fákra. Odakünn évszakok váltották egymást s az ő szemében mindez csak annyi volt, mintha valaki a ruháit váltja. Egykor oly vad szíve, mely a tavasz közeledtére örvendőn dobogott fel, most enyészve vert ebben a testben, mely pusztuló szenvedélyekben önmagát perzselte hamuvá. Pedig ez a megsugorodott két kéz, melyeknek

ujjai most egymást tördelik, valamikor gyönyört és boldogságot hintett és hintett átkot és pusztulást.

Néha-néha Eunice Weldon is megfordult a fejében, de semmi szánalmat sem érzett iránta. Ha Digby kívánja a leányt, vegye el magának; sorsa annyira sem érdekelte az öreg Groatnét, mint az ablakában zümmögő légyé, amelyet zsebkendőjének egyetlen legyintése kitörölhet az élők sorából. Más, nyomósabb okból szerette volna, ha a leány már nincs a házában. Arca még sötétebb lett. De a forradás a csuklóján — töprengett — nagyobb, mint egy félsillinges; talán csak a véletlen játéka az egész.

Abban reménykedett, hogy fia most minden figyelmét az új zsákmányra fogja fordítani. Egy ideig legalább nem fog vele törődni; nyugta lesz tőle. Halálosan félt a fiától; tudta róla, ha valamit el akart érni, hajthatatlan volt. Érezte, hogy élete egy napon kilobbanhat, mint az elfújt gyertya lángja, ha Digby a maga érdekében ezt így ítélné jónak. Mikor az ájulás után magához tért és az ápolónő arcába nézett, elcsodálkozott, hogy Digby hagyta életre ébredni.

Az új végrendeletről még semmit se tud — mondta magában és ráncos arcát gonosz mosoly szántotta végig. Ezt a kis meglepetést még tartogatja néki. Csak azt sajnálta, hogy nem láthatja majd akkor az arcát. De előre magában kacaghatta gyötrődését és tehetetlen dühét.

Az ajtó kissé megnyílt, valaki az ápolónővel suttogva beszélt, azután Digby lépett a szobába.

— Hogy vagy ma, anyám? — kérdezte kedvesen, de anyja haraggal és izgatottan tekintett rá.

— Nagyon jól, fiam, nagyon jól, — mondta remegő hangon. — Nem ülnél le egy kicsit? — Ideges tekintete az ápolónőt kutatta, de az már nem volt a szobában.

— Nem szólítanád az asszonyt, szükségem van rá.

— Nem sürgős, — mondta hidegen a fia. — Van egy és más beszélni valónk, amíg magunk közt vagyunk. Különösen azt szeretném tudni, mért végrendeletkéztél újra Estremada javára, míg engem

mindössze nyomorult 20.000 fonttal teszel nevetségessé.
Groatnét váratlanul érte a csapás.

— Végrendelet, fiam, — mondta nyöszörögve —
miféle új végrendeletről beszélsz, az Isten szerelméért?

— Arról, amit készítettél és azután a titkos fiókd-
ba zártál. S most ne gyere azzal, hogy akkor nem voltál
épeszű. Tudni akarom az igazságot!

— Azt a végrendeletet már évekkal ezelőtt készítet-
tem, — rebegette ijedten az asszony. — Akkor még azt
hittem, hogy mindössze 20.000 font csak a vagyonom.

— Hazudsz! — szólt Digby nyugodtan. — Még
hozzá ostobán hazudsz. Ezt a végrendeletet, vén boszor-
kány, azért készítetted, hogy bosszút állj rajtam.

Az asszony rémülettel meredt rá.

Digby legveszedelmesebb akkor volt, mikor ilyen
higgadt, közönyös hangon beszélt.

— Én elégettem ezt az okiratot, — folytatta Digby.
— Ha pedig Weldon kisasszonnyal találkoznál, aki ott
volt, amikor a végrendelet elpusztult, szeretném, ha
megmondanád neki, hogy ezt az iratot nem egészen ép
ésszel készítetted.

Groatné egy szót sem tudott kiejteni. Álla görcsösen
rángatózott s egyetlen gondolata az volt, hogyan szólít-
hatná be ápolónőjét.

— Told oda a széket az ágyhoz, — szólt elhalóan
— bánt a világosság.

Fia kissé habozott, azután megtette. De mikor látta,
hogy az anyja keze az ágy mellett lógó csengő után
nyul, fölnevetett.

— Nem kell úgy megrémülnöd, anyám, — szólt gú-
nyosan — nem teszek veled semmi rosszat. De ne fe-
lejtsd el, hogy ez az átkozott ápolónő nem lesz itt örök-
ké; inkább tedd meg, amire kérlek. Mingyárt felküldöm
hozzád Weldon kisasszonyt, azzal az ürüggyel, hogy
megbízásaid vannak számára s hogy néhány levélre is
kell válaszolnia, amelyek a reggeli postával jöttek.
Ugy-e, megértetted?

Az asszony bólintott. Az ápolónő ebben a pillanat-
ban lépett be.

Ahogy Eunice benyitott, a beteget még rosszabb állapotban találta, mint azelőtt. Az öregasszony szeme rejtett indulattól égett, ahogy a belépő leányra fölpillantott. Sejtette, hogy Eunice találta meg a végrendeletet s ezért gyűlölte ennyire. De fiától való félelme mégis győzött rajta. Miután néhány levelet megírt, a leány menni készült. Groatné visszatartotta.

— Üljön csak le újra, Weldon kisasszony. Szeretnék még magával arról a végrendeletről beszélni, amelyet megtalált. Nagyon örülök, hogy felfedezte; egészen meg is feledkeztem már róla.

Minden szót vontatottan és gyűlölettel ejtett ki.

— Nézze, kedves kis kisasszony, az emlékezőtehetségem néha egész különös módon cserben hagy és — és — az a végrendelet is olyankor készült, amikor éppen ilyen rohamom volt...

Vontatott és akadozó beszédét hallva, Eunice azt hitte, hogy az öregasszony gyöngesége az oka.

— Jól megértettem, — szólt résztvevően — a fia már mindent megmagyarázott.

— Úgy, hát már mindent elmondott?

Megint elgondolkozva kinézett az ablakon. Eunice várta, hogy elbocsátja, de váratlanul ezzel fordult hozzá:

— Jó barátságban van a fiammal?

Eunice elmosolyodott.

— Nem, különösebben nem.

— Majd megjön ez is, hamarabb, mint gondolja. Szavaiban és hangjában annyi gúny és rosszindulat nyilvánult, hogy Eunice megborzongott.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Jim szerette Londont. Szerette lármáját és különös szagát, kedves hangjait, elpusztíthatatlan humorát, az egész fölséges zürzavart. Párizs, az élvezetek hajszolása s mögötte a kegyetlen életküzdélem, lehangozta. Párizs lelkének nincsenek nyugodalmas percei; a fáradhatat-

lan pénzkeresés, a szünetnélküli loholás városa. Brüsszel Párizs idomtalan, kicsinyített mása. Berlin a meg-elevenedett Gomorrah, Madrid kialudt kráter, amely alatt új lávafolyamok törnek már új utat.

Newyorkot szerette. Az acél és beton városát, a zsarnokképű, érzelgős lelkek otthonát.

Nincs a világon semmi Newyorkhoz fogható. Mint-ha legmerészebb álmaiban Dante álmolta volna meg és Da Vinci tervezte volna, de csak a hatalmas istenek tudták megvalósítani az álmot és a Mester tervét megépíteni. De London London volt, — hasonlíthatatlan, gyönyörűséges. A világ sűrített története és a civilizáció szimbóluma.

Inkább kerülőt tett, hogy áthaladhasson a Covent Gardenen.

Milyen üde színek és milyen jó illatok! Jim egész délelőtt elgyönyörködött volna, de az irodába kellett mennie, beszélni akart Salterrel.

Az ügyvéd első kérdése volt:

— Felkutatta a Selengers-céget?

Jimnek be kellett vallania, hogy ennek a titoknak felderítéséről ezidőszerint megfeledkezett.

— Pedig nagyon fontos lenne megtudni, kik ezek az emberek, — mondta az ügyvéd. — Talán az is kitűnnék, hogy Groat, vagy az édesanyja rejlik mögöttük. Az is erre vall, hogy ez a ház valamikor Danton tulajdona volt, csak az a baj, hogy találgatásokkal nem sokra megyünk.

Jim is így vélte.

Az utóbbi időben annyifelé vezettek a szálak, hogy erről a fontos dologról csaknem megfeledkezett.

— Mennél jobban megfontolom, annál céltalanabbnak tűnik fel magamnak is a kutatásom, Mr. Salter. Még ha meg is találnám Lady Maryt, ezzel — mint ön is mondja — nem vitathatnám el Groatéktól a vagyont?

Septimus Salter nem válaszolt azonnal. Erről valamikor csakugyan eleget beszélt, de idők múltán megváltoztatta nézetét. Elméletek csak halvány árnyai a tényeknek, ezt már az imént is bölcsen megállapította;

de azt mégsem tagadhatta önmaga előtt, hogy ha Lady Mary Danton eltűnéséről alkotott elmélete igazolódik, ezzel a többi titok megfejtéséhez is hatalmas lépéssel közelebb jutnának.

— Hát csak ne tágítson a Selengers-cég ügyében, — szólt végül — még kitűnhet, hogy az ő kutatásaik nemcsak Lady Mary feltalálására irányultak, de az ön barátnőjének a származását is igyekeznek felderíteni. Semmiesetre sem árt, ha utána jár a dolognak.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Éjféli tizenkét órakor Eunice autót hallott megállani a ház előtt. Még fenn volt és kíváncsian kilépett az erkélyre. Digby Groat haladt fel a lépcsőn.

Eunice újra becsukta az ajtót és ráhúzta a függönyt. De még nem érzett semmi álmoságot, mert ebéd után nem tudott ellenállni a kísértésnek s egy kissé lepihent. Hogy ne unatkozzék, felhozta magával azt az utolsó nyaláb számlát, amelyet a borpince egyik ládájából ásott elő; ezt akarta most feldolgozni és lajstromba szedni.

Mikor az utolsó darabbal is végzett s gumiszalaggal átkötötte a csomót, fáradtan kinyújtózkodott. Hirtelen neszt hallott odakint: lopódzó láb zaját a balkon kövezetén. Nem volt kétsége többé. Eddig sohase hallotta az éjszakai látogató jöttét. Lecsavarta a lámpát, zajtalanul félrehúzta a függönyt s kissé megnyitva az ajtót, fülelni kezdett. A nesz megint hangzott. Semmi félelmet nem érzett, csak a titok leleplezése ejtette izgalomba. Hirtelen felszakította az ajtót és kilépett. Eleinte semmit sem látott; csak amikor már szeme a sötéthez szokott, vett észre a fal mellé lapulva valakit.

— Ki az? — kiáltott fel.

Egy ideig semmi válasz. Azután egy hang szólt:

— Nagyon bánt, hogy megijesztettem, Eunice.

Jim Steele volt.

— Jim! — rebegte a leány kételkedve. Harag és

méltatlankodás öntötte el. Így hát eddig is mindig Jim volt a látogató és nem a feketeruhás asszony. Ilyen alávaló fogásokkal próbált gyanúsításainak hitelt szerezni. Haragja alaptalan volt, de annál fájóbb, mert csalódás okozta. Hirtelen eszébe jutott, hogy beszélgetésük alkalmával Jim szinte mentegette az éjszakai látogatót, de azért kitűnően játszott a meglepettet.

Gyűlölte, hogy így csúfot űz belőle.

— Azt hiszem, jobban teszi, ha most elmegy, — szolt hidegen.

— Engedje meg, Eunice, hogy beszélhessek.

— Nem gondolom, hogy még szükség volna rá. Igazán, Jim, szánalmas szerepet vállalt.

Visszament szobájába. Szíve vadul vert, csaknem sírt gyötrelmében. Jim! Ő volt hát a titokzatos Kéz kéz is, — gondolta méltatlankodva — s csak gúnyt űzött belőle.

Valószínűleg ő írta a leveleket is s ő volt a szobájában is azon az éjjel. Haraggal dobbantott a padlón. Gyűlölte, mert rászedte s még jobban gyűlölte azért, mert szétzúzta a bálványt, melyet ő magának szívében emelt.

Soha még ily kimondhatatlanul szerencsétlennek nem érezte magát; zokogva hullt az ágyba és sírt, amíg a kimerüléstől el nem aludt.

— Az áldóját! — mormolta Jim, amint kiosont a házból és hitvány kis autója felé indult. Ez az estéje ugyancsak balul sült el.

— Ostoba állat, tökfilkó! — szitkozódott dühösen, amint veszedelmes gyorsasággal megkerült egy sarkot és majdnem beleszaladt egy tilos oldalon hajtó bérautóba. A címzés igazában nem is a másik kocsisofőrjének szolt. A maga butaságát szidta, hogy az éjszaka az asztalára került kulcsot annyira sietett kipróbálni. Pedig csak azért ment fel az erkélyre, hogy megvizsgálja az ajtó zárját s a leányt biztonságban tudja.

Boldogtalannak érezte magát és szeretete volna valakinek kiönteni a szívét.

Csakhogy nem volt senkije, akire gondolhatott volna,

egyetlen igazán jó barátja sem, hacsak nem Fanené. Akaratlanul is elmosolyodott.

Mit gondolna róla ez a beteg hölgy, ha ezen a késő éji órán felzörgetné, hogy részvevő szívének elsírja bánatát? A szép, szomorúarcú asszony mély hatást tett rá; maga is meglepődött, hányszor foglalkozik vele gondolatban.

Amint a Baker Street feleútján volt, meglassította kocsiját és visszafordult, mert eszébe jutott a Selengers-cég. Valószínűnek látszott, hogy az ilyen éjszakai látogatás több sikerrel járna, mint első ízben a nappali. Csaknem két óra volt, mikor a Brade Streeten kiszállt a kocsijából.

Eszébe jutott, hogy a portás egy oldalajtót említett neki, amelyet csak Selengersék használnak. Kis keresés után rá is talált erre a bejáratra, mely az épület hátsó részébe vezetett. Nagy örömeire nyitva is volt. Éppen ekkor rendőr ütemes lépései közeledtek. Nem szerette volna, ha ilyen szokatlan időben rajtacsípi, amint idegen ajtókat nyitogat: sietve bebújt az ajtón. Várt, míg a léptek elhangzottak, csak azután folytatta kutatását.

Elővette villamos zseblámpáját s ennek fényében a kis kövezett udvaron át eljutott az épületbe vezető kis ajtóhoz. Sajnálattal állapította meg, hogy be van zárva. Valahol még egy ajtót sejtett s mingyárt kutatni kezdte. Az udvarra egész sor ablak nézett, de tábláik oly gondosan zárva, hogy ha volt is fény odabent, egy sugár se hatolt ki.

Végre két fal összeszögelése mellett rátalált a másik bejáratra is s örömeire nyitva is volt. Rövid, kövezett folyosóra jutott; a túlsó végét keresztvassal ellátott ajtó zárta el. De közvetlenül emellett jobboldalt zöld ajtó tűnt a szemébe. Lassan lenyomta a kilincset s amint az ajtó kissé megnyílt, belülről ragyogó világosság áradt. Benyomta az ajtót és a szobába lépett.

Irodahelyiségben állt, de asztalon és széken kívül más bútort nem látott. Mégsem a hely különös puszta-sága keltette fel elsősorban a figyelmét.

Amint belépett, tetőtől talpig feketébe öltözött asszony ment át a szomszéd szobába. Az ajtónyitás nezsére hirtelen megfordult és fátylát arcára húzta. Kissé megkésett ezzel a mozdulatával s így Jim megdöbbsent csodálkozással arcába láthatott. A „gyógyíthatatlan beteg” Fanené volt!

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

— Kicsoda ön és mit kíván tőlem? — kérdezte s a keze lehullt fátyola mellől. — Ah, Steele úr, — szólt meglepetve, amint felismerte.

— Sajnálom, hogy megzavartam, — szólt Jim be téve az ajtót — de nagyon szeretnék beszélni önnel.

— Üljön le, Mr. Steele. Láta... — nem merte ki mondani a szót — látta az arcomat?

Jim komolyan bólintott.

— Rámismert?

Megint bólintott.

— Igen, ön Fanené, — felelt nyugodtan.

Az asszony keze lassan felemelkedett és levette arcáról a fátyolt.

— Zárja be az ajtót. Az vagyok, Fanené.

Jim arca nyugodt volt, de zavarában nem talált szavakat.

— Valószínűleg azt hiszi most rólam, hogy ravaszul félre akartam vezetni, pedig okaim, nagyon fontos okaim vannak, hogy miért nem mutakozom nappal, és miért nem akarom, hogy felismerjék bennem azt az asszonyt, aki éjszaka jár ki.

— Ön hagyta hát nálam éjszaka a kulcsot?

Az asszony bólintott és nem vette le Jim arcáról a szemét.

— Félek, hogy többet már nem mondhatok; ebben a pillanatban nem is készültem el erre s egyébként is olyan kevés az, amit mondanom szabad.

Alig néhány perce még Jim arra gondolt, milyen szép volna, ha elsírhatná néki minden baját és bánatát. Most szinte hihetetlennek tűnt fel előtte, hogy ebben a prózai irodában éjnek idején szemben áll vele és hallja a szavát. Ránézett a finom fehér kézre, mely most keblén pihent és elmosolyodott. Az asszony hamar kitalálta a gondolatát.

— Ugy-e, a Kék kézre gondol?

— Igen, a Kék kézre gondoltam.

— Azt gondolja, csak különös szeszély volt a Kék kéz s nincs semmi jelentősége?

— Különös talán, de nem gondolom azt. Sejttem, hogy a szimbólum mögött nagyon érdekes történet rejtőzik; szeretném, ha egyszer elmondaná.

Az asszony gondolataiba mélyedve, kulcsolt kézzel, lesütött szemmel járt föl és alá.

Jim szomjú kíváncsisággal várta, mi lesz a különös kaland folytatása.

— Ugy-e, azért jött ide, mert Dél-Afrikából hírt kapott, hogy én a leány után kutattam; csak nem történt baj vele? — kérdezte végül az asszony.

— Nem, — felelte Jim kelletlenül — egyelőre csak magam jutottam bajba, mert jóvátehetetlenül megsértettem.

Az asszony ránézett merőn, de nem kért magyarázatot.

— Ha ön azt hinné, hogy a megjelenésem csak színpadias volt és jelentősége nincs, ezért se tudnám elítélni, — szólta kis idő múlva — de látja, olyan módon kellett hozzá szólnom, hogy el ne feledkezzék rólam.

— Van valami ebben, amit sehogy sem értek. Hát ha Eunice szólta volna Digby Groatnak erről a figyelmeztetésről?

— Tud róla, — szólta nyugodtan az asszony s Jimnek most eszébe jutott a laboratórium ajtajára nyomott kéz. — De nem olyan ember, hogy az ilyesmivel törődne. A maga Eunicéjének pedig, — s ajka ragyogó mosolyra nyílt — annak a gyerekeknek nem szeretném, ha akármilyen baja is esnék.

— Van valami különös oka rá, hogy így védeni akarja? — kérdezte Jim.

Fanené nemet intett.

— Egy hónappal ezelőtt még ezt gondoltam. Azt hittem, azoknak egyike lesz, akiket régóta keresek. Különös véletlen és valami csalóka hasonlatosság vezetett hozzá; de látom, hogy megint csak árnyat űzők, — szólt keserű mosollyal — kísértet ő is, mely sehová sem vezet. Érdekelt ez a leány. Ifjúi szépsége, üde ártatlansága, határozott jelleme egészen elbűvölt, bár ekkor már tudtam, hogy nem ő az, akit keresek. Hát önt, Steele úr, nem érdekli?

Átható szeme kutatva nézett rá.

— De igen, engem is érdekel.

— Szereti?

A kérdés oly váratlanul érte Jimet, hogy nem tudott rá azonnal felelni. Hallgatag és tartózkodó volt máskor is s érzéseinek most nem tudott hangot adni.

— Ha nem szereti igazán, — szólt az asszony — ne okozzon neki fájdalmat, Steele úr. Olyan fiatal és olyan tisztalelkű leány, kár lenne futó kalandnak, amivé Digby Groat szeretné tenni.

— Hogyan, ezt szeretné? — szólt Jim felháborodva. Az asszony bólintott.

— Ön még szép jövő előtt áll, miért tenné tönkre az életét ezzel a káprázattal, amely most talán szerelemnek tűnik fel.

Arcát most halvány pirosság öntötte el és Jimnek úgy tetszett, hogy Eunicen kívül a legszebb asszony volt, akit valaha látott.

— Hosszú kutatásomnak most már csaknem a végére értem — folytatta — és ha még Digby Groatot és anyját számadásra vontuk, az én munkám befejeződött. Szomorúan rázta a fejét.

— Egyéb reményem nincs ebben az életben, nincs semmi reményem.

— Mire volt még reménye?

— Hogy megtalálom azt, amit keresek. De örülség volt keresnem, ami elérhetetlen s életem hátralevő évei-

re be kell érnem azzal a boldogsággal, amit Isten talán még számomra tartogat. Negyvenhárom évet fecsérelettem el! — és szenvedélyes mozdulattal tárta ki karját. — Negyvenhárom évet szenvedtem át. Melegség nélküli gyerekkor, vígasztalan házasság, keserű kiábrándulás. Mindenem elvesztettem, Steele úr, mindenemet. Férjet, gyermeket, reménységet.

Jim visszadöbbszent.

— Szerelmes Istenem, hát ön!...

— Lady Mary Danton vagyok. Azt hittem, már kitalálta.

— Lady Mary Danton!

— Így hát nincs miért kutassam, — gondolta Jim lehangoltan. Ez a különös fordulat nem elégítette ki, mert nem hozott számára sem jutalmat, sem előhaldást, pedig most mind a kettőre égetően szüksége volt.

— Csalódottnak látszik, — szólt az asszony — pedig Lady Mary megtalálását tűzte ki céljául.

Jim bólintott.

— S most megtalálta. Talán nem olyan vonzó, mint ahogy magának elképzelte?

A fiú nem felelt. Nem vallhatta be, hogy tulajdonképpen nem is ő utána, hanem halott gyermeke után kutatott.

— Tudja-e, Steele úr, hogy hónapokon át csaknem mindennap láttam? Vonatban, földalattin mellette ültem és a lifteken ott álltam az oldalán, — szólt s ajkán mosoly játszott. — Figyelemmel kísértem, iparkodtam a lelkébe látni és lassanként megkedveltem.

Az utolsó szót lassan, megfontoltan ejtette ki s közben szép keze egy pillanatra a fiú vállán pihent.

— Nézzen jól a szívébe — folytatta — és ha úgy érzi, hogy Eunice iránti érzéseiben tévedett, jusson eszébe, hogy nagy a világ és a boldogságot még máshol is megtalálhatja.

Jim megértette szavait.

— Szeretem Eunicet, — szólt határozottan. A kéz, mely a vállán pihent, visszahúzódott. — Szeretem úgy, ahogy az életben sohase fogok más asszonyt szeretni.

Ő az első s utolsó álmom. — Míg ezt mondta, nem nézett föl az asszonyra, de hallotta hevesebb lélekzését.

Az asszony végre halk hangon felelt:

— Féltem nagyon, hogy így lesz.

Jim hirtelen elhatározással felállt és a szemébe nézett.

— Lady Mary, — szólt nyugodtan — nincsen már semmi reménye, hogy valaha megtalálja a leányát?

Nemet intett.

— Hátha Eunice az ön leánya? Ide adná hozzám feleségül?

Az asszony fölnézett rá.

— Boldog lennék, ha odaadhatnám. Ön a világon az egyetlen férfi, akire örömmel bíznam azt a leányt, akit szeretek. — Szomorúan rázta fejét. — De ön, ön is árnyakat kerget. Eunice nem az én leányom. Kikutattam a származását s ebben a tekintetben nem lehet semmi kétségem. Egy délafrikai muzsikusz leánya.

— Láta a csuklóján a sebhelyet? — kérdezte Jim lassan. Ez volt az utolsó reménye, hogy leányára ismer benne s amint szomorúan a fejét rázta, egészen elcsüggedt.

— Nem emlékszem, hogy ilyesmi lett volna a csuklóján. Miféle sebhely az?

— Kerek, félsilling nagyságú égési forradás.

— Nem tudok ilyen jegyről kisleányomon, egyáltalában a bőre mindenütt makulátlan volt. Higyje el, Steele úr, ön ép úgy árnyakat kerget, mint én tettem sokáig. Még csak magamról szeretnék valamit mondani, — tette hozzá. — De az eltűnésem titkát még most nem fedhetem fel, erre még van idő. Ez az egész házcsoporthoz az enyém. Férjem megvásárolta és egy érthetetlenül nagylelkű pillanatában már másnap nekem ajándékozta. Valójában már akkor az én nevemen volt, mikor mindenki azt hitte, hogy az övé. Különben nem volt éppen bőkezű, — tette hozzá szomorúan — de most ne beszéljünk arról, hogyan bánt velem. A ház jövedelme bőségesen ellát azzal, amire szükségem volt; ezenkívül még apámtól is maradt rám nagyon. Akkortáiban,

mikor Dantonhoz nőül mentem, borzalmas szegénységben éltünk; csak egy-két héttel később, mikor apám unokatestvére, Lord Pethingham meghalt, örököltünk sokat. Ennek a vagyonnak nagyobbik része később rám szállt.

— És ki az a Madge Benson? — kérdezte Jim.

— Miért kíváncsi erre? A szolgálóm.

— És mért ült börtönben?

Az asszony összeszorította ajkát.

— Igérje meg, hogy nem kérdezősködik a multam felől, Steele úr, míg jószántamból nem beszélek róla. Most pedig, ha tetszik, hazakísérhet. — Körülnézett az irodában. — Rendesen egy tucat kábelsürgöny jön ide a címemre; ezekre felelni is kell. Van egy megbízható titkárom, azzal minden reggel elküldöm a távirataimat. Buenos Airestől Shanghaig végigzaklattam már minden hatóságot, — szólt különös, fájdalmas nevetéssel — s most annyira belefáradtam már a kutatásba, annyira belefáradtam.

— S most nem folytatja többé? — kérdezte Jim.

— Még nem fejeztem be, — folytatta Mary elszánt és határozott hangon. — Még sok tennivalónk lesz, Jim. — Félénken keresztnevéen szólította a fiút. Mikor látta, hogy az belepirul, gyerekes nevetéssel kacagott föl. — Talán Eunice sem haragszik meg érte, ha Jimnek szólítom; olyan szép neve van.

Jim még nagyon szerette volna megtudni, miért lakik, ha olyan vagyonos, a vasútvonal mentén abban az egyszerű kis lakásban; de sejtette, hogy a válasza úgysem elégítené ki.

Az ajtaja előtt elbúcsúztak.

— Jó éjszakát, kedves szomszédnőm, — szólt Jim mosolyogva.

— Jó éjszakát, Jim, — felelt kedvesen az asszony.

Amint a nap első sugarai aranyat szóttek a függönyökbe, Jim még mindig nagy karosszékeben ült s az éjszaka eseményeit latolgatta.

HUSZADIK FEJEZET

Másnap reggel küldönc kopogott Jim ajtaján s levelet adott át. Jim azonnal felismerte Eunice írását és szomorúan sóhajtott, mielőtt felbontotta.

A leány felháborodásában írta a sorokat és Jim lehangoltan olvasta.

„Álmomban sem gondoltam, hogy Ön a titokzatos fantom; még álnokul el is hitette velem, hogy a *Kék kéz* csak asszony lehet. Nem volt szép Öntől, Jim. Hogy nagyobb legyen a hatás, csaknem halálra rémített az első éjszakán, amit ebben a házban eltöltöttem s nevetségessé tett pusztán azért, hogy kitárt karjaiba hulljak. Tisztán látok mindent. Nem szenvedheti Groatot és elhatározta, hogy nem maradhatok a házában. Ezért gondolta ki ezt a tervet. Nagyon nehéz Önnek megbocsájtani s talán jobb lesz, ha nem lát viszont, míg nem hall felőlem.”

— Ó, én szerencsétlen, — szólta Jim talán már századszor, mióta a leányt elhagyta.

Mit tegyen? Már hatodszor kezdett új meg új levelet, hogy aztán darabokra tépve egyiket a másik után papírkosárba dobja. Nem árulhatta el, hogy jutott a kulcshoz, anélkül, hogy Lady Mary Danton titkát meg ne sértse. Meggyőznie a leányt, milyen lelkiismeretlen, hitvány ember Digby Groat, most még nehezebb feladat volna. Reménytelen volt a helyzet és Jim újra felsóhajtott.

Akkor egy gondolat villant át rajta s hirtelen elhatározással bekopogott a szomszéd lakásba.

Madge Benson nyitott ajtót, tekintete valamivel barátságosabb volt.

— Ūrnöm még alszik, — szólta. Tudta már, hogy Jim felfedezte Mrs. Fane kilétét.

— Mit gondol, felébreszthetjük? Nagyon fontos dologról van szó.

— Megnézem, — szólta Madge Benson és eltűnt a hálószobában. Néhány pillanat mulva visszatért. — A

nagyságos asszony ébren van. Hallotta az ön kopogását. Akar bejönni, uram?

Lady Mary felöltözve feküdt ágyában. Átvette a levelet, melyet Jim szótlanul nyújtott oda és olvasni kezdte.

— Legyen türelemmel, — szól s visszaadta a levelet. — Idővel ő is megért mindent.

— De addig mi minden érheti! Ennek nem lett volna szabad megtörténnie!

— Felfedezett valamit Groat házában?

Jim fejét rázta.

— Ne törődjék tovább a dologgal és legyen vidámabb, Jim, — szól Lady Mary visszadölve ágyában — és most kérem, hagyjon aludni, huszonnégy órája nem húnytam le a szemem.

Pár perccel azután, hogy elküldte a levelet, Eunice már megbánta elhamarkodott tettét. Olyan dolgokat írt, amikről tulajdonképpen nem is volt meggyőződve. Meg kell neki bocsájtani, mert — úgy érezte — Jim mindent iránta érzett szerelemből tett. Más oka is volt, hogy belássa tévedését. Mikor a könyvtárszobájába ment, ott találta Digby Groatot egy nagy fénykép szemlélésébe merülve.

— Nagyszerűen sikerült a felvétel, különösen, ha meggondoljuk, hogy mesterséges világításnál készült, — szól Digby. A kép a laboratóriumajtónak nagyított mása volt. A fényképezőgép kifogástalanul végezte dolgát; a kék kézlenyomat minden vonala tisztán látszott.

— Asszony keze, — szól Digby.

— Asszonyé? — kérdezte Eunice felindulva. — Nem téved?

Digby meglepetve pillantott rá.

— Nem, nézze csak a méreteit. Férfinak nincs ilyen kis keze.

Igazságtalanul vádolta meg Jimet. De mit keresett akkor a házban? És hogy jutott az erkélyre? Az egész dolog oly megfejthetetlennek látszott, hogy Eunice abbahagyta tépelődését. De Jimmel beszélnie kell, hogy bocsánatát kérje.

Amint ideje engedte, a telefonhoz sietett; de Jim nem volt az irodában.

— Ki beszél? — kérdezte az irnok.

— Nem fontos, — felelt a leány s felakasztotta a kagylót.

Egész nap az a gondolat bántotta, hogy igazságtalanul megvádolta azt a férfit, akit szeretett. De Jim bizonyára fog írni, vagy felhívja telefonon. Arcába tódult a vér, valahányszor a telefon csengője megszólalt és csalódva tette le a kagylót az idegen hangok hallatára. Ez a nap nem akart véget érni. Nem volt semmi dolga, még Digby kétes értékű szórakoztatását is nélkülöznie kellett.

Groat reggel óta távol volt, csak késő délután tért haza. Átöltözött és újra elment.

Eunice egyedül ült a vacsoránál. Örült, hogy hamarosan itt hagyja állását. Már írt régi főnökének, az postafordultával válaszolt; alig várja, hogy újra elfoglalja helyét a műteremben. Visszatérnek a kedves, meghitt beszélgetések, a csésze tea mellett s Jim újra a régi lesz, ha ő itt hagyja Digby Groat házát.

Az ápolónőnek este kimenője volt és Groatné Euniceért küldött. Nem szerette a leányt, de az egyedüllét még gyűlöletesebbnek tűnt fel neki.

— Maradjon itt, míg az ápolónő visszajön, — szolt. — Hozzon magának könyvet és olvasson, de kérem, maradjon csendben.

Eunice mosolygott magában és olvasnivaló után nézett.

Mikor pár perc múlva visszatért, észrevette, hogy Groatné valamit vánkosa alá rejtett. Majd egy óráig ültek csendben. Az öreg asszony ujjaival játszott, fáradt feje előre csuklott s mélyen gondolataiba merült. Eunice próbált tovább olvasni, de nem ment; a könyv minden lapjáról Jim kedves arca mosolygott feléje. Lassan mult az idő.

Az egyhangú csendet Groatné törte meg.

— Hogyan került ez a forradás a csuklójára? — kérdezte a leányra tekintve.

— Nem tudom, már egész kicsi koromban megvolt. Azt hiszem, megégettem magam.

Újra hosszú ideig hallgattak.

— Hol született?

— Dél-Afrikában, — felelt a leány.

Csend lett, csak Groatné széke reccsent néha-néha.

Eunice már-már kétségbeesett az idegölő unalomtól s megszólalt:

— A napokban egy régi miniatúrt találtam, mely önt ábrázolja.

Az asszony sötéten nézett rá.

— Engem? Ó, igen, már emlékszem.

— Gondolja, hogy hasonlít rám? — kérdezte mogorván.

— Igen, ilyen lehetett évekkal ezelőtt. Azonnal felismertem a hasonlatosságot, — szólott Eunice diplomatikusan.

A válasz láthatóan felélénkítette Jane Groatot.

— Tetszik az akkori arcom? Gondolja, hogy csinos?

Eunice ezúttal szívből, kertelés nélkül felelhetett.

— Nagyon szép lehetett, asszonyom.

— Bizony, szép voltam, — mondta Groatné inkább magának. — Apám eldugott egy Isten hátamögötti faluban; félt, hogy a városban sok kísértésnek leszek kitéve. Szívtelen, mogorva vén embert volt.

A leány megütődve figyelt; a gyermeki szeretet, úgy látszik, ismeretlen fogalom volt Jane Groat családjában.

— Leánykoromban — folytatta az öreg hölgy — a családfő egyszersmind a család zsarnoka is volt s mindnyájunkon uralkodott. Engem gyűlölt az apám születésemről fogva, én is gyűlöltem őt, mióta csak öntudatra ébredtem.

Eunice hallgatott. Egy lépést se tett, hogy úrnőjének bizalmába férközzék, de érdekelte ennek az asszonynak multja. Milyen tragédia játszódhatott le életében, mi változtatta ilyen rideg, megtört asszonnyá azt a gyönyörű teremtet, akinek festett mása elbájolta őt!

— Férfiak bomlottak utánam, Weldon kisasszony,

— szolt különös meglepéssel. — Férfiak, akiknek nevét az egész világ ismerte.

Eunicenek eszébe jutott Estremada márki; talán valami régi szerelem volt az oka Groatné szokatlan végrendeletének.

— Valaki szeretett, — folytatta az asszony elgondolkodva — de a szerelme nem volt elég erős. Már a menyasszonya voltam, mikor valami rágalom jutott a fülébe és felbontotta az eljegyzést. Később megházasodott, elvett egy jelentéktelen kis leányt Malagából.

Halkan nevetgélt magában. Nem volt szándékában, hogy Eunicenek magándolgairól beszéljen, de ma valami vissza-vissza vezette a mult ösvényeire. Egyébként a leányt már félig-meddig a családhoz tartozónak tekintette. Digby előbb-utóbb úgy is elmondja neki s így tőle is meghallhatja.

— Márki volt, kemény, konok férfi, aki ilyen csúnyán bánt el velem. Apám nem bocsájtott meg soha. Attól a perctől kezdve, hogy visszatértem házába, nem beszélt hozzám élete végéig, pedig még vagy húsz évet töltöttünk el együtt.

Attól kezdve, hogy visszatért? — gondolta Eunice. Tehát el is ment valahova a márkival.

Aztán elhagyta ez az Estremada márki és nőül vette a „jelentéktelen kis leányt Malagából”.

Most már világosan látta az összefüggést.

— S mi történt a leánnyal? — kérdezte Eunice kedvesen, de aztán maga is elrémült vakmerőségén.

— Meghalt, — szolt Groatné bágyadt mosollyal — s a férje megvádolt, hogy én öltem meg. Pedig csak az igazságot mondtam el. — Összeráncolta homlokát. — Bár ne tettem volna! — mormolta. — Néha kísért a szelleme, rám néz nagy, fekete szemével és azt mondja, hogy én voltam a gyilkosa! — Megint néhány szót mormolt maga elé s aztán tovább beszélt.

— Mikor meghallotta, hogy a gyermekem fia a — Hirtelen elhallgatott és körülnézett.

— Miről beszéltem? — kérdezte nyersen.

Eunicenek elállt a lélekzete.

Most megtudta ennek a különös családnak a titkát! Jim már mesélt valamit a jelentéktelen kis irnokról, aki nőül vette Groatnét s akit felesége egész életében megvetett. Apja irodájában volt alkalmazva s megfizették, hogy elvegye a székenbe esett leányt.

Digby Groat tehát — Estremada márki fia!

És így nem lehet a Danton-vagyon törvényes örököse!

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Eunice csak nézett merően az öregasszonyra.

— Miért nem olvas tovább? — dörmögte Groatné szemrehányóan. A leány szeme később félig felpillantva találkozott a sanda szemmel és látta a remegő öreg száját, mely mintha mindig szólna valamit.

Ezt el kell mondani Jimnek. Nem szívesen beszélt ugyan a ház bizalmas dolgairól, de Jim annyira magáévá tette a Danton-vagyon sorsát, hogy ezt lehetetlen volt elhallgatnia.

Hirtelen az öregasszony megint megszólalt.

— Mit is beszéltem csak az imént?

— Az ifjúkoráról beszélgettünk.

— Mondtam talán valamit egy férfiről is? — kérdezte az öregasszony gyanakodva. Semmire sem emlékezett már.

— Nem! — felelt Eunice hangos szóval; mindenki más azonnal tudta volna, hogy nem mondott igazat.

— Bánjék csinján a fiammal, ne szegüljön ellene, hiszen nem rossz fiú, igazán nem rossz, — szólt Groatné alattomos pillantással, fejét rázva. — Sok tekintetben apjára ütött.

— Groat úrra? — kérdezte Eunice és magában nagyon szégyelte, hogy hasznot húz az asszony gyengeelméjűségéből. Lelkiismeretét azzal nyugtatta meg, hogy Jim hálás lesz értesüléseiért.

— Groatra, — sziszegte megvetően az öreg, — arra a hitvány féregre? Nem, igen, persze, hogy Groat

volt. Ki is lehetett volna más? — rikácsolt dühösen. Kívülről hang hallatszott. Arra fordult és hallgatózott.

— Ugy-e, nem hagy magamra, Weldon kisasszony, míg az ápolónő oda lesz? — susogta könyörögve. — Ugy-e, megígéri?

— Hogyne, szívesen megteszem, — szólt Eunice mosolyogva — azért vagyok itt, hogy szolgálatára legyek.

Az ajtó kinyílt. Groatné szinte megbűvölten tekintett oda, melle zihált, amint Digby belépett. Estélyi ruhában volt és cigarettázott.

Eunice láttára kissé meglepődött, de azután elmosolyodott.

— Az ápolónőnek ma kimenője van, ugy-e, anyám? Hogy érzi most magát?

— Nagyon jól, fiam, — felelt remegve az anyja — igazán nagyon jól. Weldon kisasszony szórakoztat.

— Nagyszerű. Remélem, Weldon kisasszony nem ijesztett rád.

— Ó, nem, — szólt a leány sértődötten, — hogyan is tehet fel ilyent rólam?

— Azt gondoltam, talán mondott valamit anyának a mi titokzatos látogatónkról. — Nevetve karosszéket húzott elő és leült. — Ugye, nem bánt a füst, anyám?

Eunice arra gondolt, hogy az öreg Jane Groat ellenvetése nem sokat nyom a latban; de az asszony nemet intett s aztán megint könyörögve tekintett Eunicere.

— Szeretném rajtacsípni azt a hölgyet, — szólt Digby, a fölszálló füstkarikákat nézegetve.

— Miféle hölgyről beszélsz, fiam?

— Arról, aki éjszaka körüljárt a házunkban és a laboratórium ajtószárnyán otthagya a jelét.

— Alighanem valami betörő volt, — szólt az öregasszony, nem éppen ijedten.

Digby rázta a fejét.

— Asszony és betörő, így már inkább hiszem. Határozott ujjlenyomatot hagyott; a fényképét már be is

küldtem a Scotland Yardnak s ott megállapították, hogy azonos egy olyan asszony ujjlenyomatával, aki a Holloway-börtönben ült.

Valami neszre Eunice az ágy felé fordult.

Jane Groat meredt szemmel, riadtan ült; arca idegesen rángatózott.

— Miféle asszony volt itt? — kérdezte rekedt hangon. — Kiről beszélsz?

Digbyt ép úgy meglepte, mint a leányt, hogy szavai oly különösen hatottak anyjára.

— Arról az asszonyról, aki belopózott ide és titokzatos jelével mindnyájunkat fölizgatott.

— Miféle jelről beszélsz? — kérdezte Groatné elgyötörten.

— Az ajtómon egy kék kéz jelét...

Be se fejezhette a mondatot, anyja már kiugorva ágyából, rémülettel meredt a szemébe.

— Kék kéz, kék kéz! — kiáltozott vadul. — Ki volt az az asszony?

— A rendőrség közlése szerint Madge Benson.

Egy pillanatig eszelősen bámult a fiára.

— Kék kéz, kék kéz, — mormogta elhalóan s összeesett volna, ha Eunice nem veszi észre arcán, hogy elalél. Odafutott hozzá s erős, fiatal karral fölfogta esését.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

A sötét folyosón valaki fülelve állt az ajtó előtt. Egész este nyomon követte már Digby Groatot s most a házba is utána osont. Amint odabent léptek hallot szottak, hirtelen a mellékfolyosóra suhant s ott várt. Láta, hogy Eunice lép ki az ajtón s végigmegy a folyosón. Jim Steele most már menekülni szeretett volna; sejtette, hogy az öregasszony ájulása miatt az egész ház hamarosan talpon lesz. Kétségbeesett, örült dologra vállalkozott, hogy ily koraesti órában megbújt a még el sem csöndesült népes házban. Különös oka volt rá:

az este Digby levelet kapott, annak a tartalmát akarta mindenáron tudni.

Előzőleg Jim mindenütt követte kocsiján Digby Groatot, anélkül, hogy valami különöset észrevett volna; végre a Piccadilly Cirkusznál látta, hogy Groat leszáll, látszólag azért, hogy ujságot vásároljon. Ekkor egy idegen egészen mellé lépett s hirtelen levelet lopott a kezébe. Ez volt az a levél, amelyet Jim ismerni akart.

A földszintet észrevétlenül érte el, de ott nem tudta, mitévő legyen. Bemenjen-e a laboratóriumba, ahova előbb-utóbb Digby is majd betér, vagy talán? ... Fentről hangzó sietős léptek elhatározásra készítették: hirtelen besurrant Digby dolgozószobájába. Néhány nappal azelőtt már járt ott, jól körülnézett s most tudta, hogy nem talál rejtekhelyet. Csak addig érezhette magát biztonságban, míg valaki be nem lép és fel nem gyújtja a villanyt. Lépések közeledtek s Jim jobban a fejébe húzta puhakalapját; arca alsó részét már előbb fekete selyemzsebkendőbe rejtette. Úgy gondolta, ha minden kötél szakad, utat vág magának így, futásban keresve menedéket. Biztos volt benne, hogy kopott szürke ruhájában, gallér nélkül és puha, ingben senki sem fog ráismerni. Nem éppen dicső vége szakadna így a kalandjának, de mégse lenne olyan szégyenletes befejezése, mintha újra Eunice megvetése érné.

Hirtelen a szíve hevesebben dobogott: valaki a szobába lépett. Látta, amint az ajtó nyílt s erre gyorsan az íróasztal alá bújt, hogy fel ne fedezzék. A szobát most fény öntötte el; Jim csak a lábszárát láthatta az ismeretlennek, de arról is ráismert Digby Groatra. Egyenesen az asztalhoz ment, hallatszott egy boríték felhasítása s utána az ember haragos kifakadása.

— Groat úr, jöjjön kérem gyorsan! — Eunice kiáltott az emeletről. Digby kisietett, nyitva hagyva az ajtót. Alighogy eltávozott, Jim felállt; első pillantása az asztalra esett. A levél még úgy hevert ott, ahogy Digby odavetette. Gyorsan a zsebébe gyűrte s egy pillanat alatt a folyosón termett. Jackson a lépcső alján állt, de nem vette rögtön észre Jimet; mikor feltűnt

neki a különös, burkoltarcú alak, kiáltani akart, de ebben a pillanatban Jim ökle kétszer lesujtott rá. Zuhanva rogyott össze.

— Mi van ott? — kiáltotta Digby; de Jim mögött már becsapódott a kapu. Az uccán volt s jó messzire futott a Berkeley Square-en, mire Digby Groat megtudta, hogy tulajdonképpen mi történt. Meglassította lépteit, keresztuccába tért s végre megállapodott egy lámpa alatt, hogy a levelet elolvassa.

Legnagyobb része nem érdekelte; de volt egy sora, amely rá vonatkozott:

„Steele nyomon követte önt: estére szemmel kell tartanunk.”

Többször is elolvasta ezt a sort s amíg lassan tovább haladt, elmosolyodott.

Néha-néha úgy érezte, mintha követnék, hátra is fordult, de senkit sem látott. Amint az ilyen időtájt néptelen Portland Place-en haladt át, gyanuja megbizonyosodott. Mintegy húsz méterre tőle, szorosán a házakhoz lapulva két ember jött utána, egyik a másik mögött.

— A fizetéseketért legalább szaladjatok, fickók, — mormolta Jim s átvágva a Marylebone Roadon, London legelhagyatottabb részébe ért. Ott azután rohanni kezdett. Jim kítünő futó volt; egyformán trenírozott rövid távon és két angol mérföldön. Hallotta őket a háta mögött s magában mulatott rajtuk. Egyszerre autóajtó csapódása hangzott: úgy látszik, elcsíptek egy arra cirkáló kocsit.

— Nem éppen sportszerű dolog, — mormolta Jim és megfordulva az ellenkező irányban kezdett el szaladni. Villámgyorsan távolodott már a kocsitól, mikor hallotta, hogy az megáll és valaki hangosan az ő irányába rendeli. Lassította a futást: fejében már kész volt az egész haditerv, oly pompásan egyszerű és ha sikerül, annyira elképesztő Digby Groatra és pribékjeire, hogy igazán megérte a tréfát.

Egy közeledő rendőr láttára lépésre lassított. Ahogy a taxi utolérte, lesietett az útestre és felrántotta a kocsi ajtaját.

— Kifelé, — mondta keményen.

A kocsilámpa fényében régi barátunk dagadt képére ismert.

— Jöjjön csak ki, Jackson, szeretném tudni, mért üldöz itt London csöndes uccáin át.

Az ember sehogy se akart érteni a szóból, de Jim mellen ragadta és a sofőr ámulatára kiráncigálta a kocsiból.

A másik ember, úgy látszik, idegen volt, kicsiny, véznatermetű, barna arcú. Mind a ketten bárgyú képpel nézték üldözött vadjukat.

— Holnap, ha visszamennek Digby Groathoz, megmondhatják neki, ha mégegyszer rám uszítja a Tizenhármak bandájának tagjait, két kézre való bizonyítékom van, hogy börtönbe és akasztófára juttathassam. Megértették?

— Nem értem, mit beszél holnapról, — szólt Jackson ártatlan képpel, szemrehányóan.

— Mi jelentjük fel önt, mert kihúzott a kocsiból.

— Tessék, ép itt jön a rendőr, — felelte Jim. Azzal nyakon fogta és a közeledő rendőr elé vonszolta. — Azt hiszem, ez az ember fel akar jelenteni.

— Nem, eszembe sincs, — dörmögött Jackson s elrémült, ha arra gondolt, mit fog az ura ehhez a siralmas eredményhez szólni.

— Jó, akkor nekem van panaszom ez ellen az ember ellen.

Ez volt az a csel, amit Jim kieszelt; minden pompásan sült el. — Feljelentem azért, mert támadó szándékkal fegyvert rejtegetett. Feljelentem még azért is, mert nem volt fegyverviselési engedélye.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

A rendőrkapitányságok rídeg, unalmas hivatalok; nincs bennük semmi regényesség. Digby Groat éktelen dühvel érkezett bajba jutott embereinek kiszabadítá-

sára; még a dolog humoros oldala iránt is elvesztette érzékét.

Mihelyt kilépett a hivatalból, Antonio Fuentest szitkozódva elbocsátotta, a szerencsétlen Jacksonra pedig kiöntötte minden mérgét.

— Ügyefogyott, ostoba tökfilkó! Csak azt mondtam, hogy ne veszítse szem elől azt az embert; Bronson bizonyosan úgy hajtotta volna végre a parancsomat, hogy Steele nem is tudott volna a dologról. És mi az ördögnek hord maga magával revolvert?

— Honnan sejthettem, hogy ilyen alávaló fogást eszel majd ki ellenünk? — dörmögte Jackson. Arról a fegyverviselési tilalomról is most hallott először.

Ostoba és éppen nem ártalmatlan helyzet, — gondolta magában Digby Groat szobájában ülve. Régi elmélete volt, hogy nagy tervek dőlnek romba, nagy bűnök kerülnek napfényre a cinkostársak valami jelentéktelennek látszó kis baklövése miatt. Jim a legegyszerűbb, legkényelmesebb módot választotta, hogy a rendőrséget a Tizenhármak ellen mozgósítsa; így került a banda két tagja a hatósági nyomozás kutató fényébe. A legkellemetlenebb mégis az volt, hogy Digby Groat maga is bele volt keverve a dologba. Jackson iránti érdeklődésére jó ürügy volt, hogy szolgálja; a másikról, Fuentesről, tudni sem akart, csak mint szolgálja barátjáért volt hajlandó kezeskedni a spanyolért.

Ha a Tizenhármak bandája jó fogást csinált, annyira előkészítették s a nyomokat olyan gondosan eltüntették, hogy minden nyomozás hiábavaló volt. S most egy egyszerű kihágás miatt, melyre legfeljebb öt font büntetést szabtak volna ki, a banda két tagja a rendőrség kezébe került.

Digby álmatlanul töltötte az éjszakáját; még három órát sem pihenhetett, pedig ennyire minden nap szüksége volt. Az anyjához hívott orvos csak hajnali három órakor távozott. Tulajdonképpen nem szélütés érte, ájulása váratlan megrendülésének tulajdonítható.

— Igaza lehet, — felelte Digby. — Gondolja, hogy meggyógyul?

— Ó, igen. Holnap reggelre már alighanem jobban lesz.

Digby bólintott. Arcán nem látszott, hogy különösebben örülne a megállapításnak. Érezte, hogy minden nap új nehézségek támadnak, új akadályok tornyosodnak útjában s ha jól meggondolja, minden bajnak egy okozója volt: Jim Steele.

Másnap reggel először egy ismerős zugüggyvédnek telefonált és megbízta a kihágás miatt pörbefogott embereinek védelmével; később Eunice Weldont hívatta.

— Weldon kisasszony, — szólt hozzá — a közeli jövőben változások lesznek házukban. Anyámnak a levegő ártalmas s arra gondoltam, hogy már a jövő héten vidékre küldöm. Nem hiszem, hogy felépülhetne, ha egészen új környezetbe nem kerül.

Eunice komolyan bólintott.

— Sajnálom, hogy oda már nem kísérhetem el.

A férfi áthatóan nézett föl rá.

— Hogy érti ezt, Weldon kisasszony?

— Itt már nincs elegendő munka számomra, ezért elhatároztam, hogy visszatérek régi foglalkozásomhoz.

— Nagyon sajnálom, hogy így határozott, — szólt Digby nyugodtan — de természetesen semmiképpen sem akarnék ennek útjába állni. Az utóbbi időben sok kellemetlenség fordult elé a házukban s nem éppen kellemes tapasztalatokra tehetett szert; tökéletesen megértem, hogy elkívánczik innen. Mindenesetre nagyon örültem volna, ha anyámmal marad, legalább addig, míg egy kissé megszokja a vidéki tartózkodást; de még ilyen irányban sem szeretném befolyásolni a szándékait.

Eunice azt várta, hogy bejelentése bosszúságot okoz majd Digby Groatnak, annál kellemesebben lepte meg udvariassága.

— Természetesen addig nem gondolok a távozásra, míg itt meg nem tettem mindent, ami tőlem telik, — tette hozzá sietve — egyébként igazán nem éreztem magam rosszul önöknél, Groat úr.

— Ugy-e, Steele úr nem szeret engem? — kérdezte

a férfi mosolyogva s közben a leányra szegezte szemét.

— Steele úr nem tud a tervemről; az utóbbi napokban nem is találkoztunk.

Akkor most nincsenek jóban, — gondolta magában Digby — de szeretett volna erről még többet is tudni. Túlságosan ravasz volt ahhoz, hogy egyenesen kérdezősködjék; annyit azonban bizonyosan tudott, hogy előtte való nap nem voltak együtt.

Eunice örült, hogy túlesett a beszélgetésen s mehetett már Groatnéhoz, aki ma hamarabb küldött érte.

Az öregasszony ágyban feküdt; háta párnákkal volt feltámasztva, de úgy látszik, egészen felépült.

— Sokáig késett, — mondta szemrehányóan.

— A fia hivatott, asszonyom.

A beteg érthetetlenül mormolt valamit.

— Zárja le kulccsal az ajtót, — mondta azután.

— Magával hozta a jegyzőkönyvét?

Eunice széket tolt az ágy mellé s kíváncsian várta, miféle fontos levelet akar Groatné tollbamondani. Tudta, hogy a leveleit rendesen maga írja, azért lepődött meg annyira.

— Szeretném, ha a nevemben Mary Weatherwale-nek írna. Jegyezze ezt le. — Az öregasszony szótagolva mondta a nevet. — Címe: Somerset—Hill Farm, Retherley, Somerset. Írja meg neki, hogy nagyon beteg vagyok, remélem, hogy elfelejtette a régi haragot s hogy feljön és mellettem lesz. Húzza alá azt, hogy nagyon beteg vagyok, — tette hozzá Jane Groat nyomatékosan. — Írja meg, hogy megtérítem a költségeit s azonkívül is adok öt fontot egy hétre. Nem lesz nagyon sok? — kérdezte gyorsan. — Különben ne írjon semmit a fizetésről; ha feljönne, kötve lennék. Pedig ezek a Weatherwale-ek meglehetősen szegények. Írja, hogy azonnal jöjjön és ezt is húzza alá, kérem.

A leány mindent pontosan feljegyzett.

— Most hallgasson ide, Weldon kisasszony, — folytatta Jane Groat halkabb hangon. — Megírja ezt a levelet, de a fiának nem szabad tudnia róla: megértette? Vigye maga a postára, ne adja oda annak a ret-

tenetes Jacksonnak. Még egyszer figyelmeztetem, a fiamnak el ne árulja.

Eunice nem értette, miért ez a titkolózás, de mindent pontosan elvégzett és a levelet Digby tudta nélkül postára adta.

Jimről semmit sem tudott, csak annyit sejtett, hogy ő volt az a titokzatos idegen, aki Jacksont a lépcsőházban leütötte. A várakozás izgalmától annyira idegessé vált, hogy a legkisebb neszre is felriadt. Idegeinek állandó feszültsége végre rábírta, hogy a Grosvenor Squaret otthagynva, a nyugalmasabb fényképészeti műterembe térjen vissza.

Miért nem ír Jim, kérdezte magától bosszankodva s rögtön utána kérlelhetetlen logikával azt is: miért nem ír tulajdonképpen ő Jimnek.

Ebéd után lement egy kis sétára a parkba, remélve, hogy ott majd találkoznak. De hasztalan ült sokáig a fiú kedvenc fája alatt, nem látta sehol feltűnni s végre is lehangoltan, önmagát is vádolva tért haza. Tudta, hogy egy egyszerű levelezőlap elhozhatná, de ép azt a pár sort nem akarta sehogy sem megírni.

Másnap megérkezett Mary Weatherwale, testes, jókedélyű, hatvan év körüli asszony; kerek és pirosképű volt. Poggyászát lerakta a hallban s úgy üdvözölte Eunicet, mintha régóta ismerné.

— Hogy van a beteg, kedvesem? (Eunice hamarosan észrevette, hogy kedvenc szava a „kedvesem”). — Szegény, öreg Jane-em, bizony évek óta nem láttuk már egymást. Pedig valamikor nagyon jó barátnők voltunk, amíg ő, — de hagyjuk, ami elmúlt, elmúlt, ugy-e, kedvesem. — Vezessen most kérem a szobájába.

Ahogy Weatherwalené megpillantotta egykori barátnőjét, alig bírta rejteni megrendülését.

— Mi az, Jane, mi történt veled?

— Ül le, Mary, — szólt a másik. — Köszönöm, Weldon kisasszony, nem szükséges várnia.

Eunice örült, hogy eltávozhatott. Később, a délután folyamán, ahogy áthaladt a hallon, találkozott a hazatérő Digby Groattal. A férfi észrevette a poggyászt,

mely még mindig ott hevert s azután homlokát ráncolva kérdezte a leánytól:

— Hogy került ez ide; kinek a poggyásza?

— Az ön édesanyjának egy barátnője jött látogatóba.

— Anyám barátnője? — kérdezte Digby gyorsan.

— Tudja talán a nevét is?

— Weatherwalené.

A férfi arcvonásai egy pillanatra eltorzultak.

— Weatherwalené, — mondta lassan — alighanem anyám meghívására jött hozzánk. — Lehúzta keztyűjét és odavetette az asztalra. Azután fölsietett a lépcsőn.

Eunice csak sejtette, hogy mi történt ezután a beteg szobájában. Ahogy meglátta Weatherwalenét, peclesen lefelé lépdelve a lépcsőn, tudta, hogy valami nincs rendben. Arca vörös volt, mint a pulykakakas, gyöngyös kalapja mintha haragtól remegett volna. Mikor meglátta Eunicet, magához intette.

— Hozasson számomra kocsit, kedvesem. Visszamegyek Somersetbe. Kiutasítottak, kedvesem, mit szól ehhez? Egy ilyen korú és ilyen tiszteletreméltó személyt. És ki dobott ki? Az az alávaló kölyök, az a pokol fajzatja, akit még az állataim körül sem túrnék meg. — Fel volt indulva és hangja méltatlankodás haragjában remegett. — Magáról beszélek, — kiáltotta még hangosabban alighanem Digby felé, akit Eunice még nem vett észre. — Mindig utálatos kis bestia volt; de ha az anyjának valami baja esik, följelentem a rendőrségen.

— Jobban teszi, ha szépszerével elmegy, mielőtt még rendőrért küldök, — kiáltott Digby dühösen.

— Ismerem már magát — s az asszony öklét rázta láthatatlan ellenfele felé. — Ismertem már huszonhárom évvel ezelőtt is, fiacskám, magánál kegyetlenebb és ocsmányabb ember még aligha élt a földön.

Digby lassan jött lefelé a lépcsőn; gúnyosan mosolygott.

— Weatherwalené, igazán esztelenül viselkedik. Pedig egyszerűen csak azt akarom, hogy anyám ne

barátkozzék az effajta emberekkel, még ha leánykorában barátnői is voltak. A régebbi rossz ízlése miatt nem vagyok felelős; de ahhoz van közöm, hogy mi történik most körülöttem.

Az asszony rózsaszínű arca hirtelen sötétvörösre vált.

— Alávaló, hitvány! — kiáltozta. — Piszok kis idegen! Ismerjük a titkát, Digby Groat úr.

Ha szemmel ölni lehetne, az asszony ebben a pillanatban már nem élt volna.

A lépcső lábánál Digby sarkon fordult, laboratóriumiába ment és maga mögött becsapta az ajtót.

— Ha valaha tudni akarja, mi folyik ott bent, — s Weatherwalené a bezárt ajtó felé mutatott — csak kérdezzen meg engem. Vannak leveleim az anyjától róla, mikor még csak ekkora volt ni, az ember haja az égnek áll tőlük, kedvesem.

Mikor végre a kocsí érte jött s eltűnt vele, Eunice megkönnyebbülten lélezett fel. Megint alaposan — gondolta magában — csontig, velőig belelátott családi titkaikba. Nem bánta volna már, ha Weatherwalenét követheti; csakhogy Digby Groatnak titokban más terveik voltak vele.

Szándékai javában érlelődtek, mikor a kapun hangos kopogtatást hallott. Kilépett a hallba.

— Nekem jött az a sürgöny? — kérdezte.

— Nem, nekem szól, — felelte Eunice. Fölösleges volt kérdeznie, hogy kitől; felragyogó szeme, lángborult arca elárult mindent.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

— Jim!

Eunice kitárt karral futott a gyepen át, nem törődve azzal, hogy világos nappal van és a park tele sétálókkal.

Jim megragadta mind a két kezét s a leány most megint nyugodt és boldog volt. Aztán egyszerre kezdtek

el beszélni; egymás szavába vágva mentegetőztek, vagy vádolták önmagukat keserű szóval.

— Jim, nemsokára elhagyom Groatné házát, — mondta a leány, mihelyt kissé megnyugodott.

— Hála Isten.

— Olyan ünnepélyesen mondja ezt; hát igazán hiszi, hogy veszélyben forogtam ott?

— Nemcsak hiszem, tudom.

Eunicenek annyi beszélni valója volt, hogy azt sem tudta, hol kezdje.

— Bántotta, hogy nem találkozhattunk?

— Azok a napok halottak és a naptárból is töröltem őket, — felelte Jim.

— Majd elfelejtettem említeni, — szólta Eunice — Weatherwalené elutazott.

— Weatherwalené? — kérdezte Jim csodálkozva.

— Hát nem meséltem még el? Persze, hiszen nem is találkoztunk tegnap. Groatné kért, hogy írjak egy régi barátnőjének, Weatherwalenének és hívjam meg hozzánk. Azt hiszem, Groatné nagyon fél a fiától.

— Megérkezett az asszony?

— Megjött, de mindössze egy óra hosszat maradhatott nálunk; Groat minden teketória nélkül az uccára rakta. Nem éppen kellemes dolgok történnek ott. Ez a kedves öreg hölgy gyűlöli Digbyt. Szeretetreméltó, jó lélek és engem mindig „kedvesem”-nek szólított.

— Ezt én is megtehetem, — mondta Jim — pedig nem vagyok szeretetreméltó jó öreg. Különben mesélje csak tovább. Hát elutazott. Kíváncsi vagyok, mit tudott Digby Groatról.

— Mindenről tájékozott volt; Estremada dolgairól is, ebben bizonyos vagyok. Ez pedig, ugy-e, alaposan megváltoztatja a végrendelet ügyét is?

Jim a fejét rázta.

— Nem, ez semmiképpen nem változtat Digby örökési esélyein, mihelyt az anyja a vagyon birtokába jut. A végrendelet ugyanis nem mondja ki határozottan, hogy John Groat fia; az a körülmény, hogy a házasságkötés előtt született, semmit sem változtat a dolgon.

— Tulajdonképpen mikor száll ez a nagy vagyon Groatékra?

— Csütörtökön, — szólta Jim felsóhajtva — és most még kevésbé sejtem, hogyan lehetne ezt megakadályozni, mint eddig.

Lady Mary Danton megtalálásáról eddig még nem beszélhetett Euniceszel, nemcsak az ő titka volt. Azt sem közölhette vele, hogy éjszaka Mary Danton figyelmeztette a veszedelemre.

Amint a parkban szanaszét kószáltak, Jim még mindig töprengőnek látszott.

— Tudja-e, Eunice, ez különös, egyre azt érzem, hogy magának valamiképpen köze van a Danton-örökséghez.

A leány nevetve símult közelebb hozzá.

— Jim, ha csak magán múlték, Angolország királynőjének tenne meg; de épily kevésbé bizonyíthatja majd be, hogy más szülők gyermeke vagyok. De nem is akarnék másoké lenni. Anyámat nagyon-nagyon szerettem és amikor meghalt, szívből meggyászoltam. Apus is kedves és jó volt.

— Tudom, hogy fantasztikus gondolat és a feltevésed eddig ellenkezik minden ténnyel. Sajnos, azt is megtudtam, hogy hol született. Cape Townban felfedeztem egy barátomat, az kutatta fel ezt is.

— Eunice May Weldon, — mondta nevetve a leány. — Végre talán már lemond erről az ábrándjáról.

Tovább sétálva, egy útkeresztezésnél várniok kellett, míg egy kocsi elhalad előttük.

A kocsiban ülő megemelte a kalapját.

— Ki volt ez? — kérdezte Jim.

— Digby Groat, — felelt a leány mosolyogva — majdnem azt mondtam: a *volt* gazdám. De ne menjünk ma sehova teázni. Nem mehetnénk a maga lakására? Nagyon szeretném látni.

Jim határozatlanul tekintett rá.

— Nőtlen emberek nem szoktak fiatal leányokat a lakásukba teára hívni.

— Ez igazán ne okozzon gondot. Bizonyos vagyok

benne, hogy minden nap megesik, csak éppen nem beszélnek róla.

A kis lakás nagyon tetszett neki; levetette a kabátját és a konyhában mingyárt rendezkedni kezdett.

— Hiszen maga azt mondta, hogy szegényes lakásban, puszta falak közt lakik, — szólt Eunice, miközben megterítette az asztalt.

Jim letelepedett nagy karosszékébe, onnan gyönyörködött a leányban. Akár örökké elült volna így, hogy nézze, amint szobáról-szobára suhan. Hangjának fiatal csengése búbájként szállt rá s még később is, mikor ide-oda hívta, hogy magyarázna meg egy-egy emléket a falon, — még mindig tartott a varázs.

— Minden ragyog itt, — mondta a leány, mikor behozta a teát, — de csak nem maga tisztogatja a sárgarezet és porcellánt?

— Eltalálta. Egy nem éppen bájos öregasszony minden reggel félnyolckor beállít, az takarít reám. Dicsekszik is vele eleget.

— Ott van a maga vonata, amit emlegetett, — kiáltott fel Eunice az ablakhoz ugorva, mikor éppen egy gyorsvonat dübörgött alá a lejtőn. — Jim, nézze ezeket a fickókat, — folytatta rémülettel.

A vasútvonal fölött keresztben vastag póznákon feszülő sürgönydrótok vonultak a messzeségbe. Az egyik vakmerő kis csirkefogó ezen a vékony drótkötélen lendült függeszkedve, nagy örömeire pajtásainak, akik a tulsó oldalon egy falra telepedve nézték.

— Adta kis ördöge, — szólt Jim csodálkozva. Most az ellenkező irányból újabb vonat süvített el nagy sebességgel. A súly alatt meglazult sürgönydróton a fiú oly alacsonyan függött, hogy ha fel nem húzza a lábát, a kocsik tetejét éri.

— Ha a rendőrség rajtacsípi, — elmélkedett Jim — rásóznak vagy húsz silling bírságot és ráadásul még egy pár ütleget. Tulajdonképpen pedig medáliát érdemelne. Lássa, Eunice, ezek a kis uccagyerekek a jövő igazi katonái; lesz idő, hogy veszedelem idején ugyanezt a vakmerőséget fogják majd tanusítani s bőségesen

megérdemlik majd érte akár a Viktória keresztet is.

A leány nevetve símult barátja vállához.

— Különös ember maga, — mondta s azután nézték tovább a gyereket, amint kis társainak üdvözlő üvöltése közben végre elérte a tulsó falat.

— De most már igazán igyuk meg a teánkat, nem-sokára haza kell mennem, — mondta Eunice.

A csésze éppen ajkát érintette, mikor az ajtó nyílt és egy asszony lépett be. Eunice nem hallotta a neszt, csak erre a szóra lett figyelmes: „Jim.”

Hirtelen fölpillantott. Az ajtóban megjelenő asszony feltűnően szép volt, ezt azonnal megállapította. Kor nem hagyott még ártó nyomot arcán s a kevés ősz szál a hajában csak növelte varázsát. Egy pillanatig az asszony és a leány egymás szemébe nézett.

— Sajnálom, hogy zavartam; majd máskor jövök, — szolt mosolyogva az asszony és visszahúzódva besukta az ajtót.

Kínos csend támadt. Jim háromszor is belefogott mondókájába, de mindannyiszor átlátta, hogy úgysem magyarázhatja meg mindent. Lehetetlen lett volna megmondania, hogy a látogató Mary Danton volt.

— Jimnek szólította magát, — mondta lassan a leány — talán barátnője?

— Hm, igen, — felelt zavartan a fiú. — A szomszédnőm: Fanené.

— De hiszen ön azt mesélte, hogy Fanené béna és nem kelhet fel az ágyból; emiatt már évek óta nem is hagyhatta el a lakását.

Jim dadogott valamit.

— Jimnek szólította, annyira jó barátok?

— Igen, meglehetősen, — felelt Jim rekedt hangon. — Annyi bizonyos, Eunice...

— De hogyan tudott bejönni? — kérdezte a leány homlokát ráncolva. — Ő maga zárhatta ki az ajtót; kulcsa van talán a lakásához?

Jim nem tudta, mit feleljen.

— Annyi bizonyos... — kezdte zavartan.

— Van kulcsa, Jim? Erre feleljen.

— Igen, van kulcsa. Egyelőre többet nem mondhatok, Eunice, de...

— Értem. És nagyon szép asszony. Nem gondolja?

— Igen, igazán szép, — felelte Jim és egyre kényelmetlenebbül érezte magát. — Nézze, Eunice, nekünk üzleti ügyeink vannak egymással. Én sokszor nem vagyok itthon, ilyenkor megesik, hogy az én lakásomból telefonál; neki tudniillik nincs saját telefonja. Érti most már, Eunice?

— Ó, hogyne, értem s amellet Jimnek szólítja magát.

— Ez csak azért van, mert nagyon jóban vagyunk, — próbálkozott a fiú. — Remélem, Eunice, nem fog ebből az esetből helytelen következtetéseket levonni.

A leány csöndesen sóhajtott.

— Mondjuk, hogy minden rendben van, Jim, — szolt végül, eltolvá tányérját. — De most már igazán nem maradhatok. Kérem, ne kísérvjen haza; szeretnék egyedül lenni. A közelben, ha kell, kocsit is vehetek.

Jim elátkozta azt a szerencsétlen pillanatot, melyben Lady Mary a szobájába lépett, de átkozta önmagát is, hogy nem merte bevallani a színigazságot, még ha ezzel el is árulta volna a Ladyt.

Érezte, hogy zavaros magyarázataival többet ártott, mint használt; most inkább hallgatott, mialatt a leányra felsegítette a kabátot.

— Ne kísérvjem mégis haza? — kérdezte félénk hangon.

A leány nemet intett.

Ahogy kiléptek a folyosóra, Lady Mary félignyitott ajtajából éles telefoncsengetés hangzott. Eunice szomorúan nézett Jimre.

— A barátnőjének, ugy-e, kulcsa van a maga lakásához, mert nincs saját telefonja; nem így mondta az imént, Jim?

A fiú nem válaszolt.

— Sose hittem volna, hogy hazudhat nekem; — mondta a leány s amint eltűnt a lépcsőházban, Jim fájó szívvel nézett utána.

Alighogy otthon levetette magát karosszékébe, Lady Mary jelent meg a szobájában.

— Igazán, nagyon sajnálom, — mondta — de sejtmemem se volt, hogy itt találom a leányt.

— Nem baj, — szólt Jim szomorú mosollyal — de engem ugyancsak zavarba ejtett azzal, hogy valamit hazudnom kellett s ő ezt észrevette. Az ön átkozott telefonja azután végképpen bemártott előtte.

— Nagyon helytelenül viselkedett, Jim.

— Miért nem maradt itt? — kérdezte a fiú — Gyors távozása még gyanúsabb színben tüntette fel a dolgot.

— Több okom is volt rá, — felelte Lady Mary. — Emlékezzen csak rá, Jim, hogy én ép úgy kutattam Eunice Weldon után, mint ön.

Jimet ebben a pillanatban nem igen érdekelte, hogy kik voltak Eunice szülei.

— Emlékszik, ugy-e, hogy a leány Rondeboschban született?

— Emlékszem, — szólt Jim közömbösen — ezt ő se tagadja.

— Csakugyan ő is ezt mondja? — kérdezte Lady Mary s ezzel sürgönyt nyújtott felé az asztalon át. Jim elvette és ezt olvasta benne:

„Eunice May Weldon meghalt Cape Townban tizenkét hónapos és három napos korában; a Rosebank-temetőbe, a 7963-ik számú sírba temették.”

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Jim újra elolvasta a kábelsürgönyt s alig akarta elhinni, hogy jól lát és helyesen fogja fel a szavak értelmét.

— Tizenkét hónapos korában meghalt, — mondta hitetlenül — de hiszen ez lehetetlen, itt van közöttünk és él. Nemrégén még találkoztam is valakivel, aki ismerte a családot és jól emlékszik Eunicere, mikor még kisgyerek volt.

Gyerekcsempészésről szó se lehet ebben az esetben.

— Ugy-e, rejtélyes dolog? — mondta csöndesen Lady Mary és a sürgönyt visszatette kis táskájába. Még csak arra hívom fel a figyelmét, hogy az, aki ezt a sürgönyt küldte, Dél-Afrika legmegbízhatóbb detektívjei közé tartozik.

Eunice Weldon tehát született, meghalt és mégis Eunice Weldon ebben a pillanatban élő-eleven volt, bár talán inkább azt kívánta volna, hogy ne élne.

Jim az asztalra könyökölve, állát kezén nyugtatta.

— Be kell vallanom, hogy most már az egészségből semmit sem értek. Ha a kis leány csakugyan meghalt, aligha tehető fel más, minthogy a szülei más leányt fogadtak örökbe s ez Eunice. Akkor megint az a kérdés, kik voltak az ő szülei. Ő maga nem tud semmiféle örökbefogadásról.

Az asszony bólintott.

— Már sürgönyöztem is az ottani ügynökömnek, hogy járjon utána az örökbefogadás dolgának. Ezzel a legutóbbi értesüléssel, Jim, az a régebbi feltevés is kis-sé valószínűbb lett.

A fiú ránézett.

— Arra a lehetőségre gondol, hogy Eunice az ön leánya?

Az asszony lassan igent intett.

De a csuklóján lévő kerek sebhelyről semmit sem tud?

Erre már fejet csóvált.

— Ez talán már később történt, — mondta vontatottan — mikor én már elvesztettem a szemem elől.

— Nem magyarázná meg, Lady Mary, hogyan szakadt el a leányától?

— Nem, még nem.

— De egy másik kérdésemre talán már válaszolhat. Ismeri Groatnét?

— Ismerem.

— Ismer egy Weatherwale nevű asszonyt is?

Lady Mary csodálkozva nézett rá.

— Hogyne, ismerem. Egy farmer leánya volt, ked-

ves, kellemes asszony; nagyon szerette Janet. Gyakran csodálkoztam, hogyan került Jane vele barátságba.

Jim erre elbeszélte Weatherwalené esetét Groaték házában.

— Játsszunk, — szólt végre az asszony — amennyire lehet, nyitl kártyával. Komolyan gondolja, hogy Jane Groatnak valami szerepe lett volna a leányom eltűnésében?

— Komolyan gondolom, — szólt Jim. — Ön nem így gondolja?

— Eddig magam is azt hittem; de a kutatásaim azt mutatják, hogy nem volt benne semmi része. Tudom, hogy elvetemedett asszony, olyan, hogy nincs gonoszabb nála, — szólt egyszerre lángbaborult arccal — de mégsem olyan alávaló, hogy a kis Dorothy leányom eltűnésében hibás lehetne.

— Nem adhatna valami felvilágosítást róla?

Az asszony fejét rázta.

— Talán mégis mondhatna valamit, ami a kutatásaimat megkönnyítené?

— Egyelőre mást nem mondhatok, — szólt halkan Lady Mary s eközben fölállt és búcsúzás nélkül kisuhan a szobából.

Jim megint csupa izgalom volt. A Dél-Afrikából érkezett különös sürgöny mellett szinte jelentéktelenné törpült az, hogy Euniceszel összezőrdült. Ha mégis-csak Lady Mary leánya volna!

Amint így minden következményével együtt átgondolta ezt a lehetőséget, szinte elállt a lélekzete, bár ez a gondolat nem először fordult meg a fejében.

Tudta, hogy a titok kulcsa Jane Groat kezében van; de hasztalan igyekezett multjáról megtudni valamit: azok, akik ismerték régebbi éveiben, nem tudtak, vagy nem akartak részletesebben nyilatkozni.

Minthogy alig remélhette, hogy Septimus Saltert ebben az időben irodájában találja, elindult a garage felé, melyben kis kocsiját tartotta; nemsokára Chislehurstbe, Salter lakóhelyére ért.

Az öreg urat egyedül találta; felesége és fia

Harrogatebe ment. Szívélyesebb fogadtatásra talált, mint ahogy maga is remélte.

— Természetesen velünk marad vacsorára is, — szólt az ügyvéd.

— Nagyon köszönöm, de igazán sürgős dologban járok. Azt szeretném megtudni, hallott-e valamit Weatherwalenéről?

Az ügyvéd homlokát ráncolta.

— Weatherwale, Weatherwale... a neve ismerős. Nevekre szoktam emlékezni. Várjon... alighanem Groatné végrendeletében fordul elő, néhány száz fontot hagyományoz neki. Az apja az öreg Danton egyik bér-
lője volt.

— Igen, ez az az asszony, — mondta Jim és elbeszélte gazdájának mindazt, amit Weatherwalené rosszul sikerült londoni látogatásáról tudott.

— Ez is csak azt bizonyítja, — mondta Salter — hogy azok a rettenetes nagy titkok, amelyeket mi, ügyvédek, lakat alatt őrzünk a páncélszekrényekben, bizony akárfikiáé. Estremada különben az a spanyol márki, aki sokat járt a Danton-családhoz, mikor Jane még fiatal leány volt. Ez a szép teremtés akkor szenvedélyesen megszerette a spanyolt; kétségtelen, hogy ő az apja Digby Groatnak. A leány nevével kapcsolatban botránnyról is rebesgettek; így azután érthető, miért nem beszélt vele többet az apja és később a végrendeletében is miért tagadta ki. Abban azonban bizonyos vagyok, hogy Jonathan Danton semmit sem tudott huga kalandjáról, különben egy fillért se hagyott volna rá. Ebben a tekintetben ő épúgy nem értette a tréfát, mint a többi Danton, csak hogy úgy látszik, apja az egészet elhallgatta előtte.

— És mi lesz a fiával? — kérdezte Jim.

— Az asszony persze arra hagyhatja a vagyonát, akire akarja. Különös, nagyon különös ügy ez, — mondta az ügyvéd és rázta ősz fejét. — Most mi a szándéka, Jim?

— Kimegyek Somersetbe Weatherwalenéhez, talán tud valami nyomot, amelyen elindulhatunk.

— Ha aztán olyan nyomra bukkan, amelyen Digby Groatot börtönbe juttathatja, — dörmögött az öreg ügyvéd — csak rajta, Steele, előre, mintha ezer ördög bújt volna magába!

HUSZONHATODIK FEJEZET

Jim még álmos s ép ezért kishitű is volt, mikor az ébresztőóra csöngetése reggel hat órakor fölverte álmából. De ahogy elméje tisztult, elgondolta, hogy jó eredményeket is hozhat még a nap s bizalommal nézett a kis utazás elé.

A Paddingtonból hét órakor induló vonatra ült s a Weatherwalené lakóhelyéhez legközelebb eső állomást valamivel kilenc óra után érte el. Reggeli előtt volt még; úgy gondolta, nem mulaszt semmit, ha félórára beül az állomással szemben lévő kis vendéglőbe. A vendéglősné nemsokára hozta is már a reggelit, amely nélkül angol ember talán el sem is lehetne, a szalonnát és tojást.

A vendéglőt elhagyva, úgy tetszett Jimnek, mintha itt már új világ venné körül. A fák élénkebb zöldek, a rét kövér füve smaragdosabb színű s fölötte a kék ég mélyén, láthatatlanul, pacsirta trillázott szenvedélyesen s valahonnan a földről feleltek neki. A ragyogó fehér úton selymesbundájú kis bárányok ugrándoztak a lába körül. Omladozó kőhídon haladt át s néhány pillanatra megpihent, hogy a sekélyvízű rohanó patakba nézzen, mely zúgva és bugyborékolva sietett a távoli tenger felé.

Azok az öreg kőművesek, akik ezeket a reves gerendákat és mohlepte köveket valamikor elhelyezték, régen halottak már. Korok jöttek és multak e híd fölött s a fiatal leányok, akik egykor korlátjára dőlve lesütött szemmel hallgatták udvarlóikat, öreg asszonyokká és hamvakká váltak és feledésbe multak.

Jim nagyot sóhajtott és folytatta vándorlását. Ő

is nagyon-nagyon rövidnek érezné az életet, ha Eunice... csak ez a *ha!*...

Elhessegette a gondolatot és tovább haladt célja felé.

Hill Farm, kis hajlék és három hold föld, leginkább zöldségtermesztéssel foglalkozott. Jim még a kis vendéglőben megtudta, hogy Weatherwale már tizenkét éve, hogy meghalt, most csak a fiú segít az özvegynek a gazdálkodásban.

Gyönyörű sétaút után végre rátalált Weatherwale-nére; vajat köpült. Volt ugyanis egy kis legelője is és vagy egy tucát tehene.

— Nem akarok Jane Groatról beszélni se, — mondta határozottan, amint megtudta a látogatás célját. — Sohasem fogom megbocsátani a fiának, hogy úgy megbántott s ehhez még éppen elég kellemetlenséget is okozott. Mindent tüstént itt kellett hagynom, asszonyt kellett fogadnom, aki ellássa a majorságot s a fiamnak is gondját viselje; no meg a londoni út is került csak valamibe...

— Ezt még mind jóvá lehet tenni, — szólott nevetve Jim — Digby Groat bizonyosan megtérít mindent.

— Talán a barátja maga? — kérdezte gyanakodva. — Mert hogyha az...

— Nem, dehogy vagyok a barátja, ép úgy nem szenvedhetem, mint maga.

— Az ugyan nem lehetséges, mert inkább néznék az ördög szeme közé, mint annak a majomnak a sárga képire, — mondta Weatherwalené.

Azzal a kezét kötényébe törölve, egy kis napos lakószobába vezette.

— Üljön le, Nemtudomki úr, — mondta kissé nyersen.

— Steele, — mormolta Jim.

— Oda üljön, kérem — s azzal az ablakmélyedésben álló vászonhuzatos székre mutatott. — Most pedig halljuk, mit szeretne tőlem tudni.

— Szeretnék valamit megtudni Jane Groat ifjúságáról; kikkel barátkozott akkor és minden egyebet, amit csak Digby Groat felől tud.

— Bizony nem sokat tudok róla. Apja, az öreg Danton, Kennet Hillt bírta. Innen is láthatja, ni. — Azzal ujjával a földéken túl a dombtetőn álló nagy szürke épületre mutatott.

— Jane gyakran átjött hozzánk. Apámnak akkor még nagyobb volt a birtoka: egész Hollyhock Hill az övé volt; de azon az átkozott lóversenyen sok pénz elűszott. Mi ketten nagyon jóba lettünk. Igaz, szokatlan dolog ez, mert ő előkelő, gazdag leány volt, én meg csak egy egyszerű farmer leánya. Később, mikor elváltunk, egész csomó levelet kaptam tőle. De már egy sincs belőlük, ma reggel elégettem valamennyit.

— Elégette őket? — szólt Jim csalódottan. — Pedig azt reméltem, találok bennük valamit, aminek hasznát vehettem volna.

— Nem hiszem, hogy talált volna bennük egyebet, mint egy csomó bolondságot valami spanyolról, akibe akkor szenvedélyesen beleszeretett.

— Estremada márkit gondolja?

— Lehet, hogy azt, lehet, hogy nem azt, — felelt az asszony. — Öreg napjaimra nem akarok már pletykálni senkiről, különösen nem a barátnőmről. Mindannyian félre léptünk olykor; megteszi majd maga is bizonyosan, ha ugyan már meg nem tette. Most eszembe jutott valami, Mr. . . . hogy is hívják csak?

— Steele, — felelt Jim szelíden.

— Eszembe jutott, hogy milyen szemrevaló kis leányt láttam a házukban. Nem is értem, hogyan nézheti el Jane, hogy ez a gyönyörűséges teremtés azzal a ronda Digbyvel együtt legyen. Hanem ez nem ide tartozik. Különben a leveleket már elégettem, csak egy pár maradt meg. Azokat is csak ép azért hagytam meg, hogy meglássék: a gyerek megmarad nagykorában is annak, aki volt. Az is meglehet, ha egyszer Digby akasztófára kerül, az ujságíró urak találnak majd bennük valami érdekeset; még talán pénzt is kaphatok értük.

Jim nevetett; neki is jó kedve támadt. Az asszony azután néhány percre kiment és fakó zöld plüssel fedett ládikával tért vissza.

— Nem tudna valamit Digby Groat későbbi életéről?

Az asszony rázta a fejét.

— Csak gyerekkorában ismertem; mondhatom, átkozott kis fickó volt, afféle, aki csupa mulatságból képes a legyek szárnyát kiszaggatni. Addig azt hittem, hogy ilyen gyerek nincs is a valóságban, de azután a magam szemével láttam. Tudja-e, mi volt akkor a legfőbb gyönyörúsége?

— Nem tudom, — mondta mosolyogva Jim — de bizonyosan valami alávaló dolog.

— Minden péntek délután eljött Johnson farmjába, hogy nézze, amint a disznókat leölik a piacra. Gonosz gyerek volt.

A ládikából egy csomó megfakult levelet vett elő és nagy pápaszemét föltéve, olvasni kezdett.

— Itt van egy, amelyikből világosan láthatja majd, hogy miféle kölkök volt.

„Digbyt ma meg kellett vernem. Rakétákat kötözött a cica nyaka köré és meggyújtotta őket. A szegény kis állat úgy összeégett, hogy el kellett pusztítani.”

— Ez az igazi Digby, — mondta Weatherwalené a szemüveg mögül fölpillantva. — De nem kaptam Janetől egy levelet sem, amelyikben nem írta volna, hogy ezért meg azért meg kellett vernie a gyereket. — Hal-
kan tovább olvasgatott, inkább csak magának.

Jim fülét egyszerre ez a szó ütötte meg: „a kisbaba”.

— Ki volt az a kisbaba? — kérdezte kíváncsian.

Az asszony ránézett.

— Nem az ő kicsikéje volt.

— Hát akkor kié?

— Csak ő gondozta a gyereket.

— Talán a sógornőjének a gyereke volt?

Az asszony bólintott.

— Igen, Lady Mary Dantoné volt. Szegény kicsi lélek, vele is kegyetlenül alávaló dolgot művelt.

Jim izgalmasan szólani sem mert; az asszony önként beszélt tovább:

— Figyeljen ide, ha tudni akarja, hogy ez az aljas kis Digby miféle gézengúz volt.

„Ma alaposan meg kellett fenyítenem Digbyt. Úgy látszik, a gyerekek természetében van a kegyetlenség. Képzeld csak, egy félsillingest a tűz fölé tartott, azután rányomta a szegény kisleány csuklójára.”

— Ūristen! — kiáltotta Jim s arca egészen elsápadt. — Ez hát az a sebhely a csuklóján.

Az asszony csodálkozva nézett rá.

Megvolt hát a titok nyitja és a milliós Danton-vagyon örököse nem Digby Groat, vagy az anyja, hanem az a leány, akit eddig Eunice Weldonnak ismertek, de akit a világ nemsokára igazi nevén, Dorothy Dantonnak fog hívni!

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Eunice Lady Mary leánya volt! Nem lehetett többet kétsége benne; ősztöne mégis helyes úton járt. De hogyan került el Dél-Afrikába? Ez a rejtély még megoldásra várt.

Weatherwalené egészséges arcán most meglepetés tükröződött; egy pillanatra azt hitte, hogy a látogatója hirtelen megőrült.

— Olvassa fel kérem még egyszer azt a részt, amelyben arról van szó, hogy Digby Groat megégette a kisleány csuklóját, — szolt Jim.

Az asszony először aggódó arccal nézett rá, azután megtette, amit kért.

— Nem sokkal később a kisgyerek eltűnt, — tette hozzá. — A Janenél szolgáló gyerekleány kievezett vele a tengerre s a csónak azután alighanem hajóba ütközött és elmerült.

Jimnek hirtelen valami az eszébe villant. Milyen hajók haladtak azon a napon, amikor a tragédia lejátszódott, a Goodwin-zátonytól kelet felé? (Mert a szerencsétlenség valószínűleg azon a helyen történt.) Ezt hamarosan ki kell kutatni; meg kell szereznie azt a

levelet is, amelyet Jane a barátnőjének írt. Septimus Salternek látnia kell. Csakhogy ebben a tekintetben az asszony akadémuskodott; Jim, hogy meggyőzze, megint leült és őszintén feltárta minden sejtését és aggodalmát.

— Hogyan, az a gyönyörű leány, akit akkor a Jane házában láttam, az volna? — kérdezte az asszony elcsodálkozva.

— Az, — felelte Jim — ott van a jegy, az égési forradás a csuklóján; s most eszembe jut, hogy Groatnénak is tudnia kell már, hogy Eunice Lady Mary leánya. Hiszen a sebhely láttára esett ájultan össze.

— Jane nem volt rossz hozzám, nem szeretném, ha emiatt valami baja esnék, de igazságos dolog, hogy annak a fiatal leánynak a kezében legyen a levelem. Pedig kis híjja, hogy el nem égettem ezt is.

— Hálát adok az Istennek, hogy nem tette meg, — szolt Jim boldogan.

Az első Londonba induló vonattal hazatért zsákmányával és értesüléseivel berontott Salter irodájába.

— Ha a föltevése helyes, — mondta az öreg ügyvéd, miután végighallgatta Jimet — nem lesz nehéz megtalálni a hiányzó láncszemet a kis Dorothy eltűnése és Eunice Weldon Cape Townban való különös fölmerülése közt. Minthogy Dél-Afrikából határozott értesülésünk van, hogy Eunice Weldon ott kora gyermekségében elhunyt, tehát a maga Eunice-e nem lehet ugyanaz a leány. De azt tanácsolnám, vegye kezébe a dolgot, mert holnapután átadom az egész Danton-vagyont Groatné új ügyvédjeinek s amennyire én látom, Digby Groat haladéktalanul el akarja adni a birtokokat.

— Sokat érnek a birtokok?

— Háromnegyed részét teszik a vagyonnak és négyszázezer fontot érnek; van rajtuk huszonnégy ház és hat meglehetősen nagy majorság is. Talán még emlékszik rá, hogy nemrégén itt járt az irodában Digby és érdeklődött, van-e joga eladni a hagyatékot. Éppen ma reggel volt az új ügyvédekkel, Bennetékkal megbeszélésem, ebből is világosan látom, hogy Digby min-

dent el akar adni. Már meg is mutatta Bennettéknek azt a törvényes meghatalmazást, amelyet az anyja ma reggel írt alá.

Az ügyvéd eltalálta Digby Groat szándékát. Az a végrendelet, amelyet Eunice felfedezett, megrémítette; ekkor határozta el, hogy többet nem fog függni az eszelős öregasszony kegyétől, aki legalább annyira utálja, mint amennyire ő gyűlöli őt. Rábírta anyját, hogy új ügyvédet fogadjon; Salter ellen ugyan nem volt semmi kifogása, de olyan ügyvédre volt szüksége, aki utasításait minden aggodalmaskodás nélkül keresztül hajszolja.

Digby szilárdan elhatározta, hogy a Danton-hagyatékából származó birtokokat és jövedelmet készpénzre váltja át, csengő aranyra, amellyel tetszése szerint rendelkezhet; mihelyt ezt a vagyont a bankban elhelyezte, szabadabban mozoghat majd.

Ez volt tehát a nyitja citybeli üzleteinek; szindikátust akart alapítani, amely a Danton-birtokokat készpénzen összevásárolja. Tervei már annyira megvalósultak, hogy több gazdag pénzembert is megnyert gondolatának; csak éppen a szerződések aláírása volt még hátra, hogy az üzletet megkössék.

— Nincs még mindig elég adatunk arra, hogy Eunice Lady Mary leánya? — kérdezte Jim.

— De a bizonyítékoknak — felelt Salter — világosabban kell kapcsolódnok; ez azonban, úgy gondolom, most már nem lesz nehéz. A kisgyermek eltűnésének időpontját tudjuk: 1901 június 21-ike; talán emlékszik rá, ebben az évben fejeződött be szerencsésen a búr háború is.

Jim először az Union African Steamship Company irodájába ment; éppen zárni készültek.

Szerencsére a helyettesfőnök még ott volt, bevezette a szobájába és átnézte följegyzéseit.

— Egyetlen hajónk sem indult a Themzéből június 20-án, vagy 21-én, — mondta végül — egyébként is csak a mellékvonalaink indulnak innen; a postagőzösök Southamptonból kelnek útra. Az utolsó hajó, amely

Southamptont érintette, a *Central Castle* volt. Csapatokat szállított Dél-Afrikába; Plymouthba 20-án ért, tehát Margate mellett három nappal előbb kellett elhaladnia.

— Még milyen hajójáratok indulnak Dél-Afrikába?

Az irodavezető erre átadott egy lajstromot, jóval hosszabbat, mint ahogy Jim gondolta.

Hazasietett, hogy új híreit elmondja Lady Marynek, de nem találta otthon. Szolgálója, a titokzatos Madge Benson, azt mondta, hogy elment hazulról és csak két-három nap múlva várja vissza. Jim most már emlékezett is rá: Lady Mary nemrég említette, hogy Párizsba készül.

— Nem mondhatná meg, hol akart megszállni Párizsban?

— Azt sem tudtam, hogy Párizsba utazik, — szólt mosolyogva az asszony — Lady Mary sohase beszél nekem a terveiről.

Jim nagyot sóhajtott.

Várnia kellett hát másnapig s addig folytatta kutatásait. Egyszerre kínozni kezdte az a tudat, hogy Eunice-szel most rossz viszonyban van. Azután elnevette magát. Mit szólna Eunice, ha megtudná, hogy az ő édesanyja az az asszony, aki őt Jimnek szólította!

Még egy napig türelemmel kellett lennie.

Hirtelen eszébe ötlött valami, ami eltüntette ajkáról a mosolyt. Eunice Weldon még csak megbocsátana és férjhez menne hozzá s akkor szürke élete-útját virágos ösvénnyé változtatná ez a szerelem, de Dorothy Danton maga sem álmodta dúsgazdag leány lett, Jim Steele pedig szegény legény maradt. Karosszékében hátradőlve szomorúan gondolt most arra, hogy sohasem veheti el Eunicet; ez a házasság egyikükhöz sem illő többé. De hátha sohasem tudná meg az igazat? Még a gondolatot is megvetően utasította el magától.

— Menj innen, Sátán, — szólt rá a kis kutyára, mely a lábához kuporodott és le nem vette róla a szemét. Lehajolt hozzá és megsimogatta a kis jószágot. — Ugy-e, öreg pajtás, egyikünknek sincs különös okunk,

hogy Digby Groatot szeressük, — szólt hozzá, mert ez volt az a kis kutya, amelyet a boncoló asztról szabaddított meg. — Ha pedig annak a leánynak csak a hajaszála görbülne meg, megkeserüli még azt is, hogy született.

Reggel, mihelyt a hajózási irodák nyitni kezdtek, folytatta a kérdezősködést. De reményei egymásután mentek füstbe; az African Coastwise Line irodájába már alig volt kedve elmenni.

Az utolsó helyen a hivatalnok nem sok jóval biztatta: — Nem hiszem, hogy volna még célja az odamenetelnek. Az a társaság liverpooli cég s a hajóit egyáltalán nem indítja Londonból. Nem emlékszem, hogy valaha is láttam volna valamelyik hajójukat londoni kikötőben. Ezekben a dolgokban véletlenül tájékozott vagyok, mert ezelőtt vámhivatalnok voltam.

A Coastwise Line régimódi cég volt; régimódi irodája is London olyan negyedében rendezkedett be, amely fölött az idők újításai nyomtalanul suhantak el. A két legidősebb cégfőnök, tisztos öreg urak, szinte egyházi méltóságoknak látszottak. Nagy, közös íróasztal egy-egy oldalán ültek.

Jimet tisztességtudóan, ódivatú udvariassággal fogadták; az irodaszolga, maga is csaknem olyan öreg, mint a főnökei, széket hozott elő.

Az öreg urak türelmesen és szótlánul hallgatták tudakozódását.

— Nem hinném, hogy valaha is valamelyik hajónk a doveri úton ment volna, — szólt fejét rázva az egyik. — Bár főirodánk Londonban van, gőzöseink mégis mindig Liverpoolból indultak útnak.

— És Avenmouthból, — mormolta a társa.

— Természetesen, Avenmouthból is, — hagyta jóvá a helyreigazítást az idősebbik.

— Így hát nincs miért zavarjam tovább önöket, — szólt Jim fájo szívvel.

— Nem, szívesen vagyunk szolgálatára, — szólt az ifjabb — hogy egészen bizonyosak legyünk a dolog-

ban, átnézzük majd az 1901 júniusi járatokat; gondolom, erről van szó?

Csöngetett; a jelentkező gyerekképű hivatalnokot megkérte, hogy hozza be a lajstromot. A fiatalember nagy, vaskos könyvvel tért vissza és letette a főnökök asztalára. Jim feszülten figyelte az egyik öreg urat, amint jól ápolt kézzel lassan végigment minden lapon. Az egyik rovatnál hirtelen megállt.

— Emlékszik még rá, — szólt a társához, fölpillantva — hogy egyszer átvettük az Union African egyik járatát, mert nem győzték a szállítást?

— Nagyon jól emlékszem: a *Battledore* volt és Tilburyból indítottuk. Ez volt az egyetlen hajónk, amely a Temzéből kelt útra.

— Melyik napon indult el? — kérdezte Jim izgatottan.

— Június 21-én reggel 8 órakor. Nézzünk csak utána... — mondta az egyik és a falon lógó nagy térképhez ment. — Így hát a north-forelandi világítótorony mellett körülbelül délben haladhatott el. Az a szerencsétlenség pedig mikor történt?

— Délben, — felelt Jim rekedt hangon.

A főnökök egymásra néztek.

— Nem emlékszem, hogy arról az útról valami rendkívülít jelentettek, — szólt az idősebb.

— Abban az időben maga Svájcban volt; én voltam itthon. Mausar úr volt szolgálatban.

— Itt van még Mausar úr? — kérdezte Jim idegesen.

— Meghalt, — szólt szeliden az egyik öreg úr. — Szegény Mausar úr bizony aránylag fiatalon, hatvanhárom éves korában halt meg. Nagyon kedves ember volt és kitűnően zongorázott.

— Hegedült, — mormolta a társa.

Jimet egyáltalán nem érdekelte az elhunyt Mausar úr zenei tevékenysége.

— Nem lehetne valami módon megtudni, hogy mi történt ezen az úton?

Az idősebbik főnök válaszolt:

— Megnézhetjük a Battledore útinaplóját.

— *Talán* megnézhetjük, — javította ki a másik.

— A Battledore-t a világháborúban a németek el-sülyesztették, de az akkori parancsnoka, Pinnings kapitány, most is ép és egészséges.

— És hova lett a hajónapló? — kérdezte Jim.

— Ennek még utána kell járnunk. Valamennyi naplót a liverpooli irodánkban tartjuk; még ma írok az ottani üzletvezetőknek, hogy küldje el a könyvet, ha ugyan még megtalálja.

— Nagyon sürgős a dolog, — szólt komolyan Jim. — Önök annyira előzékenyek voltak, hogy igazán nem fárasztanám még ezzel is, de ez az ügy rám nézve rendkívül fontos. Talán jobb lenne, ha magam mennék el Liverpoolba, hogy a naplót hamarabb láthassam.

— Talán megkímélhetjük ettől a fáradságtól, — szólt az idősebbik. — Harry úr, ugy-e, holnap Londonba jön?

Társa bólintott.

— Akkor magával hozhatja a könyvet is, ha ugyan még megvan. Majd telefonáltatok ebben az ügyben Liverpoolba.

Bár mindez újabb huszonnégy órai késedelmet jelentett, Jimnek egyelőre be kellett érnie ennyivel.

Elment Salterhez és elmondta, mit végzett. Azután merész tette határozta el magát. Első sorban Eunicet akarta biztonságban tudni, s bár nem hitte, hogy közvetlen veszedelem fenyegetné, a legelső kedvező alkalmal ki akarta szabadítani a Grosvenor Square-i házból.

Csakhogy ahhoz, hogy parancsoljon, szavának nem volt elég súlya; ahhoz, hogy kérjen, nem volt elég befolyása.

Milyen más, milyen egyszerű lenne a dolog, ha Lady Mary Londonban volna!

Elhajtatott a Grosvenor Square-i házba s mingyárt be is bocsátották Digby Groat dolgozószobájába.

— Hogy van, Steele úr, — kérdezte udvariasan a házigazda. — Üljön le kérem. Kényelmesebb lesz, mint

az asztal alatt rejtőzni, — tette hozzá. Jim mosolygott.

— Mivel szolgálhatok?

— Szeretném látni Weldon kisasszonyt.

— Azt hiszem, a kisasszony nincs itthon; különben majd megnézem.

Csengetett; rögtön azután belépett a szobaleány.

— Kéretem Weldon kisasszonyt a szobámba.

— Nem szükséges, hogy éppen itt találkozzunk, — szólt Jim.

— Ne féljen, — szólt mosolyogva Digby — magukra hagyom majd.

A szolgáló azzal a hírral tért vissza, hogy Eunice elment hazulról.

— Akkor hát, — mondta Jim, és éppen olyan udvarias mosollyal búcsúzott, mint a házigazda — majd kint várok, míg hazatér.

— Ön csodálatosan makacs, — mondta Digby. — Talán én ráakadok.

Kiment és néhány perc múlva Eunice-szel tért vissza.

— A lány rosszul értette; Weldon kisasszony nem ment el hazulról.

Udvariasan kissé meghajtotta magát és eltávozott.

Eunice hátratett kézzel állt ott és nézte azt a férfit, akiben minden reménye és minden gondolata összpontosult, akinek a viselkedése nyugalalmát annyira felkavarta.

— Beszélni akar velem, Steele úr?

A leány modora annyira megingatta önuralmát, hogy minden gondosan megfontolt érvét egyszerre elfelejtette.

— Szeretném, ha elhagyná ezt a házat, Eunice.

— Talán valami új oka van rá? — kérdezte a lány gúnyosan, de ezért a hangért mindjárt meg is gyűlölte magát.

— Fontos okom van rá, — felelt Jim határozottan. — Meggyőződtem róla, hogy ön Lady Mary Danton leánya.

— Azt hiszem, ezt már azelőtt is mondta.

— Kérem, Eunice, hallgasson rám; bizonyítékom van, hogy Lady Mary leánya. Azt a sebet a csuklóján Digby Groat ejtette, amikor maga még kis gyermek volt. Eunice Weldon nincs is többé; bebizonyíthatom, hogy rég meghalt Cape Townban, még egyéves korában.

A leány nyugodtan és merően a szemébe nézett és Jim elvesztette minden bátorságát.

— Igazán nagyon regényes história. Van még talán számomra mondanivalója?

— Még csak annyi, hogy az a hölgy, akit a szobámban látott, az édesanyja.

A leány szeme tágranyílt, s ekkor a fiú mint téli hús napsugarat: mosolyt látott jönni és suhanni ajkain.

— Igazán, Jim, meséket kellene írnia. S ha éppen érdeklí, megmondhatom, hogy pár nap múlva itthagynom ezt a házat; visszamegyek a régi helyemre. Nem szükséges magyarázatot keresnie arra, ki volt az a hölgy, akinek ugyan saját telefonja nem, de szerencsére saját kulcsa volt az ön lakásához, — mondta Eunice, és szavában a harag elnyomta a szánalmat és rokonérzést. — Csak annyit akarok még mondani, hogy hitemet a férfiakban jobban megrendítette, mint Digby Groat, vagy bármelyik más férfi tehette volna. Olyan mélyen megbántott, hogy ezt megbocsátani nem tudom.

Egy pillanatra hangja megremegett, azután minden erejét összeszedve az ajtó felé indult.

— Isten vele, Jim, — szólott s eltávozott.

A fiú megdöbbenve állt ott, fülének is alig hitte, amit hallott. A leány megvetése ostorcsapásként érte, igazságtalan ítélete beléfojtotta szavát.

Egy pillanatra harag hulláma öntött el benne mindent; azután ez is elmúlt. Most akár örökre is elmehetett már, nem volt reménye többé, hogy újra lássa, és föltárjon előtte mindent.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

A játék vége már közeledett. Digby Groat elég okos volt, hogy a jelekből értsen.

Két évvel ezelőtt összeköttetésbe lépett egy Sao Paolo-beli ingatlanügynökkel és körülbelül meg is állapodtak egy birtok megvételében. Valamilyen úton-módon sikerült a nevét titokban tartani.

Nagyszerűen fog élni ezen a pompás gazdaságon. Nem lehetetlen, hogy menekülésre kerül a sor s ebben az esetben kellemes változatosság, lesz a vidéki élet London egyhangú társas élete után. Elhatározta — jobban, mint valaha — hogy Eunice Weldont magával viszi s megosztja vele életét — egy évig minden esetre. Azután — vállat vont. Az életében már jöttek más asszonyok is, kiket először bálványozott, majd hamarosan megunt s később örökre eltűntek a látóhatárról. Valószínűleg Eunice is ezt az utat fogja megjárni, de ez a lehetőség nem zavarta meg gondolatait.

*

A reggeli órák nagyon lassan múltak Jim Steelenek. Harrynak egy óraker kellett megérkeznie Liverpoolból és Jim pontosan ugyanakkor már az iroda előszobájában várt.

Harry vonatja valószínűleg késett; majdnem két óra volt, mikor végre belépett. Utána hordár jött, aki nagy csomagot cipelt hóna alatt. A hordár köszönt és eltávozott.

— Jöjjön be, uram, — hívta be Jimet udvariasan szobájába.

Harry úr, akit fiatalembernek gondolt, ötven év körüli meglett ember volt.

— Megtaláltuk a „Battledore” hajónaplóját, de az időpontot elfelejtettem.

— Június huszonegy, — szólt Jim.

A hajónapló nyitva feküdt az asztalon és a csendes hivatal levegőjében a várakozás izgalma érzett.

— Ez az, — szólt az egyik társ. „Battledore Til-

buryt délelőtt kilenc órakor apállal, dagállal hagyta el, keleti és délkeleti szél, a tenger nyugodt, ködös." Rámutatott ujjával a könyv egy pontjára. — Azt hiszem, ez érdekli önt.

Drámai pillanat volt.

Néhány bevezető szó után az öreg úr ahhoz a szakaszhoz ért, amely eldöntötte sorsát annak a nőnek, kit Jim életénél is jobban szeretett.

„Sűrű köd, sebesség 11.50 órakor felére csökkentve. Bosuy jelenti, hogy egy keskeny evezős csónaknak nekimentünk és két személyt lát a vízben. Grant, az izmos matróz vízbe ugrik és megment egy gyermeket; a másik személyt nem találták meg. Sebesség erősítve, irányítás Dungeness felé, de az idő nagyon ködös a zászlójelzésre" — abban az időben még nem volt drótnélküli távíró Steele úr.

Jim bólintott.

„A gyermek neme: leány; kora: láthatólag pár hónap. A gyermeket a hajó kiszolgálónője veszi gondjaiba."

A jegyzetek tovább folytatódtak, de a gyermekről nincs szó többé, míg a hajó be nem fut Funchalba.

— Madeira szigetén — világosította fel Jim-et az idősebb úr. „Érkezés Funchalba reggel 6 órakor. A gyermek megmentését jelentik az angol konzulnak; megígéri, hogy sürgönyöz Londonba."

Következő bejegyzés:

„Dakka — Afrika nyugati partvidékének kikötője, francia fenhatóság alatt" — szolt a főnök. „Válasz-sürgöny az angol konzultól: a londoni rendőrségen nem jelentették be a gyermek eltűnését."

A következő feljegyzések nem érdekelték Jim-et, egyet kivéve. Ez három nappal a Cape Town-ba érkezés előtt íródott.

„Weldon, Cape Town-i lakos, ki feleségével együtt utazik, felajánlja, hogy örökbefogadja a megmentett gyermeket, mert az övé nemrég meghalt. Weldon személyes ismerőse a kapitánynak és egyik útitársa, Cannon Jessen is bizonyítja személyazonosságát. A gyer-

meket gondjaira bízzák, azzal a föltétellel, hogy az örökbefogadást a Cape Town-i hatóságnál bejelentik.

Ezután a kis gyermek pontos személyleírása következett s végül: „Különös ismertető jele?” rovatban: „Sebhely a jobb kézcsuklón, mely az orvos véleménye szerint égéstől származik.”

Jim mélyet sóhajtott.

— Kimondhatatlanul hálás vagyok önöknek, uraim. Jóvá tettek egy nagy igazságtalanságot, s megérdemlik örök háláját annak a gyermeknek, ki időközben fiatal leánnyá serdült.

— Gondolja, hogy ő az a fiatal hölgy?

Jim bólintott.

— Feltétlenül — szólt — Pinning kapitány feljegyzései kiegészítik a bizonyítékok láncolatát. Szükség esetén kérni fogom önöket a hajónapló felmutatására a törvény előtt, de remélem, ügyfelünk jogai vitathatatlanok lesznek.

Jim lefelé haladt a Threadneedle Streeten. Friss levegőre volt szüksége. Boldog volt, és boldogságát nem zavarta meg az a tudat sem, hogy míg Eunice — most már Dorothy — részére megszerezte a vagyont, saját boldogságát elvesztette.

A nagyjából lemásolt hajónaplóval sietett Septimus Salter irodájába. Szó nélkül tette az írást főnöke elé.

Salter csillogó szemmel olvasta.

— Az egész ügy csodálatos tisztán áll előttem — szólt; — a hajónapló megállapítja Lady Mary leánynak kilétét. Kutatásait tehát befejezte, Jim?

— Nem egészen, uram, — mosolygott Jim. — Előbb elütjük Jane Groatot és fiát az örökségtől és — habozott — rá kell bírunk Danton kisasszonyt, hogy hagyja el azt a házat.

— Ebben az esetben — szólt az ügyvéd felemelkedve — inkább hallgatnak egy öreg ember tanácsára, mint a magáéra, édes fiam. Elkísérem.

Új szobaleány nyitott ajtót és a kopogtatásra Digby is kijött a dolgozószobájából. Udvarias és tökéletes megjelenésű volt, mint mindég.

— Weldon kisasszonyt szeretném látni, — szólt az ügyvéd és láttára Digby meghökkent.

Még kényelmetlenebbül érezte volna magát, ha olvashatott volna Salter gondolataiban.

Digby egyenesen szeme közé nézett, de Jim észrevette, hogy igyekszik zavarát és félelmét leküzdeni.

— Nagyon sajnálom, hogy nem beszélhet Weldon kisasszonnyal — szólt lassan. — A kora reggeli voltan elutazott anyámmal együtt. E pillanatban, azt hiszem, Párizs körül járnak.

— Ez aljas hazugság, — szólt Jim Steele nyugodtan.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

A két férfi szembenállt egymással, szívükben halálos gyűlölettel.

— Hazudik, — ismételte Jim. — Weldon kisasszony itt van, vagy elvitette abba az átkozott Somerset-i házába.

Digby Groatot inkább az ügyvéd jelenléte hozta ki a sodrából, mint Jim súlyos sértése.

— És ön hisz ennek a szemtelen gazembernek? — fordult gúnyosan Salterhez. — Azt gondoltam, ilyen tapasztalt férfit nem tarthat bolonddá ez a fiatal ember. Egyébként — fordult Jim felé — Weldon kisasszony nem kívánja önt többé látni. Elmondta összeveszésük okát. Valóban, Steele nagyon csúnyán viselkedett.

Digby hazudott. Jim azonnal észrevette. Eunice nem lehetett ilyen bizalmas hozzá.

— Miért érdeklődik Miss Weldon iránt? — kérdezte Digby az ügyvédet.

— Tisztán emberi érdeklődés vezetett ide — szólt az öreg Salter. Jim meghökkent.

— De — kezdte.

— Azt hiszem, jobb lesz, ha megyünk, Steele, — szakította félbe az ügyvéd és ránézett figyelmeztetőleg.

szidják. De ez a régi gépezet bár lassan, de rettenetes apróra őröl. A törvény elfogató parancsokat ad ki, letartóztat és ítélkezik, de ezeken kívül van ezer más fegyvere, amivel a csalókra és a gonosztevőkre lesújt. Isten segítségével majd leterítik Digby Groatot is.

Jim felugrott és megragadta az öreg úr kezét.

— És ha a törvény nem tudja elérni, — szólt — két kezemmel ítélkezem fölötte és kiszorítom a lelket belőle.

Salter csodálkozva nézett rá, de nem tudta mosolygását sem elfojtani.

— Ebben az esetben, kedves barátom, — szólt szárazon — a törvény béklyóba szorítja ezt a két kezét és véget vet a *maga* életének. Azonkívül nem lenne semmi értelme sem, mert néhány kis papírlappal ugyanazt az eredményt érnék el, mintha maga sajátkezűleg végezne ezzel az aljas gazemberrel.

Jim azonnal megkezdte a nyomozást. Legnagyobb meglepetésére megtudta, hogy Eunice és Groatné csakugyan a Viktória-állomásra hajtottak. Sőt Digby két jegyet váltott Párizsig és a hálókocsiban két helyet foglalt le. A megrendelt helyek révén könnyű volt megállapítani, hogy Eunice és Groatné az utasok, mindezt Digby előre látta. Hogy azonban csakugyan elutaztak-e, Jim nem tudta eldönteni.

Visszatért az ügyvédhez és beszámolt az eredményről.

— Az a tény, hogy Jane Groat elutazott, nem jelenti azt, hogy ügyfelünk is vele ment.

— Ügyfelünk? — kérdezte Jim zavarodottan.

— Igen, ügyfelünk — ismételte Septimus Salter mosolyogva. — Ne felejtse el, hogy Danton kisasszony a mi ügyfelünk, és amíg nem hatalmaz fel, hogy érdekei képviselőjét átadjam...

— Salter úr, — szakította félbe Jim — mikor adja át Bennettnek a Danton-örökséget?

— Ma reggel, — hangzott a váratlan felelet s úgy látszott, Saltert nem sujtja le a dolog.

— Az Istenért, — kiáltott Jim rémülten — így már az egész vagyon Digby keze között van?

Az ügyvéd bólintott.

— Egy időre — szólt — de ez ne aggassa magát. Csak folytassa tovább kutatásait. Hallott valamit Lady Maryről?

— Kiről? — kérdezte Jim elcsodálkozva.

— Lady Mary Dantonról, — szólt az ügyvéd, mulatva Jim meglepetésén. — Az ön titokzatos fekete ruhás hölgye Lady Maryvel azonos. Mindég sejtettem a dolgot, de mikor a Kék kéz-ről hallottam, bizonyossá lett előttem. Lássá, fiam, — szólt szemhunyorogva — én olyan irányban is kutattam, amit maga elhanyagolt.

— Mit jelenthet a Kék kéz? — kérdezte Jim.

— Lady Mary bizonyára elmondja majd önnek a napokban, de addig nem vagyok feljogosítva, hogy eláruljam a titkot. Volt már valaha ruhafestőműhelyben, Steele?

— Festőműhelyben, uram? — Igen, voltam.

— Megfigyelte ott azoknak az asszonyoknak a kezét, akik indigóval dolgoznak?

— Azt akarja mondani, hogy eltűnése után ilyen műhelyben volt Lady Mary? — kérdezte Jim hitetlenül.

— Majd ő tőle megtudja, — felelt az ügyvéd. Jimnek meg kellett elégednie a válasszal.

A kutatás nagyon nehéznek ígérkezett, a szálak sokfelé ágaztak el és Jim nem bírta valamennyit követni.

Salter szerződtetett tehát két magándetektívet, kik azelőtt a londoni rendőrség tagjai voltak.

Még aznap délután tanácskozást tartottak és terveikbe beavatták a két segítőtársat, Heldert és Fieldet.

Ezen a délután Digby Groat türelmetlenül nézett ki az ablakon; az ucca kertfelőli részén megpillantott egy szakállasképű embert, ki békésen pipázva sétálgatott. Láthatólag élvezte a természetet és gyönyörködött a Grosvenor Square-i épületek művészi stílusá-

ban. Digby jobban szemügyre vette az ismeretlent, de szemlélődését Bennet érkezése megzavarta.

Bennet, ez a röthajú, skót zugügyvéd új ügyfelétől nem volt túlságosan elragadtatva.

— Nos, Bennett úr, átadta az öreg Salter az okiratokat?

— Igen, uram, megkaptam valamennyit.

— Nem gondolja, hogy becsap bennünket az öreg? Bennett hidegen nézett rá.

— Septimus Salter kitűnő ügyvéd és nevét mindenki tiszteli. Ilyen emberek nem alacsonyítják le hivatásukat csalással.

— Jól van, azért nem kell megsértődnie. Gondolja különben, hogy Salter baráti szeretetet érez ön iránt?

— Én csak elmondtam, mit tartok felőle. Hogy irántam mit érez, mellékes — felelt az ügyvéd erős északi kiejtéssel. — A birtok bérleti szerződése készen van, csak átadása hiányzik. Nem veszt vele időt Groat úr?

— Nem, — szólt Digby pillanatnyi gondolkodás után. — Úgy áll a dolog, hogy a szindikátus tagjai nagyon sürgetik a birtok átadását. Mikor lehetne leg hamarább nyélbe ütni a dolgot?

— Holnap. Feltéve, — szólt habozva — feltéve, hogy a tulajdonképpen örökös... azt hiszem, Dorothy Danton a neve... fel nem forgatja az egész tervet.

Digby mosolygott.

— Dorothy Danton húsz évvel ezelőtt a tengerbe fulladt és régen a halak martalékává lett. Ne törje ezen a fejét.

— Jól van, — szólt Bennett és elővett egy csomó iratot fekete aktatáskájából. — Ezek közül négyre ön írja alá a nevét, az ötödikre pedig édesanyja.

Digby homlokát ráncolta.

— Anyám? Azt hiszem, az felesleges, miután ügyvédi meghatalmazásom van tőle.

— Sajnos, a meghatalmazás nem elegendő ahhoz, hogy ön másra ruházhassa azokat a birtoklási és egyéb jogokat, melyek Groatnéra apjáról szálltak. Ezek a jo-

gok nem nagyon értékesek, de Groatnénak zálogjogot adnak Kennet Hallra; ilyen körülmények között jobbnak tartom, ha ön is megszerzi az eredeti aláírást s így elkerüli az esetleges kellemetlenségeket. Salter nagyon furfangos ember és ha tudomást szerez a birtokátadás részleteiről, könnyen lehetséges, hogy óvást emel, mert ő mint Danton egykori ügyvédje, bizonyos felelőséget érez.

— Mi az az óvás?

— Tulajdonképpen — szólt Bennett — az óvás arra való, hogy a vevőt a vételtől óvja. És a szindikátus nem kockáztatja meg a birtok kifizetését, ha Salter óvást emel.

Digby idegesen símogatta bajuszát és hosszú ideig az ablakra bámult.

— Jól van. Megszerzem az aláírást.

— Úgy tudom, édesanyja Párizsba utazott.

Digby türelmetlen pillantást vetett rá.

— Honnan tudja?

— Ma felkerestem Saltert, hogy az utolsó formákat elintézzük és ott hallottam az elutazásról.

Digby mormogott valamit a bajusza alatt.

— Olyan fontos volt, hogy felkeresse Saltert? — kérdezte nyersen.

— Igenis fontos, hogy az ügyeimet saját belátásom szerint vezessem — szólt Bennett fanyar mosollyal.

Digby dühös pillantást vetett rá és már előre elhatározta, hogy az üzlet lebonyolítása után nem lesz többé dolga ezzel a lehetetlen skóttal. Gyűlölte a törvényt és az ügyvédeket. Úgy képzelte, hogy a Bennett-cég el lesz ragadtatva a jövedelmező ügytől és minden kívánságának eleget tesz. De bosszúsan tapasztalta, hogy az előzékeny ügyvéd csak képzeletbeli lény; valóságban nincs sehol.

— Helyes, — szólt Digby. — Adja ide az aktát, majd aláíratom anyámmal.

— Utána utazik Párizsba?

— Nem, majd repülőgépen küldöm el.

Az ügyvéd összeszedte és berakta az iratokat táskájába.

— Tehát holnap tizenkét órakor várom önt, az „Északi szindikátus” irodájában.

Digby bólintott.

— Várjon csak, Bennett, — hívta vissza az ügyvédet — megbízom magát ennek a háznak az eladásával. Jövőben leginkább a tengerentúli országokban fognak tartózkodni és nem használok ezt az értékes palotát. Szeretném, minél előbb eladni.

— Gyors vásár, rossz üzlet — idézte az ügyvéd — de minden tőlem telhetőt megteszek Groat úr. A berendezéssel együtt hirdessem a házat?

Digby bólintott.

— Van még egy háza vidéken is, ugyebár?

— Az nem eladó, — szólt Digby kurtán.

Az ügyvéd távozása után felment szobájába és különös gonddal átöltözött.

— És most, — szólt mosolyogva önmagához, miközben keztyűjét húzta — rá kell bírnom Eunicet, hogy jó kis leány legyen.

HARMINCADIK FEJEZET

Digby Groat váratlanul elutazott nyugat felé.

A jó hadvezér már a győzelem pillanatában előkészíti a visszavonulás útját; Digby Groat is régóta gondolt Kennet Hallra, hova visszavonulhat, ha válságos helyzetbe jutna.

Kennett Hall azon birtokok egyike volt, amelyeket anyja örökölt, s amelyeket csak akkor lehetett volna a szindikátusnak eladni, ha sikerült volna hozzá anyja aláírását elnyernie. Száznegyven év óta a Danton-család birtokában volt. Az elhanyagolt, roskadozó ház nagy árnyas park közepén állt, s amióta csak Digby emlékezett rá, mindig lakatlan volt.

Kocsiját jókor reggel előre küldte, ő maga vonaton utazott. Nem szerette a hosszú autóutakat s ezért

odafelé inkább a nyugalmasabb vasúti utazást választotta a reggeli csöndben.

Ahogy megérkezett, porral lepett kocsija már az állomás előtt várta. A kicsiny vasúti személyzet nem éppen barátságos szemmel kísérte, amint eltávozott.

— Ez Groat, akié Kennett Hall, — mondta a portás az öreg állomásfőnöknek.

— Igen, ismerem. Rossz napja volt a vidéknek, amikor az öreg Jane Groat kezére jutott ez a birtok. Mindig rossz asszony volt.

Digby nem hallotta az anyjáról mondott véleményt, kocsija már fölkanyarodott a Kennett Hallba vezető dombos útra. A park nagy, kovácsolt vaskapuja a rokokó művészet remekművé alkotása volt, de az oldalt álló őrházikók, melyek a Viktória korabeli ízlésben épültek, elrúfították a bejáratot. Húsz éve nem használta őket senki s már-már összeomlottak. A kis kertet, mely valamikor üde színekkel pompázott a ragyogó ablakok alatt, most fölverte a gaz, az egykor kavicsos utakon vadon nőtt a fű.

A felügyelő elébe szaladt az úton, hogy felnyissa a kaput. Mogorva tekintetű, ötven körüli ember volt; még ura jelenlétében sem változott barátságosabbra.

— Járt itt valaki, Masters? — kérdezte Digby.

— Nem uram, senki, csak egy repülőgép szállt le ma reggel. Milyen csodálatos dolog az a repülés! Hogy a parkban siklórepüléssel leereszkedett: gyönyörű volt.

Digby nem volt kíváncsi emberének véleményére a repülésről.

— Álljon a soffőr mellé, — rendelkezett kurtán.

A kocsi hosszú szilfasoron át haladt, majd jobbra fordulva, kopár lejtőn át az alacsonyabb terrasza ereszkedett alá. De Somerset vidékének minden bája és kedvessége sem ellensúlyozhatta a kastély szomorú látványát. Az ablakpárkányokat régmúlt évek szele és zápora bomlasztotta el; a homlokzatot harminc tél nyomai rúfították. Poros és világtalan ablakok csúfságukkal szinte kérkedve vigyorogtak az üde, fényesre mosdott természet közepette.

Húsz év óta nem javítottak semmit a házon, mázolóecset nem érte a korhadt és piszkos ablakkereteket és faragványokat. Gaz verte fel a kertet, ahol azelőtt rózsák nyíltak. A terrasz omladozó korlátja alatt a három nagy márványpad most mohától s ráhulló lomboktól egészen zöld volt. A terrasz padozata feltöredezett s letünt évszakok porát-piszkát, avarleveleit és gallyait gyűjtötte alommá a márványon, hol azelőtt, Kennett Hall szebb napjaiban pompás nők sétálgattak.

Digbyt, úgy látszik, nem hangolta le ez a látvány. Tudott ezekről az állapotokról és valamikor arra gondolt, hogy lebontatja az egészet és helyére kényelmes új épületet építtet magának.

Masters felnyitotta a nagy kaput és követte urát a házba.

A pusztulás képe itt még jobban szembe tűnt. Amint a nagy, kopár csarnokba lépett, mintha apró állatok surranó futását hallotta volna.

— Patkányok is vannak itt? — kérdezte mosolyogva.

— Seregestül, uram, — felelte Masters, szinte már belenyugodva. — Még a magam lakásától is alig bírom távortartani őket; egy hónapra terrier-eket és vizslákat hoztam rájuk, a keleti részben nincs is már belőlük, most valamennyi ezen az oldalon tanyázik.

— Itt van a repülő? — fordult feléje Digby.

— Ép most reggelizett.

A felügyelő hosszú sötét folyosón át vezette urát; azután kinyitott előtte egy ajtót.

Amint Digby belépett, a szakállas Villa csillogó szemmel, megelégedetten bólintott feléje. Ruháján látzott, hogy repülőgépen érkezett.

— Jó, hogy itt van, — szólt Digby.

— Szerencsésen megérkeztem, de bizony csak az istenek különös figyelméből. Nem nekem való az ilyen kis gép; hazafelé vezesse csak inkább Bronson.

Digby bólintott, előhúzott egy rozoga széket és leült.

— Bronsont megbíztam, hogy jöjjön ide; estére várom.

Masters kiment. Villa még megvárta, míg léptei elhangzanak a folyosón, azután megkérdezte:

— Tulajdonképpen mi a szándéka ezzel, uram? Talán átteszi ide a hadiszállását?

— Nem mondhatom meg, — felelt Digby kurtán. — De a seafordi repülőtelepet figyelik már. Steele tud róla, vagy legalább is mindent sejt. Néhány magánpilótát akarok szerződtetni, hogy a társaságnak valami kereskedelmi jellege legyen.

— Csakhogy ez a hely se lesz éppen alkalmas, — szólt Villa fejcsóválva. — Minek jön egyáltalán ide? Itt aligha lehet soká a főhadiszállása. Talán baj van? — kérdezte hirtelen.

Digby bólintott.

— Nem lehetetlen, hogy mindenki azt nézi majd, merre menekülhet, bár remélem, erre nem kerül sor. Minden azon múlik, hogy... — Nem fejezte be a mondatot, hanem hirtelen ezt kérdezte: — Milyen messze van ide a tenger?

— Nem nagyon messze, — felelt az ember. — Hat-ezer láb magasra szálltam s onnan egész tisztán látszott a csatorna.

Digby az állát simogatta és elgondolkozva nézett az asztalra.

— Tudom, magában megbízhatom, Villa, elárulom most, hogy akármennyire nem szereti is a gyors és könnyű gépeket, készen kell lennie, hogy szükség esetén biztos helyre vigyen. Most is mondom, hiszem, hogy nem kerül sor a menekülésre, de erre is el kell készülnünk. Addig is nemcsak a repülőgépet akartam elhozatni magával, volna egy megbízásom is...

Villa már várta ezt.

Deauville-ban most egy gazdag brazíliai kávéültetvényes tartózkodik; az ujságokban talán már olvasta a nevét: Maxillának hívják.

— Aki olyan nagyban játszik? — kérdezte Villa meglepetve.

A másik bólintott.

— Véletlenül tudom, hogy Maxillát balszerencse

üldözi: egy hét alatt körülbelül húszmillió frankot vesztett és ez még nem is minden. Aix-ben és San-Sebastianban is játszott és úgy tudom, nagyon szorongatott helyzetbe került.

— Ne féltse azt, messze van még a csődtől, — mondta Villa. — Ismerem azt az embert: annyi a pénze, mint Krözusnak. Mikor ön Havre-ba küldött, láttam a jachtját a tengeren: gyönyörű hajó, megér vagy negyedmilliót. Braziliában is van pár száz négyzetmérföld kávéültetvénye...

— Ezt mind tudom magam is, — szolt Digby türelmetlenül. — Nekünk az a fontos, hogy most éppen pénz szükében van. Kár a sok szóért: hallgasson ide, Villa.

— Mit kíván tőlem?

— Menjen Deauville-ba, repüljön oda a lassú gépén és beszéljen Maxillával, úgy-e, beszél portugál nyelven?

— Akárcsak az odavalók; Lisszabonban éltem...

— Mindegy, hogy hol élt — szakította félbe Digby nyersen. — Beszéljen Maxillával és ha csakugyan pénz szükében lenne, ajánljon fel a jachtjáért százezer fontot. Alighanem kétszerannyit kér majd érte, de erre is készen kell majd lennünk. Maxillát úgy tudom, nem nagyon szeretik és a brazíliai legénység alighanem örülni fog, ha gazdát cserél. Ha sikerült a vásár, sürgönyözzön, a hajót pedig rendelje a Bristol csatornába, hogy szenet vegyen fel.

— De hiszen olajjal hajtott motoros hajó.

— Hát akkor raktározzon be egy hónapra való olajat és élelmiszerkészletet. A kapitány pedig jöjjön egyenesen hozzám, Londonba, hogy átvegye rendelkezésemet. Az egyik tiszt is felvezetheti a hajót. Ért most már mindent?

— Két dolog kivételével, kedves barátom, — szolt Villa barátságosan — mindent világosan értek. Hogy megvehessem a jachtot, elsősorban pénzre van szükésem.

— Azt természetesen kap tőlem, mielőtt elindul.

— Másodszor — szólt az ember a tenyerébe bökve — mi haszna lesz az egészből a szegény Villának?

— Az se jár majd rosszul.

— Minden rendben lesz.

— Maxillának egyáltalán nem szabad sejtenie, hogy a hajóját nekem adta el, — folytatta Digby. — Vagy mint gazdag kubai ültetvényes jelentkezik rá vevőként, vagy egyik barátja megbízásából, akit nem nevez meg. A kapitánnyal és a legénységgel majd a hajón egyezek meg. Még ma este indul a géppel Deauville-ba.

Digbynek még más dologban is intézkednie kellett. Mastersnek megparancsolta, hogy takaríttasson ki két kis szobát és lássa el ágyakkal és hozzávaló ágyneművel. A felügyelő csaknem ijedten felelt.

— Ne okoskodjék, — mondta Digby dühösen. — Ha nincsenek ágyak, menjen be Bristolba vagy más közeli városba, vegyen egy párat és hozza ide autóval. Hozzon a padlóra szőnyegeket is.

Azzal az ember kezébe nyomott egy csomó bankjegyet. Masters még sohase tartott a markában ennyi pénzt, s a csodálkozástól szinte sóbálvánnyá meredt.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

Digby autón ment vissza a városba s vacsorára Grosvenor Square-i házába ért. Gyorsan evett valamit és szobájába ment átöltözködni.

Eunice szobája előtt elhaladva, észrevette Jacksont; az ajtó előtt egy széken ült.

— Nincs semmi baj — szólt az ember vigyorogva. — Bezártam az ablakokat és leeresztettem a redőnyöket. Megmondtam neki, hogy ha a szép szónak nem engedelmeskedik, rosszul jár.

Digby bólintott.

— És anyám megkapta a kis dobozát?

Jackson tovább vigyorgott.

— Igen és most boldog. Sose álmodtam, hogy az anyja morfinista, Groat úr.

— Nem tartozik magára, — szólt Digby ridegen. Még elment hazulról: Lady Waltham házi báljára volt hivatalos s ott megismerkedett a szindikátus két tagjával, kikkel másnap tárgyalnia kellett. Egyik félrevonta a bál forgatagából.

— Remélem, a szerződés készen lesz holnapra?
Digby bólintott.

— A szindikátus néhány tagja nagyon szeretné tudni, hogy miért kívánja ön a készpénzfizetést — szólt mosolyogva.

Digby vállat vont.

— Elfelejtí, kedves barátom — szólt szeretetreméltóan — hogy én ezt a dolgot csupán közvetítem, és csak mint kissé különö anyám ügyvivője szerepelek.

— Én is így gondoltam. Az iratok rendben lesznek? Úgy emlékszem, egyet közülük Groatnénak kell aláírni.

Digby dühösen szitkozódott magában, hogy az anyja aláírását elmulasztotta megszerezni. Amint tehetett, elbúcsúzott és hazatért a Grosvenor Square-re.

Anyja szobája már zárva volt, de hallotta léptei zaját.

— Ki az? — kérdezte az asszony nyugtalan hangon.

— Digby.

— Majd reggel találkozunk, fiam.

— De én most akarlak látni, — szakította félbe Digby nyersen. — Nyisd ki az ajtót.

Csak percek múlva engedelmeskedett. Pongyolában volt és arca a félelemtől fakóra vált.

— Sajnálom, hogy zavarlak, anyám, — szólt Digby az ajtót bezárva maga mögött. — De ezt az okiratot még ma éjjel alá kell írnod.

— Mindent odaadtam, amit csak kívántál — szólt remegő hangon. — Úgy-e, fiam, amit csak kívántál.

Nem is gondolta, hogy egy kézvonással egész vagyonát elveszíti.

— Nem érne rá reggel? — kérte. — Úgy reszket a kezem.

— Most írd alá — kiáltott rá Digby és az anyja engedelmeskedett.

*

Az „Északibirtokok Szindikátusa” csak egyik ága volt egy hatalmas pénzcsoportnak és tulajdonképpen a Danton-birtokok megvásárlására alakult.

Tágas, szépen berendezett tanácsteremben várakoztak a szindikátus tagjai: Lord Waltham, Hugo Vindt, a rideg, de alapjában jóindulatú zsidó bankár, ki majdnem minden pénzületben érdekelve volt és Felix Strathellan, az ismert világhi, Anglia legagyafurtabb vállalkozója.

Ebben a pillanatban érkezett a társaság negyedik tagja, Bennett, a skót ügyvéd. Fekete aktatáskáját maga elé tette az asztalra.

— Jó reggelt, uraim, — köszönt röviden. Megszokta már a milliomosok társaságát.

— Jó reggelt, Bennett, — szólt a lord. — Találkozott ma már ügyfelével?

Bennett elfintorította arcát, mikor táskáját kinyitotta.

— Nem, uram, — válaszolt. Magatartása elárulta, hogy nem nagyon sajnálja az elmulasztott reggeli találkozását Digby Groattal.

— Különös ember ez a Groat — szólt Vindt nevetve. — Tulajdonképpen nem is üzletember, mégis milyen súlyos feltételeket szabott nekünk. Nem is sejtettem, hogy angol, az ember inkább délvidékinek nézné, nem gondolja, Waltham lord?

A lord bólintott.

— Az egész Groat-család nagyon különös — szólt. — Kíváncsi vagyok, tudják-e az urak, hogy az anyja kleptomániás.

— Az Istenért, — kiáltott fel Strathellan csodálkozva. — Komolyan mondja?

— Igen, most már csak egy külön öreg asszony, — szólt a lord — de azelőtt London legszebb asszonyai

közé tartozott. Gyakran járt hozzánk és távozása után rendszerint észrevettük, hogy apróbb, többnyire érték-telen csecsebecsék eltűntek. De egyszer a leányomnak egy értékes karkötője is ily módon vészett el. Nagyon nyugtalanított a dolog, míg meg nem tudtam a valót. Mikor Digbynek említést tettem az esetről, azonnal visszakaptam az ékszert. De az asszony azért mégis csak szerencsés teremtés.

— Nem hiszem. Ilyen fiúval, mint ez a Digby! — szólt mosolyogva Strathellan, ki eddig hanyagul rajzolgatott írómappájára.

— Azért mégis csak szerencsés, — vitatta a lord. — Ha Danton gyermeke nem pusztul el, akkor Groaték most szegényebbek, mint a templom egere.

— Ismerte Lady Maryt, mylord? — kérdezte Vindt. Lord Waltham bólintott.

— Igen, ismertem Lady Maryt és a kisleányát is. Gyakran együtt voltunk Dantonékkal. Gyönyörű kis baba volt.

— Kiről van szó? — kérdezte egy hang.

Nesztelen járásával Digby Groat érkezett és hal-kan húzta be a tanácssterem ajtaját maga mögött.

Lord Waltham azonnal észrevette Digbyt, de a többiek csak hangjára lettek figyelmessé.

— Az ön elhalt unokatestvéréről, a kis Dorothyról beszéltünk.

Digby megvetően mosolygott.

— Így nem megyünk előre, — szólt.

— Emlékszik még a kis leányra? — kérdezte Waltham.

— Halványan, — szólt Digby s gondtalanul vállat vont. — Nem nagyon törődöm kis gyerekekkel. Úgy rémlik, hogy egyszer nálunk volt és egész nap sírt és jajgatott. Minden rendben van, Bennett?

Bennett bólintott.

— Itt van a kívánt okirat. — Ezzel Digby kivette azt a zsebéből és az ügyvéd elé tette. Bennett gondosan szétnyitotta az írást és kétségbeejtő lassúsággal olvasta át.

— Rendben van, — szólt. — Most már, uraim, hozzákezdhetünk a tárgyaláshoz.

Mindnyájan leültek az asztal köré.

— Súlyos feltétel volt számunkra, hogy ön ragaszkodott a készpénzfizetéshez, Groat — szólt Lord Waltham és felnyitott egy kis dobozt. — Nem szeretek ennyi pénzt az irodában tartani: két külön őrt kellett állíttatnom.

— Majd beszámítjuk, — szólt Digby jókedvűen. Szeme sóváran meredt a bankókra, melyeket a lord kötegenként az asztalra számolt.

Az ügyvéd eléje tette a szerződést és odaadta a tólat is.

— Itt írja alá, Groat úr, — szólt.

Ebben a percben egy írnök lépett be, kezében levél volt.

— Nekem szól? — kérdezte Vindt.

— Nem, uram, Bennett úr címére érkezett.

Bennet átvette a levelet, megnézte a feladó nevét és a homlokát ráncolta.

— Saltertől — szólt — jelzi, hogy sürgős és fontos.

— Várjon vele, míg befejezzük a tárgyalást — szólt Digby türelmetlenül.

— Jobb lesz, ha előbb elolvasom, — válaszolt az ügyvéd. Felbontotta a levelet és gondosan átolvasta.

— Mit ír az öreg? — kérdezte Digby.

— Félek, az eladás nem történhetik meg — felelt az ügyvéd lassan. — Salter óvást emel a birtok átadása ellen.

Digby dühtől eltorzult arccal ugrott fel helyéről.

— Miféle jargon? — kérdezte indulattal. — Már nem az ügyvivőm! Ki hatalmazta fel rá?

Az ügyvéd arca különös kifejezést öltött.

— Az óvást — válaszolt, minden szót külön megnyomva — Dorothy Danton nevében emelte, ki e scrok szerint életben van.

A kínos csendet Vindt szavai törték meg.

— Ez változtat a dolgon, — szólt. — Beláthatja Groat, hogy az üzletet így nem köthetjük meg.

— De én ragaszkodom hozzá — kiáltott Digby hevesen. — Ez az egész csak annak a vén, bolond Salternak a bosszúja. Mindenki tudja, hogy Dorothy Danton nem él. Húsz évvel ezelőtt pusztult el!

— Sajnos, — szól Lord Waltham nyugodtan — mégis tehetetlenek vagyunk az óvással szemben, mert teljes felelősséget ró a vásárlókra.

— De hisz én aláírom a szerződést, — vitatta Digby.

Lord Waltham fejét rázta.

— Hússzor is aláírhatja — szól. — Ha kifizetjük önnek a birtok árát és közben bebizonyosodik, hogy az tulajdonképpen Dorothy Danton tulajdona, csak mi maradunk a károsultak. At kell adnunk a birtokot és vissza kell öntől szerezni a pénzünket. Nem, Groat, ha az egész csakugyan Salter bosszúja, úgy összejövünk egy másik napon és megkötjük az üzletet. De szavamra! Ilyen bosszú nem fér össze Salter állásával, korával és tapasztaltságával.

A többiek helyeseltek.

— Nagyon szívesen megvettük volna a birtokot, de ilyen körülmények között természetesen nem tehetünk semmit. Ön, mint üzletember, biztosan belátja ezt.

Digby forrott a haragtól, mikor látta, hogy a pénz visszateszik a dobozba.

— Rendben van, — szól sápadtan, visszafojtott dühtől reszketve. Pillanatok alatt mérlegelte a lehetőségeket. Ha már Salter ezt a döntő lépést megtette, valószínűleg más irányban is fog intézkedni. Azonnal cselekednie kell, ha célhoz akar érni!

Szó nélkül sarkon fordult és lesietett a lépcsőn.

Lent várta az autója.

— Third National Bank — szól oda a soffőrnek és beugrott a kocsiba.

Tudta, hogy körülbelül százezer font fekszik a bankban, melyet anyja a Danton-birtokok jövedelméből gyűjtögetett össze. Nyugodtan átgondolva az eseményeket, belátta, hogy Salter nem tréfál és nem foglalkoztatja a törvény embereit hiába. Bizonyítékok le-

hetnek a kezében. Dorothy Danton! Ugyan honnan tűnt elő? Hol lehet? Digby megátkozta szíve mélyén. Mindenesetre igyekezni fog minél több pénzt megkaparítani — gondolta magában, míg kocsija a bank bejárata elé kanyarodott.

Nagyon megbánta, hogy nem anyja pénzét küldte el Villának Deauvillebe. Így a jacht megvásárlásához szükséges összeget a „Tizenhármak” hatalmas tőkéjéből vette el.

Bevezették az igazgató irodájába; úgy képzelte, hidegben fogadják, mint azelőtt.

— Jó reggelt, igazgató úr! Anyám betétjének legnagyobb részét ki akarom venni, de gondoltam, előbb megbeszélem önnel a dolgot.

— Örülök, hogy hozzám fordult, uram. Foglaljon helyet. — Az igazgató szemmel láthatóan kényelmetlenül érezte magát. — Sajnos, pillanatnyilag nem vagyok abban a helyzetben, hogy kérését teljesíthessem.

— Mi az ördögöt akar evvel mondani? — kérdezte Digby.

— Végtelenül sajnálom, — szólt az igazgató vállat vonva, — de ma reggel értesítést kaptam, hogy óvást emeltek a törvényszéknél és így Danton végrendelete nem vihető keresztül anyja javára. Azonnal értesítettem a vezérigazgatóságot s az jogtanácsosunkhoz fordult. De Salter ügyvéd végzéssel fenyegetődött, ha nem kötünk vele egyességet. Így beláthatja, uram, hogy egy pennyt sem adhatok ki anyja letétjéből. Saját számlájából természetesen felvehet bármilyen összeget. — Digby csekkszámhája tekintélyes vagyont tett ki.

— Jól van, — szólt Digby rövid megfontolás után.

— Kérem a számadást, mert le akarom zárni a csekkszámhámat.

Újra nyugodt volt. Nem akart fejfel a falnak rohani. Evvel a hidegvérű, öreg ügyvéddel szemben ravaszul és körültekintéssel kell dolgoznia, mert Salter veszedelmesen okos ember és minden paragrafus a kisujjában van.

Újra erősen kell harcolnia, hogy megnyerje az ütközetet, mert különben örökre elveszett.

Szerencsére a Tizenhármak betétje egy másik bankban volt és ha bekövetkeznék a legrosszabb, — tizenegy közülök majd boldoguljon ahogy tud.

Az igazgató visszajött és az asztalon keresztül átnyújtotta az elszámolást. Pár perccel később Digby kocsijához ért, zsebei dagadtak a bankóktól.

Kijövet egy erős, szakállas embert pillantott meg a járda szélén. Detektív, gondolta és hideg futott végig rajta. Már a rendőrség is megmozdult volna, vagy Salter magánkutatót szerződtetett? Az utóbbi feltevésnél maradt.

Otthon már várta Villa sürgönye. Rövid tartalma teljesen kielégítette.

„Megvettem „Pealigo”-t száztizenkétezer fontért. Hajó útban Avonmouth felé! Kapitányt repülőgépen magammal hozom. Érkezem Grosvenor Square-en kilenc órakor.”

Mégegyszer átolvasta a sürgönyt és arca kiderült. Szája mosolyra húzódott, eszébe jutott Eunice. A helyzet nem reménytelen és édes lesz az ő jutalma.

HARMINCKETTIK FEJEZET

Eunice az elsötétített szobában ült és olvasni próbált, mikor egyszerre Digbyt látta az ajtóban megjeleni. Halálsápadtan kelt fel helyéről és elébe ment.

— Jó estét, Weldon kisasszony, — szólt szokásos modorában Digby. — Remélem, nem unatkozott túlságosan.

— Magyarázza meg kérem, mért tartanak itt bezárva? — kérdezte Eunice izgatottan. — Azt hiszem, tudja, hogy ez törvénybe ütközik és...

Digby arcába nevetett.

— Jól van, — szólt csaknem jóakarattal. — Ves-sük le hát az álarcot, Eunice. Öröm lesz számunkra,

hisz az udvarias kis szavak és formaságok époly kellemetlenek nekem, mint Magának.

A leány kezét kezébe vette.

— Milyen hideg, kedvesem. Pedig a szoba meleg.

— Mikor hagyhatom el a házat? — kérdezte Eunice halk hangon.

— Elhagyni a házat — és engem? — Lehúzta kesztyűit, egy székre dobta és átfogta Eunice vállát. — Mikor megyünk együtt? Így már jobban hangzik. Milyen szép ma, Eunice!

Már nem színészkedett. Az álarc lehullt és Eunice meglátta aljas és sötét természetét.

Nem volt benne semmi ellenállás. Mint egy márványszobor, állt hidegen és némán. Akkor sem mozgott, mikor a férfi fejét keze közé szorítva forró csókot nyomott az ajkára. Érzéketlennek látszott. Valami megdermesztette szívét és lélek nélkül meredt a férfira.

— Vágyom magára, Eunice! Mindig csak magára vágytam. A világ minden asszonya fölé helyezem. Oh, milyen soká váraкоztam, de most itt van végre a karomban. Nincs senki más, Eunice, csak Maga és én. Hallja, szívem?

Eunice hirtelen magához tért. Önmagát felülmúló erővel ellökte magától a férfit. Szeme tágra meredt az iszonyattól, mintha undorító kígyót látna.

Ez a tekintet újra fellobbantotta Digby szenvedélyét. Előre ugrott, de a lány végső elkeseredésében öklével kétszer arcába vágott.

A férfi egy kiáltással visszatántorodott. Mielőtt újra elérhette volna, Eunice bemenekült a fürdőszobába és magára zárta az ajtót. Digby percekig állt a bezárt ajtó előtt, aztán megfordult, lassan az öltözőasztal elé ment és gondosan vizsgálgatta arcát a tükörben.

— Megütött! — mormolta krétafehér arccal. — Megütött! — mondta újra csodálkozva, de aztán nevetni kezdett.

Minden ütésért, ujjának minden érintéséért keser-

vesen fog meglakolni. Keservesen és borzalmasan. Térden fog kúszni feléje és megváltáskép halálért esdekelní.

Gyorsabban lélekezett és kezefejevel megtörölte verejtékes homlokát.

Kiment és bezárta az ajtót maga mögött.

Keze még a kilincsen pihent, mikor zajt hallott és végignézve a folyosón, észrevette, hogy anyja szobája nyitva van, ő maga ott áll a küszöbön.

— Digby! — szólt erélyes és parancsoló hangon. — Gyere ide! — A férfi önkéntelenül is engedelmeskedett. Bementek a szobába és az asszony leült a székére.

— Mit akarsz tőlem? — kérdezte Digby.

— Zárd be az ajtót és ülj le.

Digby megdöbbenve meredt rá. Már vagy egy éve nem hallotta ezt a kemény hangot.

— Hogy az ördögbe parancsolgatsz így nekem? — kezdte.

— Ülj le — szólt az anyja nyugodtan. A férfi hirtelen megértette az összefüggést.

— Megint morfiumot szedté, vén boszorkány!

— Ülj le, édes fiam. Ülj le, Digby Estremada! Beszélni akarok veled.

A férfi arca ólomszürkére vált.

— Te... te — lihegte.

— Ülj le. Mondd meg, mit csináltál a vagyonommal.

Digby kelletlenül engedelmeskedett, alig akart hinni a fülének, hogy anyja így mer vele beszélni.

— Mit csináltál a vagyonommal? — kérdezte újra.

— Bolond voltam, hogy írásbeli meghatalmazást adtam neked. Mire használtad fel? Eladtad a birtokot? — kérdezte s merőn nézett a fiára.

Digby meg volt lepve és önkéntelenül is válaszolt.

— Zár alá helyezték vagy nem tudom, milyen badarsággal megakadályozták az eladást.

Az asszony bólintott.

— Ezt reméltem — szólt. — Ezt reméltem.

— Remélted? — kiáltotta Digby és felugrott, de anyjának parancsoló kézmozdulatára újra visszakeresztelkedett a székre. Kezét végighúzta szemén, azt hitte, álmodik. Ez az asszony parancsolgat néki, akin tegnap még egy tekintettel is uralkodni tudott? És ő szótlánul engedelmeskedik! Azért adott néki morfiomot, hogy megnyugtassa és most úrrá lett fölötte.

— Miért akadályozták meg az eladást?

— Mert a vén bolond Salter megesküszik, hogy a leány, Dorothy Danton, aki Margatenál a tengerbe fulladt, él!

Az asszony ajka mosolyra húzódott. Digby csodálkozva bámult rá; nem értette, mi van ezen mosolyogni való.

— Igen, életben van! — szólt Groatné.

A férfi a csodálkozástól szótlánul meredt rá.

— Dorothy Danton él? — kiáltott. — Megtébo-lyodtál, te vén bolond! Hiszen meghalt már réges-rég, húsz évvel ezelőtt.

— Hogyan támadt hát fel újra? S honnan ismer-tek fel, hogy ő Dorothy? Mert — sovány ujjával fiára mutatott — te vezetted őket nyomra. Te vagy az oka a saját bukásodnak, fiam!

— Ó, te szegény bolond!

Digby újra visszanyerte önuralmát.

— Most azonnal mondj el mindent, amit tudsz, vagy Istenemre, megbánod, hogy kinyitottad a szád!

— Megbélyegezted őt. Erről a jelről ismertek rá.

— Én?

— Nem emlékszel, Digby? — az asszony gyorsan beszélt és láthatóan örült, hogy a másiknak fájdalmat okozhat. — Egyszer volt egy baby és egy kegyetlen kis kölyök, aki megtüzesített egy félsillingest és a kis baby csuklójára nyomta?

Hirtelen minden fölelevenedett Digby előtt. Hal- lotta a kis teremtés sikoltását. Nagy szobát látott tele régi bútorokkal. Forró nyári nap, az ablakok a kertre nyíltak s behallatszik a méhek döngicsélése... egy kis spirituszlámpa, amin a pénzt tüzesítette.

— Istenem — szólt Digby hátratántorodva. — Emlékszem.

Egy pillanatig anyja gúnyos arcára meredt, majd megfordult és kiment a szobából. Amint a folyosóra ért, hallotta, hogy erősen kopognak a kapun. Gyorsan szobájába sietett és az ablakhoz lépett.

Egy pillantás az uccára, mindent megmagyarázott. Ott állt Jim és az öreg Salter s mögöttük egy csomó detektív.

A kapu néhány percig biztosan ellenáll s ez elég idő az utolsó terv keresztülvitelére.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

Egy pillanattal utóbb már bent volt Eunice Weldon szobájában.

— Beszélni akarok önnel — mondta.

Szemében volt valami félelmes; a leány akaratlanul is ijedten visszahúzódott.

— Kedvesem, — mondta szokott mosolyával — ne féljen tőlem, a barátai odakinn állnak a ház előtt és készülnek rámtörni a kaput; félóra se telik bele és kiszabadítják. Mindössze azt akarom csak elérni, hogy ne vallhasson ellenem; legalább addig nem, amíg elillanok és egérutat veszek. Ne féljen, nem akarom megölni. De ha nem bírja felfogni, miért kell ezt megtennem magával, nincs józan esze, pedig maga mindig okos leány volt, Eunice.

A leány ekkor valami csillogó tárgyat látott villanni a kezében és rémület nyögözte le.

— Hozzám ne érjen — lihegte feléje. — Esküszöm, hogy nem beszélek.

De a férfi már megragadta karját.

— Ha csak egy hangot is ejt, — és arcát egészen a leány arca elé tolta — halála napjáig megkeserüli.

Hirtelen valami szúrásfélét érzett a karjában, vissza akarta rántani, de a vaskapocs szorítása nem bocsátotta el.

— Megvan. Ugy-e, hogy nem is fájt nagyon? — Majd valami szitkot mormolt a fogai közt és arca a hirtelen dühtől vörösre gyult.

— Betörték a kaput — mondta keserűen.

A leány most feléje ment; még mindig szúrt sebet tapogatta, de arca már csodálatosan nyugodt volt.

— Ugye, most elmegy innen? — Csak ezt kérdezte.

— Néhány perc múlva megyünk — felelte Digby, különös nyomatékkal ejtve a többesszámot. De Eunice, mintha ezt se vette volna észre. Valami különös érzéketlen lelkiállapotba merült; hasztalan erőlködött, lehetetlennek tetszett előtte, hogy akár egy pillanattal előbb történt eseményekre visszaemlékezzenek.

Mindössze annyi ereje maradt, hogy leüljön, karját még mindig babusgatva. Tudta ugyan, hogy megszúrták, de fájdalmat mégsem érzett, valami olyan érzése volt, mintha az egész nem is vele történt volna. Semmi sem érdekelté többé. Digby Groat is egész közömbös lett előtte: nem szerette, de nem is gyűlölte. Minden különösnek, álomszerűnek tűnt és ép ezért szinte jólesett neki.

— Vegye fel a kalapját — szólt rá a férfi s ő engedelmeskedett. Eszébe se jutott, hogy ellenszegüljön.

Levezette a pincesorba s onnan egy garázsba nyitott be vele.

— A maga kocsija sohasem állt itt.

Jimnek is már sok fejtörést okozott, hogy miért tartja Digby a kocsiját oly távol a háztól. Egyetlen, fedett gépkocsi volt itt, olyasféle, mint amilyeneken kereskedők szoktak árut szállítani.

— Szálljon be — mondta Digby és Eunice különös mosollyal megint engedelmeskedett.

A morfium- és hyacin-keverék zsibbasztotta érzékeit s kiölte emlékezetét és akarátát.

— Üljön a padlóra — rendelkezett Digby s azután becsatolta hátul a kocsi vászonajtáját. A vezető ülése alól előhúzott egy sofőrzubbonyt, amely valamikor fehér lehetett, de most mocskos és festékes volt,

magára öltötte és állig begombolta. Ugyanonnán előrántott még egy sapkát is, jól a fejébe nyomta és az ellenzőjét mélyen a szemére húzta.

Azután kinyitotta a kocsiszín ajtaját. Eldugott kis uccába hajtottak ki, csak egy asszonyt meg egy tejesembert láttak beszélgetésbe merülve s azok se ügyeltek rájuk.

A sietségnek vagy izgalomnak nyoma sem látszott Digbyn. Megint leszállt a kocsiról és miután lezárta a garázs ajtaját, pipára gyujtott, visszaült az ülésbe és az autót lassan a Bayswater Road irányában elindította. Csak az egyik töltőállomásnál állapodott meg, hogy benzint vegyen fel, azután mérsékelt gyorsasággal folytatta útját a külvárosok felé. A Stainesből Ascotba vezető hosszú úton megállt a koci és Digby leszállt.

Zsebéből kis lapos dobozt húzott elő, az üvegfecskendőt újra megtöltötte, felnyitotta a koci ajtaját és benézett a belsejébe.

Eunice álmosan bólogatva, háttal a koci oldalához dőlve ült. Révedező szemmel pillantott föl.

— Ne féljen, nem bántom — mondta Digby, de a fecskendő tüje már a karjába szúrt.

A leány arca fájdalmában megvonaglott s a szúrás helyét simogatni kezdte.

— Ez fájt. — Többet nem mondott. Alighogy Digby kiért Ascotból, látta, hogy két rendőr feltartóztat egy autót; neki is lassítani kellett, míg az előtte álló koci utat enged.

— Egy urat és egy fiatal leányt keresünk — szólt az egyik rendőr az utasokhoz, gyorsan az autóba pillantva. — Rendben van, mehet tovább.

Digbyre került a sor. Előre barátságosan bólintott a rendőr felé.

— Tovább mehetek?

— Mehet — mondta a felügyelő, egy pillantásra sem méltatva ezt az üzleti kocsit, melyre London egyik ismert bútorkereskedő cégének neve volt festve.

Digby szinte lihegett izgalomban. Még egy ilyen

kockázatnak nem mert elébe nézni, pedig a legközelebbi útkeresztezésnél alighanem újabb vizsgálat várta. Úgy gondolta, inkább visszatér Londonba: a rendőrség nem tartóztatja fel a városba igyekvő kocsikat. Mellékuccába tért, majd kifordult a főútra, miközben újabb útzárlaton kellett áthaladnia. De a rendőrség, mint jól sejtette, csak az ellenkező irányból jövő kocsisort tartóztatta fel; vele senki se törődött.

Volt több rejtekhelye is, de a legbiztosabbnak mégis az a garázs látszott, amelyet Paddingtonban egy nagy háztömb hátsó részében bérelt. Ez a garázs már sok jó szolgálatot tett a Tizenhármaknak, bár az év legnagyobb részében senki sem használta. Csak Jackson járt ott gyakrabban, hogy rendben tartsa.

Már London nyugati részébe ért s; ekkor esni kezdett. Minden ment, mint a karikacsapás. Az a kis ucca, amelybe a garázs nyílt, néptelen volt; kinyithatta a kaput és elhelyezhette benne a kocsit, a szomszédos garázsok tulajdonosai közül senki sem kíváncsiskodott.

Digbynek tolvajkulcsa volt; minden házat, szobát vagy akármilyen helyiséget, amelyet bírt, egyformán nyithatott vele. Ez az ötlete most is hasznosnak bizonyult.

Eunicet szinte le kellett emelnie a kocsiból: nehezen lélezett, fáradtnak és megtörtnek látszott.

— Erre föl — szólt a férfi és a sötét lépcsőkön maga előtt tuszkolta a leányt. Amint fölértek, meggyújtotta a gázt.

Bár a hónap legnagyobb részében nem takarított itt senki, a szoba, melynek ablakai a kis közre nyíltak, mégis rendes és csinosan bútorozott volt. Mielőtt itt is világot gyújtott, előbb behúzta a függönyöket; azután megtapogatta Eunice ütőerét és kutatva a szemebe nézett.

— Várjon itt rám, míg visszajövök. Hozok valami ennivalót. Ugye megteszi? — szólt mosolyogva.

— Igen — felelt a leány.

Húsz percig volt távol s addig Eunice levetette

kabátját, megmosta kezét és arcát. Mikor újra visszatért, közömbös arccal éppen a kezét törülgette. Volt valami megindítóan gyermekies a mozdulataiban s ha Digby Groat nem lett volna annyira lelketlen, most bizonyosan megszánta volna tehetetlen áldozatát. De ebben az örökké éber szemben a szájalomnak nyoma sem látszott. Éppen azon gondolkozott, nem lenne-e jobb és biztosabb még egy adag zsibbasztót adni be a leánynak. Azután maga is belátta, hogy induláskor a gyorsabb hatás kedvéért már kelletténél többet fecskendezett a karjába s a bekövetkezhető ájulás vagy szívgyöngeség rá ép oly végzetes lehet, akár a leányra. Úgy határozott, hogy vár.

— Egyen — szólta s a leány engedelmesen asztalhoz ült.

Digby hideg sültet, vaját, sajtot és kenyeret rakott elébe, a kis konyhából két pohár vizet is hozott.

Eunice hirtelen letette a kést és villát.

— Nagyon fáradt vagyok — mondta.

— Annál jobb, — gondolta Digby — legalább most aludni fog.

A hátsó szoba hálónak volt berendezve. A férfi figyelmesen nézte, míg a leány levetette cipőjét és ruhája övét megoldotta, hogy lefeküdjék.

Alig hogy ágyban volt, mély sóhajjal elfordult; mire Digby a másik oldalra került, hogy tovább figyelhesse, már mély álomba merült.

Digby Groat még sokáig szivarozott vacsora után. A leány végre egészen a hatalmában volt, de ez még várhatott. Sokkal életbevágóbb dolog foglalkoztatta most. Olyan lehetőségek elé került, amelyeket előre látott s elő is készített. Nem éppen kellemes helyzet, de gondolatban már azzal a pompás brazilai gazdagsággal kárpótolta magát, amelyen, ha a szerencse kedvez, hátralevő napjait tölteni fogja.

Hirtelen fölkelt, egy fiókos szekrényből borotvakészletet és törülközőt vett elő, a konyhai kis gázkályhán vizet melegített s azután leborotválta a bajuszát.

Tolvajkulcsával felnyitott egy falba illesztett szekrényt s néhány pillanatig figyelmesen szemlélte az ott lógó ruhákat és köpenyeket. A két felső polcon dobozok sorakoztak; ezek közül hármát kivett és kutatótt bennük. Az egyikből pompás ezüsttel átszőtt estélyi ruhát vett elő és gondosan egy szék támlájára helyezte. Hozzávaló selyemköpenyt, selyemharisnyát és szatécipőt választott még ki. Egy ideig megelégedetten nézegette a kirakott holmit, azután még a maga ruházatáról gondoskodott.

S miután így mindent előkészített, sofőrruhát öltött és a telefonhoz ment.

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

— Meghalt?! Jane Groat meghalt?

Lady Maryre erősen hatott a váratlan hír.

Jim bólintott; szótlánul, fáradtan, beesett szemmel ült Salter irodájában az ablaknál.

— Az orvosok azt hiszik, hogy szokatlanul nagy adag morfium ölte meg — csak ennyit mondott.

Lady Mary sokáig hallgatott; végre megszólalt:

— Gondolom, most itt van az ideje, hogy a Kék kézről valamit eláruljak.

— Segítségünkre lesz ez valamiben? — kérdezte Jim, hirtelen feléje fordulva.

— Félek, hogy nem sokat használ, de azért ezt el kell mondanom. A Kék kéz figyelmeztetése nem Digby Groat, hanem az anyja ellen irányult. Nagyot tévedtem, mikor még legutóbb is abban a hiszemben voltam, hogy Digby Groat mindig azt teszi, amit az anyja akar. Ezért lepett meg annyira az, hogy, épp ellenkezőleg, az asszony volt az ő rabszolgája; Digby Groat észrevette, hogy az anyja szenvedélyes morfinista: ennek a különös változásnak az az egyetlen magyarázata. A fiú kerekedett felül, mihelyt sikerült neki anyjától megvonni a mérget. A Kék kéz története — szólt szomorú mosollyal — éppen nem olyan

drámai és nem is olyan csodálatos, mint ahogy képzelhetné.

Sokáig hallgattak.

— Nagyon korán mentem férjhez, ezt ön is tudja — szólt végre Salterhez fordulva. — Apám szegény nemesember volt, én voltam egyetlen gyermeke, fia nem volt. Már az is elég gondot okozott neki, hogy az apjától örökölt birtokot tehermentesítse, pedig emellett mindig szerényen élt. Akkor valahogy megismerkedett Jonathan Danton édesapjával s ők ketten egymás közt megegyeztek, hogy Jonathan engem feleségül vesz. Azelőtt sohasem láttam a fiatal Dantont, egy héttel az esküvőnk előtt ismerkedtünk meg. Józan, rideg ember volt, gögje és nyakassága is apjára ütött, nyers modorához még hozzájárult indulatossága, amelyet még fokozott növekvő szívbaja. Ez a betegség okozta később a halálát is. Házaseletünk nagyon szerencsétlen volt. Szeretetet és megértést reméltem és ép ezt nem találtam. Pedig a gazdagsága sok mindenért kárpótolt volna, csakhogy mindjárt eleinte bizalmatlannak látszott velem szemben. Sokszor úgy éreztem, hogy gyűlöl, mert szegényebb származású vagyok, mint ő. Mikor a kisleányunk megszületett, azt reméltem, megváltozik majd, de ettől fogva még jobban magába zárkózott s így egészen elidegenedtünk. Megismerkedtem a nővérével, Jane Groattal, akinek a nevét egy botránnyal kapcsolatban sokat emlegették. Jonathan sohase beszélt róla, de az apja meggyűlölte Janet és megtiltotta, hogy a háza küszöbét, amíg ő él, átlépje. Jonathan jobb viszonyban volt vele, mert az Estremada-kalandról semmit sem tudott, az én fülemben is csak véletlenül jutott. Jane egészen különös teremtés volt. Sokszor megelégedett és élénk kedélyű, de voltak napjai, mikor levertnek s kétségbeesettnek látszott. Sokáig nem tudtam ezt magamnak megmagyarázni, de egyszer, mikor teán volt nálunk, mindent megtudtam. Azon a napon megint annyira ideges és ingerlékeny volt, hogy igazán aggódtam érte. Előbb azt hittem, a kis fia miatt volt ilyen lelki álla-

potban; tudtam, hogy a gyermek rossz természetű és a nevelése már ekkor sok gondot okozott neki. De hamarosan meggyőződtem róla, hogy tévedtem: nem volt ennyire érzékeny szívű. Alighogy megittuk a teáinkat, táskájából barna pilulákkal telt kis üveget vett elő.

— Tovább már igazán nem várhatok — mondta és mohón lenyelt egy golyócskát. Azt hittem, orvosságot vesz be, de mikor a szeme csillogni kezdett és egész magaviselete megváltozott, kezdtem sejteni a valót.

— Csak nem szedsz morfiumot, Jane? — kérdeztem tőle.

— Igazán nagyon keveset — felelte. — Ne csodálkozz, Mary. Ha neked annyi izgalmad lenne és ilyen gyermekkel kellene vesződnöd, te se tennél másképp.

— De nem ez volt az egyetlen bűne. Nem sokkal azután, hogy az uram Amerikába utazott, megtudtam ezt is. Dorothy akkor hét-nyolc hónapos lehetett: egészséges, szép, nevető kis gyermek, a maga módján az uram is nagyon szerette. Egy reggel Jane, mikor még öltözködtem, eljött hozzám és korai látogatását mentegetve kért, hogy menjek vele egyet-mást vásárolni. Kedves és vidám volt: erről tudtam, hogy megint morfiumot szedett. Semmi rosszat se gyanítva, beleegyeztem. Több üzletben jártunk és végre egy nagy áruházba is betértünk. Annyit észrevettem, hogy Jane mindenütt kicsiségeket vásárolt, de ebben még nem láttam semmi feltűnőt, mert Jane mindig nagyon fősvény volt, különben is aligha lehetett sok költeni való pénze. Ezt az áruházat nem ismertem, sohase szoktam ott vásárolni. Ezt tudni kell, hogy megérthessék a többit. Egyszerre, amint ép a selyemosztályon haladunk át, Jane ijedt arccal felém fordul és odasúgja:

— Dugd ezt el valahova.

— Mielőtt még észrevehettem volna, miről van szó, hirtelen elrejtett valamit a muffomba. Éppen hideg volt aznap és az akkor annyira divatos nagy muf-

fot hordtam. Egy pillanattal utóbb már valaki a vállamra tette kezét. Megfordultam s ekkor egy jó megjelenésű úr határozott hangon rámszólt:

— Kövessen kérem a főnöki irodába.

— Kábultan és lesujtva álltam, csak arra emlékszem, hogy Jane gyorsan a fülembe súgta:

— Ne valld be a neved.

— Nyilván ő is gyanuba került, mert mind a ketőnket egy nagy irodahelyiségbe, egy idősebb úr elé vezettek.

— Hogy hívják? — kérdezte tőlem. Véletlenül a szobaleányom, Madge Benson neve jutott először eszembe. Örült zavaromban aligha tudtam, mit teszek. Máskülönben rögtön meg kellett volna mondanom, hogy Lady Danton vagyok és habozás nélkül Jane ellen kellett volna vallanom. A muffot átkutatták s jókora darab selymet találtak benne.

— Mialatt az idősebb úr egy másik úrral elvonult a szoba sarkába, odafordultam Janehoz:

— Be kell vallanod az igazat, Jane, nem hagyatsz ebben a helyzetben. Hogy tehetnél ilyen szörnyűséget?

— Az Istenért, nehogy elárulj — suttogta Jane. — Akármi történik, viselem a felelősséget. A vizsgálóbíró...

— A vizsgálóbíró? Csak nem kerülök még a vizsgálóbíró elé is? — kérdeztem rémülettel.

— Meg kell tenned, ugye megteszed? Jonathan nem bírná túlélni és örökké a szemedre hányná, ha én kerülnék oda. — Suttogó hangon és lázas gyorsasággal beszélt. — Ismerem a paddingtoni bírót, elmegyek hozzá és elmondok neki mindent. Holnapra biztosan kiszabadulsz. Ezt meg kell tenned értem, ugye megteszed, Mary?

— Az üzletvezető előrejött és átadott egy ott lévő rendőrnek. Én azután magamra vállaltam a bűnt és Janet egészen tisztára mostam. Mint később megtudtam, a tulajdonos előtt azt vallotta, hogy távoli rokonok vagyunk s csak véletlenül találkoztunk az üzlet-

ben. Az éjszakát a törvényszék vizsgálati cellájában töltöttem. Borzalmas volt. S még hálát adtam Istennek, hogy örülségemben nem vallottam be a nevet. Másnap reggel a vizsgálóbíró elé állítottak, de még akkor sem kételkedtem abban, hogy Jane megtartja a szavát.

— A törvényszéken egy árva lelket sem ismertem, aki pártomat fogta volna. Magde Benson néven hallgattak ki. Az üzletvezető, miután megtette vallomását, még kijelentette, hogy a cégnek árulopások által már eddig is nagy kára van s hogy véleménye szerint nem először próbáltam ezt a mesterséget.

— Bármily megalázó volt számomra mindez, egy pillanatig sem kételkedtem, hogy a bíró a magamra vállalt bűnömre talál majd valami mentséget. Szégyen égette arcomat, amint kíváncsi tömeg bámész szeme előtt ott ültem a vádlottak padján. Ma is még pirulnom kell, ha rágondolok. A bíró szótlánul hallgatta a vallomást, azután szemüvegén át rám tekintett s én vártam az ítéletet.

— Az utóbbi időben efféle esetek olyan gyakran fordultak elő, hogy példás büntetést kellett önre rónom. Egy hónapi fegyházat kap.

— Egyszerre minden eltűnt előlem: a terem, a bíró, a közönség, minden és mindenki, mikor megint eszmélni kezdtem, cellában voltam és mellettem a börtönőr felesége vizet próbált a szájamba kényszeríteni. Jane tehát megcsalt: hazudott, amikor megígérte, hogy elmegy majd a vizsgálóbíróhoz. De tett még rosszabbat is velem.

— Két hete voltam már a Holloway-fegyházban, mikor meglátogatott. Nem voltam erős szervezetű és mégis a többi fogollyal együtt egy félszerben dolgoztattak; az igazgatóság akkor kékfestőműhellyel próbálkozott.

— Önök aligha tudnak valamit a börtönökről, mindenütt a világon igyekeznek a rabok munkaerejét valamilyen iparban felhasználni. Ó, én sokat tanultam Hollowayban! Maidstoneban például az angol

börtönök számára szükséges nyomtatványokat készítik; Shepton Malletben szőnek; Exeterben lószerszámot készítenek; Manchesterben gyapjúszövetet gyártanak a foglyok és így tovább.

— A vezetéség akkoriban az egyik börtönben festőműhelyt akart berendezni. Mikor Jane Groat a kis látogatószobába hivatott, megfeledkeztem arról, hogy munka közben mind a két kezem festékes lett. Csak ahogy két kezemmel a rácsot szorítva ott álltam s ő hirtelen rájuk meredt, akkor értettem meg, hogy a börtön már rámnyomta ismertető jegyét s azt csak lassan az idő tüntetheti el.

— Szörnyűség, — dadogta — hiszen a kezed egészen kék!

— Csakugyan, kék volt mind a két kezem — szólt Lady Mary keserűen. — Így lett a kék kéz jelképe annak az igazságtalanságnak, amit ez az asszony tett velem.

— Nem tettem neki semmi szemrehányást. Anyyira megtört a börtön, hogy nem tudtam a szemébe vágni aljas árulását. Megint fogadkozott, hogy megmondja az igazat a férjemnek, elmesélte, hogy a kisleányomnak mennyire gondját viseli s hogy elküldte egy gyermekleánnyal Margatebe. Szívesen tartotta volna magánál, de félt, ha az emberek nélkülem látják, találgatni fogják, hogy hol lehet az anyja, míg ha a kisleány nincs a városban, nem tűnik fel a távollétem.

— S akkor megtörtént az a szörnyű szerencsétlenség, amelynél, akkor úgy hittem, drága kis Dorothym életét vesztette. Jane Groat azonnal felismerte, milyen előnye lehet a kisleány váratlan halálából. Valami módon megtudta, hogy mi van az uram végrendeletében; pedig akkor még magamnak sejtetem se volt róla. Alig hogy az uram visszatért Amerikából, Jane elmondta neki, hogy letartóztattak, árulopásért elítéltek és hogy Dorothy, akivel nem törődtem, hanyagságom miatt elpusztult.

— Ezt a váratlan csapást Jonathan nem élhette

túl. Alig hogy a húga eltávozott, holtan találták irodájában. Egy nappal előbb, hogy elhagytam a börtönt, levelet kaptam Janetől, amelyben minden enyhítés nélkül tudtomra adta a történeteket. Nem is igyekezett kíméletesen közölni velem gyermekem halálát. Az egész levél mintha abban a reményben íródott volna, hogy szörnyű hírei rám ugyanolyan hatással lesznek, mint szegény uramra voltak. Szerencsére volt valami vagyonom és a Cityben az a házam, amelyet férjem, később bizonyosan megbánt, könnyelmű pillanatában a nevemre iratott.

— Nem sokkal kiszabadulásom után apám jelentékeny vagyont örökölt s az ő halála után ez is rám szállt. Így most már lehetővé vált számomra, hogy Dorothy után az egész világot átkutassam, sajnos, eredménytelenül. Kisleányom halálában főképp azért kételkedtem, mert tudtam, hogy Jane szavában nem bízhatom. Az volt a gyanúm, most már tudom, alaptalanul, hogy valahol élve rejtegeti. A Kék kézzel meg akartam rémíteni és talán idővel vallomásra bírni. Sajnos, ép azt az egyetlen lényt rémítettem meg, akiért felkutattam a világot, a leányomat.

Salter csöndesen figyelt a különös történet elbeszélésére, azután így szólt:

— Ezzel az utolsó rejtély is megoldódott.

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

Eunice felébredt s nyitott szemmel próbált visszaemlékezni a történetekre. Az utolsó kép, amire emlékezett, Grosvenor Squarei szobája volt s az utolsó lény, akivel beszélt, Digby Groat. Rémülten rázkódott össze. Föülteletében, de azonnal visszahanyatlott, fejében kízó fájdalmat érzett. Hol lehet most? Körülnézett. A szoba egyszerűen volt bútorozva, a keskeny ablakot nehéz, zöld függöny takarta, de azért elég világos volt, hogy felismerjen egy kopott ruhaszekrényt, egy közönséges vaságyat, amelyen feküdt, mosdót és a padlót takaró rongyos szőnyeget.

Teljesen felöltözve feküdt és nagyon nyomorultul érezte magát. Ebben a pillanatban visszakíváncozott a Grosvenor Squarere; milyen csábítóan tűnt fel a pompás fürdőszoba s a felfrissító zuhany!

De hol lehet most? Kiugrott az ágyból, szédülve körüljárta a szobát és félrehúzta a függönyt. Az ablakon keresztül komor, sűrű épületek hátsó falát pillantotta meg. Londonban van tehát. Csak itt látni ezeket a szomorú, sűrű házakat. Megpróbálta kinyitni az ajtót, zárva volt. Léptek zaja hallatszott.

— Jó reggelt — szólta Digby, kinyitva az ajtót.

Első pillanatban nem ismerte fel, sofőr ruhájában és bajusz nélkül.

— Maga az? — kérdezte rémulten. — Hol vagyok? Miért hurcolt ide?

— Akkor sem lenne okosabb, ha megtudná, hogy hol van — szólta Digby hidegen. — S hogy miért van nálam, az világos lehet ön előtt. Legyen okos és egyen valamit reggelire.

Digby az orvos szemével figyelte a leányt. Észrevette, hogy a kábítószer hatása még nem múlt el s Eunice meg sem kísérli az ellenállást.

Eunicenek ki volt száradva a toroka és borzasztó éhséget érzett. Gyorsan szürcsölte az eléje tett kávé, közben egész idő alatt nem vette le szemét a férfiről.

— Valamit tudtára akarok adni — szólta Digby hirtelen. — Nagyon nehéz helyzetbe kerültem és feltétlenül el kell innen mennem.

— Elmegy a Grosvenor Squareről? — a meglepetéstől tágra nyitotta szemét. — És nem is megy többé vissza?

Digby nevetett.

— Valószínűleg nem — szólta gúnyosan. — Barátja, Steele —

— Ott van? — kiáltott fel mohón és könyörögve összetette kezét. — Mondja meg kérem.

— Nagyon téved, ha azt hiszi, hogy most a szerelmese dícséretét fogom zengeni — szólta Digby közbösen. — Egyen valamit, aztán hallgasson.

Hangja fenyegetővé vált s Eunice jobbnak látta, ha kérdéseivel nem ingerli.

Most kezdte csak igazán felismerni a helyzetét. Digbynek menekülnie kellett és őt magával hozta. De hogyan? — gondolta csodálkozva. Biztosan elkábította! Hirtelen visszaemlékezett a fecskendő szúrására és ösztönszerűen végigsimította karját.

Digby észrevette a mozdulatot és kitalálta a leány gondolatait.

— Milyen bájos — tűnődött magában. — Egy aszszony se lenne ilyen szép és üde a tegnapi események után. A hideg reggeli nap nem ártott szépségének, szeme tisztán csillog s arcbőre friss és rózsás.

Digby elragadtatással nézte.

— Eunice, — szólt — feleségül veszem magát.

— Engem? — kérdezte a leány csodálkozva. — Ezt nem teheti meg. Nem akarok a felesége lenni.

— Nem fontos — szólt Digby áthajolva az asztalon. — Eunice, — folytatta halkabban — érti, hogy mit ajánlottam fel? Mi a válasza?

— Sohasem leszek a felesége — felelt határozottan a leány. — És semmiféle fenyegetés sem változtatja meg elhatározásomat.

Digby nem vette le róla a szemét.

— Tudja meg: olyan helyzetbe juttathatom, hogy szívesen nőül jön még hozzám, — szólt minden szót hangsúlyozva — én semmitől, de semmitől sem riadok vissza.

Eunice nem válaszolt, de arcából minden csepp vér eltűnt.

— Értsen meg végre, kedvesem, egy és mindenkorra. Föltétlenül szükséges, hogy hozzám jöjjön feleségül. Vagy beleegyezik ebbe a házasságba vagy viselje el a következményeket. Azt talán el tudja képzelni, mik lesznek ezek a következmények.

A leány felkelt helyéről és megvetően lenézett Digbyre.

— Hatalmában vagyok, — szólt nyugodtan — tegyen, amit akar, de tiszta öntudattal sohasem leszek

a felesége. Tegnap annyira elkábított, hogy nem tudok visszaemlékezni, mi történt. Lehet, hogy újra ebbe a helyzetbe hoz, de előbb vagy utóbb Digby Groat megfizet majd mindenért! Isten megbosszulja azokat, akiket a gonoszok megbántanak.

Megfordult, hogy elhagyja a szobát, de Digby megelőzte: az ajtóhoz ugrott és Eunicet magához szorította.

— Ha kiált, megölöm.

A leány megvetően mérte végig.

— Nem fogok kiáltani.

S Eunice néma maradt, míg a fecskendő hegyes tője karjába hatolt.

— Ha történik velem valami, — szólt alig hallhatóan — szemeláttára ölöm meg magamat s az ön fegyverét fogom használni. — Hangja egyre gyengébb lett. Digby figyelve nézett rá.

Első pillanatban megrémült. Eunice sebezhető pontján találta, személyes biztonságán. A leány tudta ezt.

— De hogyan jutott erre a gondolatra? — töprengett Digby, mialatt figyelte, hogyan változik arcszíné a kábítószer hatása alatt. Biztosan be is váltaná a fenyegetését. — Homlokát veríték verte ki. Sohasem tudná magát a gyilkosság vádja alól tisztázni.

— Pfuj — szólt Digby s kezefejével letörölte homlokát.

Leeresztette karját s a leányt egy székhez vezette. Eunice tétován simogatta karját.

— Keljen fel — szólt Digby s ő engedelmeskedett. — Most menjen a szobájába és maradjon ott, amíg hívom.

HARMINCHATODIK FEJEZET

Aznap délután Digbynek látogatója akadt. Látszólag ez az úr garázst akart magának bérelni, mert mielőtt Digby Groat ideiglenes otthonába nyitott, a kis

ucca több házában tudakozódott. Kíváncsi szomszédok megfigyelték, hogy sokáig maradt nála és meglegegetten távozott. Az idegen tulajdonképpen Villa volt, sürgönyhívásra jött.

— Nos, — kérdezte Digby — elő van készítve minden?

— Minden rendben van, kedves barátom. Megvan a három ember, akikre szükségünk van: Bronson, Fuentes és Silva, azt hiszem, valamennyit ismeri.

Digby bólintott. Bronson repülő volt a hadseregben, de valamiért ott kellett hagynia a katonaságot. Digby már egyszer régebben is igénybe vette szolgálatát: Párizsba vitette magát vele. A másik kettőről csak annyit tudott, hogy Villa barátjai, de Villa különös emberekkel szokott barátkozni.

— Bronson Rugby határában a mezőn fog várakozni. Ha szükséges, mentheti magát azzal, hogy kénytelen volt leszállani.

— Helyes — mondta Digby. — Most figyeljen rám. Öreg asszonynak öltözve nemsokára észak felé elutazom. Egy mérfölddel az állomás előtt kocsit várjon reám s ugyanakkor Fuentes vörös jelzőlámpással megállítja a vonatot. Ha ez sikerül, igyekezzen elillanni s azalatt én is leszállhatok a vonatról. Jól ismerem Rugby környékét s erről a vázlatból maga is tájékozódhat. — Ezzel papírlapot nyújtott át Villának.

— A kocsi a B-vel jelzett út végén várjon rám. Jó állapotban van ott az a ház?

— Bizony meglehetősen rozoga egy hajlék.

— Aligha elhanyagoltabb, mint Kennett Hall — szólt Digby. — De nekünk nagyon jól megteszi. A leányt ott elrejtheti éjszakára, reggel azután Kennett Hallba hozza. Akkorra én már ott leszek. Holnap délután napnyugta előtt tenger fölé szállhatunk.

— És mi lesz Bronsonnal?

— Bronson dolgát majd eligazítom, ezt igazán rám bízhatja.

Erre vonatkozólag is megvolt már a terve, de egyelőre nem akart beszélni róla.

— És ön hogyan jut el Hallba?

— Ezt is nyugodtan rám bízhatja — mondta Digby homlokát ráncolva. — Miért olyan kíváncsi rá? Akár meg is mondhatom: éjszaka, autón utazom.

— Miért nem viszi magával a leányt is? — faggatta Villa, még mindig nem tágítva.

— Mert azt akarom, hogy az egyetlen biztos úton jusson el Kennett Hallba. Még ha Kennett Hallt figyelik is, odább állhatunk, mielőtt rajtunk ütnek. Különben még virradat előtt magam is ott leszek és mindent eligazítok. Ilyen esetben csak magamban bízhatom s még hozzá ismerem is az embereimet, akiket a nyakamra küldtek. Érti most már?

— Tökéletesen — szólt Villa kedélyesen — s ami még azt a kis részesedést illeti...

— A pénz itt van, — felelte Digby, kabátja alatt tárcáját ütögetve — nem lesz oka panaszra. Még lesz mit izzadnunk, a java alighanem még hátra van.

*

Eunice Weldont annyira kínozták a fejszaggasztás, hogy alig bírt párnájáról felmelkedni. Egész napja, úgy látszik, valami ködös félálomban telt el. Próbált ugyan visszaemlékezni arra, ami vele történt s hogy miképpen juthatott oda, ahol feküdt, de ez az erőfeszítés újabb kínnal járt s végül örült, hogy nyugton hagyják.

Digby Groat emléke is halványan többször átfutott elméjén, de csodálatosképpen annyira összeolvadt Jim Steele alakjával, hogy a kettőt alig bírta már egymástól megkülönböztetni.

Nem tudta, hol van most, de egyelőre közömbös is volt előtte. Csak annyit tudott, hogy fekszik az ágyban, nem háborgatja senki, egyebet nem is kívánt. Ebben a félig éber állapotban hirtelen erős szúrás érzett a jobb karján s kis idő múlva elaludt. Mikor felébredt, megint heves főfájás kínozták, úgy érezte, mintha valaki tüzes szöveget verne az agyába. Fáj-

dalma olyan tűrhetetlenné vált, hogy hangosan föl-
jajdult. S ekkor közelében egy hang, úgy tetszett,
aggódva kérdezte:

— Fáj valamije?

— A fejem — mormolta a leány — borzalmasan
fáj.

Hallotta, hogy csitítják s ugyanakkor egy kar
nyaka köré fonódott, fejét kissé fölemelte, ajkához
pedig víz jóleső hűse ért.

— Igya ezt meg — hallotta a hangot.

Keserű kortyot nyelt le s elfintorította arcát.

— Nagyon rossz volt — mondta rá.

— Ne beszéljen — szólt újra a hang.

Mikor Digby felderítő útjáról visszaérkezett, ko-
molyan megrémült a leány állapotától. Arca fakó-
sápadt volt, nehezen lélekezett, ütőere már alig vert.
Félt tőle, hogy ez bekövetkezik, de azért tovább foly-
tatta a „kezelést”.

Homlokát ráncolva nézett a leányra, de kissé fel-
derült, amint a viaszsárga arcba lassankint élet köl-
tözött s ujjai alatt az ér egyre gyorsabban vert.

Mihelyt kiitta a keserű orvosságot, Eunice úgy
érezte, hogy a fájdalom lehull tagjairól. Olyan meny-
nyei könnyűség lepte meg, hogy térdenállva csókolt
volna kezét a varázslónak, aki a kintől megszabadít-
totta. Azután újra elaludt.

Digby megkönnyebülten sóhajtott fel és újra mun-
kához látott. Nagyon kellemes dologgal foglalkozott:
az asztal tele volt ötezer dolláros kis bankjegyekkel,
azokat rakosgatta. A Tizenhármak minden betétjét si-
került kivennie a bankból és amerikai pénzre átvál-
tani, nem volt tanácsos Braziliába annyi angol bank-
jegyet vinni, a számok könnyen elárulhatták volna.

Miután a megszámlolt pénzt egy övben derekára
csatolta, lassan útra készülődött. Szürke paróka egé-
szén megváltoztatta arca jellegét, de még ezzel sem
érte be.

Magára zárta az ajtót, levetkezett és gondosan,
mindenre ügyelve álöltözetbe bújt.

Esti nyolc óra lehetett, mire Eunice feleszmélt. Nem érzett semmi rosszullétet, csak túrhetetlen szomjúságot. A halvány világosságban, melyet egy mosdón álló kis petróleumlámpa terjesztett, lassan körülnézett. Boldogan nyult az ágya mellett hagyott pohár víz után s mohón és hosszan ivott, azután a szék támláján hirtelen megpillantotta az ezüsttel átszőtt gyönyörű estélyi ruhát. S amint ágyára visszadőlt, párnájára szúrva kártyalapot vett észre. Szürke volt, de nem egészen olyan árnyalatú, mint amilyent a Digby házában töltött első éjjel kapott. Digby tévedett a színben, de nagyon ügyesen utánozta a titokzatos asszony írását, aki Eunicet a veszélytől óvta. Először értelmetlenül bámult a betűkre, de azután vadul dobogó szívvel olvasta az üzenetet.

„Öltse fel az itt talált ruhát. Ha ellenkezés nélkül engedelmeskedik, borzalmas sorstól menekül. Eljövök önért, de nem szabad hozzám szólnia. Észak felé megyünk, hogy megmeneküljünk Digby Groattól.”

Aláírás gyanánt a Kék kéz lenyomata szolgált.

Eunice minden tagjában reszketett, tisztuló agyában lassan derengeni kezdtek az elmúlt nap eseményei. Emlékezett, hogy Digby Groat hatalmába került s a titokzatos fekete asszony most a segítségére siet. Mindez szinte hihetetlennek tűnt fel előtte. Fölállt, de csaknem visszahanyatlott, feje zúgott, térde reszketett. Néhány pillanatig ágyába kellett kapaszkodnia, csak azután mert az öltözködéshez fogni.

Elfelejtette emésztő szomját, eltűnt még gyöngesége is, amint remegő kézzel magára öltötte a gyönyörű ruhát, felhúzta selyem harisnyáját és szatén cipőjét. Ha a titokzatos asszony félt, hogy Digby Groat üldözni fogja őket, — így töprengett a leány — miért választott számára ilyen feltűnő estélyi ruhát. De gondolatai hamar összezavarodtak. Elhatározta, hogy vakon követi megszabadítóját. A kis tükör elé állt, hogy rendbe szedje haját, de amint meglátta magát benne, elrémült. Szemét sötét karikák övezték, olyan volt, mint aki súlyos betegségből lábadozik.

— Örülök, hogy Jim most nem láthat, Eunice Weldon — szólt önmagához s a Jimre emlékezés új életet öntött belé.

Mennyire megbántotta a férfit, akit szeret. A hajkefe hirtelen megállt a kezében, eszébe jutott utolsó találkozásuk. Jim akkor azt mondta, hogy ő Lady Mary Danton leánya. Hiszen ez lehetetlen, pedig ha Jim mondta, nem szabad benne kételkednie.

Rámeredt erre a gondolatra, azután fáradt feje szédülni kezdett: le kellett ülnie.

— Nem szabad erre gondolnom — mormolta maga elé s gondolatai és kérdései, kétségei és reményei mégis vadul kavarogtak benne. Lady Mary Danton tehát az édesanyja s ő az az asszony, akivel Jim lakásában találkozott. Kopogást hallott az ajtón és megremült. Talán Digby Groat? Az, aki ide elrejtette?

— Szabad — szólt bágyadt hangon.

Az ajtó megnyílt, de a látogató nem lépett be, a kis lépcsőházban feketébe öltözött, sűrűn fátyolozott asszony várt és intett neki, hogy kövesse. Tétovázva felállt és feléje indult.

— Merre megyünk? — kérdezte. — Köszönöm, köszönöm ezerszer mindazt, amit értem tett.

Az asszony nem válaszolt, csak indult lefelé a lépcsőn és Eunice követte.

Sötét éjszaka volt, esett az eső, az eldugott kis utcán senki se járt, csak a ház előtt állt egy autó. Az asszony kinyitotta az ajtaját és Eunice után beszállt.

— Nem szabad semmit sem kérdeznie — susogta. — Húzza a kabátcsuklyát a fejére.

Mit jelent mindez? — töprengett Eunica. Végre biztonságban érezte magát, de miért kell Londonból távoznia? Az utazás végén talán Jim várja őket? Talán nagyobb veszélyből menekül, mint maga is hitte volna? De hova tünhetett el Digby Groat és hogyan játszhatta ki a titokzatos fekete asszony? Kezét lüktető halántékára szorította. Türelemmel lesz, mert várnia kell még. Idejében kiderül majd minden s akkor Jim-et is újra látni fogja!

Az esti 11 óra 45 perckor észak felé induló vonat iránt két úr érdeklődött, de a gyászruhás hölgy és az estélyi ruhás fiatal leány, akik bérelt szakaszba szálltak, nem keltették fel figyelmüket. Ezzel a vonattal különösen olyanok utaztak, akik csak azért jöttek Londonba, hogy valamelyik színház előadását végignézzék. Az indulási oldalon sétáló detektív minden férfit szemügyre vett, aki nő kíséretében utazott, de az előkelően öltözött fiatal hölgy, akit nyilván anyja kísért, nem tűnt fel neki. Talán ha a leány nem lett volna oly feltűnően öltözve, jobban szemügyre vette volna. Digby Groat alapos emberismerő volt.

Nyugtalanságtól úzve Lady Mary is Eustonba jött, hogy részt vegyen a detektívek munkájában. Éppen néhány perccel Eunice érkezése előtt végig kutatott utána minden vasúti kocsit.

— Üljön a sarokba, — suttogott a lányhoz a gyászruhás asszony — és ne nézzen ki az ablakon. Félek, hogy Digby Groat utánunk jött és meglát.

A lány engedelmeskedett; Lady Mary még egyszer végigment a sínek mentén, látta az estélyi ruhás lányt, de minthogy nem is gondolt rá, hogy jobban szemügyre vegye, nem ismerte fel.

Később a detektívvél visszajött a kijárat felé.

— Ma éjszaka már aligha indul több vonat, — szólt a detektív. — Talán autóval hagyták el a várost.

— Minden utat figyelnek most, — felelte nyugodtan Lady Mary, — lehetetlen, hogy bármelyiken is kijuthassanak.

Ebben a pillanatban a vonat éles füttyel lassan kifelé indult az állomásról.

— Szabad most kinézni? — kérdezte Eunice.

A fekete asszony csak bólintott.

Eunice az ablak felé fordította fejét és egy sikoltással talpon termett.

— Ott, ott, — kiáltotta vadul, — ott van Fane-né, Lady Mary, az anyám!

A következő pillanatban egy kéz visszarántotta ülésére s fülébe gyűlöletes hang sziszegte:

— Üljön le!

A fekete asszony gyorsan ráhúzta a függönyt az ablakra, azután fölemelte fátyolát.

De Eunice már felismerte Digby Groatot, mielőtt meglátta sárga arcát.

HARMINCHETEDIK FEJEZET

Az anya és leánya is felismerték egymást. Egy pillanatra feltűnt Lady Mary előtt a lány halvány arca, rámeredt tekintete, aztán a vonat gyorsan tovagördült s ő földbe gyökeredzett lábbal bámult utána.

— Ott, ott! — kiáltott magán kívül. — Tartóztassák fel a vonatot!

A detektív körülnézett, de egyetlen vasúti hivatalnok sem volt a közelben. Visszarohant a sorompóhoz, Lady Marytól követve, de senkit sem talált, akinek hatalmában lett volna a vonatot megállítani.

— Megkeresem az állomásfőnököt, — kiáltott a detektív. — Próbáljon azalatt telefonálni valahova.

Néhány lépésnyire volt a telefonállomás és az asszony azonnal Jimre gondolt.

Jim fejét kezébe temetve ült szobájában, mikor a telefon csengője megszólalt. Fáradtan emelte le a kagylót; Lady Mary beszélt.

— Eunice azon az észak felé induló vonaton van, amely ép most hagyta el az állomást, — mondta gyorsan. — Megpróbáljuk Willesdennél feltartóztatni, de félek, hogy nem fog sikerülni. Az Istenért, Jim, tegyen valamit!

— Az észak felé induló vonaton? Mikor ment el onnan a vonat?

— Pár perce...

Jim levágta a kagylót, felszakította az ajtót és lerohant a lépcsőn. Ebben a pillanatban már tudta, mit fog tenni. Felvillant előtte az a napsugaras délután, mikor Eunice-szel együtt figyelt egy bátor kis fickót, aki átmászott a telefondróton a pályatest fő-

lött. Lerohant az udvarra és mikor a falra kezdett kapaszkodni, már hallotta a vonat zakatolását az alagútban.

Ezen a helyen a vonatnak lassítani kellett, mert a pálya emelkedett. De melyik alagútnak a nyílásából fog jönni a vonat? Nem volt idő a gondolkozásra. Megragadta a telefondrótot és ellökte magát a ház falától. A kis fiút elbirták a huzalok, de elég erősek lesznek-e az ő számára?

Érezte, hogy húzódnak súlya alatt és hallotta az udvaron álló telefonoszlop csikorgását. Mindegy, meg kell próbálnia! Kézről-kézre kapaszkodva jutott előre; hirtelen kétségbeesve pillantotta meg a vonat lámpáját a távolabbi alagútból. Nagyobb sietséggel vetette magát előbbre. Nem habozhatott tovább. A mozdony nagyokat fújva közeledett és elhaladt előtte, mielőtt még a másik hálózatot elérhette volna. A következő másodpercben a vonat fölé került és felhúzta a lábát, nehogy beleüsse a kocsik tetejébe. Aztán eleresztette a drótot. A vonat mozgása oldalra sodorta, majdnem lecsúszott a tető lejtőjéről. Az utolsó percben megragadta a ventillátort és térdre esett. Azt hitte, megmenekült, de ekkor észrevette, hogy új veszély fenyegeti. A vonat egy másik alagútba rohant. Éppen csak annyi ideje maradt, hogy lelapuljon a kocsi tetejére. Az alagút sűrű, fojtó füstjétől már alig tudott lélekezni. Bizonyos volt benne, hogy a keresett vonaton van és minden erejével igyekezett magát fentartani, mert a mozdonyvezető egyre jobban gyorsított. Amint kiértek az alagútból, érezte, hogy zuhog az eső. Öt perc múlva teljesen át volt ázva, de azért kitartott. Vajjon sikerül-e Lady Marynek Wilesdennél a vonatot megállítani?

Rögtön megkapta a választ: a vonat gyorsan keresztül robogott a kis állomáson. A kocsi erős mozgása jobbra-balra vetette és a tető az esőtől olyan csúszóssá vált, mint az üveg. Lábával egy ventillátorba kapaszkodott, kezét egy másik köré fonta, csak így tudott veszedelmes helyzetében megmaradni. De

mindent ő érte tesz, azért az asszonyért, akit szeret! — biztatta önmagát, ha a kimerültségtől már-már eleresztette a fogantyút.

A vonat mind gyorsabban és gyorsabban robogott; a zuhogó zápor verte a fiút s a mozdonyból hátra szálló szikra és parázs is ostrom alá fogta kimerült testét. Kabátja az eső ellenére már vagy tizenkét helyen füstölgött, szeme égett a koromtól, lábát a görcs egyre jobban hatalmába kerítette. De mindennel dacolva fentartotta magát, míg a vonat rohant előre az éjszakában. Kis állomások lámpája villant fel néha szeme előtt, füstös alagutakon száguldtak keresztül s az egész idő alatt jobbra és balra rengett a kocsi. Csodának tünt fel előtte, hogy képes volt még tartani a korlátot.

Úgy érezte, hogy már egy örökkévalóság óta utazik, mikor egyszerre piros és zöld lámpások villantak fel a sötétségből. Rugbyhez közeledtek, a vonat lassítani kezdett. Váratlan zökkenővel hirtelen megállt és Jim elvesztette egyensúlyát. Rémülten kapkodott a ventillátor után, de már feltartóztatlanul gurult lefelé és a következő pillanatban nagy loccsanással vízbe esett.

Eunice számára az utazás borzalmas volt. Most megértette, milyen csellel játszották ki. Digby Groat tudta, hogy sohasem menne vele önként, elkábítani pedig nem merte, nehogy állapota elárulja. Jól számított, hogy a feketeruhás asszony álarcában szó nélkül fogja követni és most azt is megértette, miért kellett estélyi ruhába öltöznie.

— Hova visz engem? — kérdezte Eunice. Digby ráhúzta a függönyt az ablakra és cigarettára gyújtott.

— Ha előre tudom, hogy evvel a kérdéssel fordul hozzám, — szólt gúnyosan — hoztam volna magammal menetrendet. Így azonban legyen csak türelemmel és várjon, míg célhoz érünk.

Csak egy folyosó nélküli kocsi volt a vonaton és Digby ezt előre lefoglalta. Ez a kocsi csak helyi érdekű volt, Rugbynál lekapcsolták s így nem kellett félnie,

hogy útközben megzavarják. Olykor felnézett a mennyezetre és homlokát ráncolta. A leány is hallott valami zajt, mintha valaki a kocsi tetején mászkálna. Eunice élesen figyelte Digbyt, míg az kinyitotta az ablakot és kihajolt rajta, de azonnal visszahúzta a fejét: egészen átázott.

— Förtelmes idő, — szólt és visszahúzta a függönyt az ablakra. — Nézze, Eunice, legyen okos. Még rosszabb is érheti, mint hogy hozzám jön feleségül.

— Nem tudom, mi lehet az, — felelt Eunice nyugodtan. A kábítószer hatása már elmúlt és megint a régi volt.

— Az imént már mondtam, — szólt Digby füstkarikákat fújva a mennyezet felé — ostoba leány volna, ha képzelődése után indulva, a rosszabbik eshetőséget választaná; pedig maga sose volt ostoba, — hirtelen eldobta a cigarettáját, Eunice mellé ült és más hangon kezdett beszélni.

— Vágyom magára, Eunice, — szólt reszkető hangon és szeme csillogott. — Nem érti, hogy vágyom magára? Hogy nélkülözhetetlen számomra. Nem tudnék már maga nélkül élni. Inkább halva látnám magát és magamat, mint hogy Jim Steele-nek, vagy más férfinak átengedjem. — Karját a leány köré fonta s arca oly közel volt az övéhez, hogy Eunice érezte gyors lélekzetét. — Érti? — kérdezte halkan. — Inkább halva látnám magát. Gondolkozzék a válaszon.

— Van rosszabb is a halálnál...

— Örülök, hogy ezt belátja, — szólt Digby nevetve és önuralma visszatért. Nem akarta elijeszteni a leányt menekülése közben, hisz az igazi nehézségek még hátra voltak.

Eunice gondolatai gyorsan kergették egymást. A vonat nemsokára megáll és ha Digby meg akarja ölni, segítségért fog kiáltani. Utálta most, leírhatatlanul gyűlölte, ő volt előtte minden rossznak a megszemélyesítője és lelke összeroppant a rémülettől, ha a jövőre gondolt. Tudta és megértette, hogy milyen választás előtt áll. Ó, a halál — kegyelmes és meg-

váltó. De Digby meg akarta alázni úgy, hogy soha többé ne merje felemelni fejét s ne nézhessen Jim gyengéd szemébe, hogy kétségbeesésében elfogadja ezt a házasságot, ha meg akarja menteni maga és gyermekei nevét a szégyentől.

Még jobban félt tőle ebben a furcsa női ruhában, keskeny ajkának gúnyos mosolyával, mint mikor karjaiban tartotta és arcát forró csókokkal borította. A sötét szemek mögött rejtőzik a hideg és számító agyvelő, mellyel ezt a szökést ilyen pontosan kieszelte, úgyhogy ő nem is álmodta, hogy becsapják — ettől az agytól rettegett. Mit tervezhet most? Mit eszelt ki, hogy elkerülje Rugbynál a vasúti tiszték éles tekintetét, kik biztosan kutatni fognak utána.

Lady Mary meglátta és felismerte és bizonyára telefonáltatott az állomásokra, hogy vizsgálják át a vonatot.

Lady Mary neve más irányba terelte gondolatait. Az anyja az a csodaszép asszony, akire féltékeny volt, az tehát az anyja. Boldog mosoly játszott ajka körül és Digby Groat csodálkozva figyelte; nem tudta, mi oka lehet Eunice-nek az öröme.

A leány nagyobb rejtély volt számára, mint ő a leánynak.

— Miért mosolyog? — kérdezte kíváncsian, de ahogy rátekintett, már eltűnt a mosolygós arc s Eunice újra komolyan ült a helyén. — Talán azt gondolja, hogy Rugbyben majd megszabadítják?

— Rugby, — szólt Eunice gyorsan. — Ott áll meg a vonat?

— Maga a legbámulatraméltóbb teremtes, — mondta Digby gúnyolódva. — Állandóan cselet eszelt ki, hogy megtudja az igazat. Igen, a vonat megáll Rugbynál. — Megnézte az óráját. — Mindjárt ott leszünk, — szólt és kinyitotta a fekete selyem táskáját, mely az idős hölgy jelmezéhez tartozott. Kis fekete dobozt húzott ki belőle, melynek láttára Eunice rémülten húzódott hátra.

— Nem, csak ezt ne, — könyörgött. — Ne tegye ezt.

Digby rápillantott.

— Megígéri, hogy nem próbál kiáltani, vagy bármi módon a figyelmet magára terelni?

— Igen, igen, — mondta a leány mohón. — Megígérem.

Bátran megígérte, mert sejtette, hogy az állomáson keresni fogják és felismerik. De ha nem, akkor nem lehet több reménye.

— Jó, megkockáztatom, — szólt Digby. — Tulajdonképpen bolond vagyok, hogy bízom magában. De ha rászed, nem fogja a terve sikerét megérni, barátocskám.

HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

Eunice fellelékezett, mikor látta, hogy a kis fekete doboz visszakerül a táskába. A vonat ekkor egyszerre lassítani kezdett s hirtelen oly erős zökkenővel állt meg, hogy csaknem lesodorta üléséről.

— Szerencsétlenség történt?

— Nem hiszem, — felelte Digby s nevetés közben kivillant fogsora. Megigazította parókáját és kalapját, leeresztette az ablakot és kinézett a sötét éjszakába. Hallotta, amint a vasutasok egymáshoz átszóltak és jelzőlámpák fényét is látta. Kinyitotta az ajtót és a leányhoz fordult.

— Jöjjön gyorsan, — szava parancsolóan hangzott. A leány rémülten állt föl.

— Hiszen még nem vagyunk az állomáson.

— Jöjjön gyorsan és ne felejtse el, hogy mit ígért.

Eunice botló lábbal végre kilépett az éjszakába; Digby keze lesegítette a lépcsőn. Még azután is karolta a lányt s úgy botorkáltak és csúsztak alá a meredek lejtőn, míg végre magas fúvel benőtt mezőre értek. Az eső egyre jobban szakadt: cipőjük és harisnyájuk már egészen átázott s Eunice már alig állt a lábán. De a kar, amely támogatta, erős maradt s a láb nem tétovázott. Úgy látszott, jól ismeri az utat, bár a lány egy lépésnyire se látott a sötétségben.

Mire a réten átjutottak, tökéletesen eláztak. Digby szitkozódott, mert minduntalan beleakadt a ruhájába; igazán kacagtató látvány volt ez a női ruhába bujt férfi. Csakhogy Eunice-t fogva tartotta a réműlet: semmit sem talált mulatságosnak.

De a nagy veszélyben, testi gyöngeségén diadal-maskodva, megnőtt a bátorsága.

Egyszerre csak Digby megállt és hallgatózott.

Nem hallott egyebet, csak az eső csapdosását és a bokrokról pergő víz csengő locogását. Letérdelt és úgy próbált a fűben valakit felfedezni, de a vasúti töltés útját állta vizsgálódásának. Mire a leány hátratekintett, a vonat már tovább haladt s most csodálkozott, hogy miért ép ezen a helyen állt meg.

— Megesküdtem volna, — szolt Digby, — hogy valaki bujkál itt a mocsárban. Igyekezzünk, ott vár a kocsí.

A leány szemébe most pislákoló fény tünt s rögtön azután kiérték a göröngyös, nedves rétről, szilárdabb útra jutottak, ahol már a járás is könnyebben esett.

Eunice futás közben már elhagyta egyik cipőjét s most a másikat is lerúgta lábáról. A tökéletesen átázott, vékonytalpú cipő már semmi védelmet sem nyújtott, harisnyában legalább könnyebben járt.

Nem kellett messze menniök. A mellékösvényről kiérték az országútra s ott már várt rájuk egy csukott kocsí. Digby betuszkolta a leányt, maga is beszállt s közben valami utasítást adott a sofőrnek.

— Pfuj, ez az átkozott eső, — szolt s nevetve tette hozzá: — Nem illik rá panaszkodnom, igazán jóakarató barátom volt most.

Hirtelen fény gyult ki a kocsiban: Digby csavarta fel a villamos zseblámpáját.

— Hol hagyta a cipőjét? — kérdezte a leánytól.

— A mezőn maradt.

— Átkozott teremtés, hogy tehette ezt? — kérdezte dühösen, — azt hitte, ezzel nyomra vezetí majd a szeretőjét?

— Ne beszéljen ilyen esztelenséget, Groat úr,

tudja, hogy nem az én cipőm volt s így nem is vezethet senkit a nyomomra. De mikor a nagy vízben elhagytam valahol az egyiket, hogy könnyebben mehessek, lerúgtam a másikat is.

Digby nem válaszolt; összekuporodva ült a sarokban. A kocsi befúródott az esős éjszakába.

Körülbelül negyedórai futás után egy útmenti kis ház előtt a kocsi megállt és Digby leszállt.

Ahogy a leány követni akarta, megszólalt:

— Várjon, majd viszem.

— Fölösleges, — felelte Eunice ridegen.

— Nekem nem fölösleges. Nem akarom, hogy a harisnyás lábanyoma itt maradjon az útszélen.

Azzal gyorsan a karjába kapta. Esztelenség lett volna ellenállnia s így a leánynak túrnie kellett, hogy magához szorítsa s úgy vigye a házba egy hideg, kövezett folyosóra.

Nedves, dohos szag fogadta őket.

— Van itt tűz valahol? — fordult hátra a sofőr felé.

— Van, a hátsó szobában. Gondoltam, jól fog esni.

— Fűtsön be még egy helyen, — szólt Digby. Betaszította az ajtót. A szoba sötét volt, csak a tűzhelyről kisugárzó fény világított.

Most a sofőr égő autólámpát hozott be. Ennek fényében Digby igazán kacagtató látvány volt. Ősz parókája csapzottan lógott arcába, ruhájára sár és piszok tapadt, könnyű női cipője is siralmas állapotba jutott. A leány sem volt sokkal rendesebb, de most nem sokat törődött a ruhájával és külsejével. Fázott és dideregve bujt közelebb a tűzhöz, dermedt kezét a meleg felé nyujtogatva.

Digby kiment, de Eunice még hallotta odakint halk, fátyolozott hangját. Az, akivel beszélt, nyilván nem a sofőr volt, bár a hangja ismerősnek tetszett. Nemsokára eszébe jutott, hol hallotta. Az az ember volt, akit egyszer a Grosvenor Square-i házból láttak kijönni, mikor Jimmel a lépcsőn beszélgettek.

Most Digby visszatért, utazótáskát hozott be.

Letette a földre és a leányhoz fordult:

— Itt átöltözhet, lelkem, megtalál benne mindent, amire szüksége van.

A szoba egyik sarkában álló ágyra mutatva folytatta:

— Törülközőnk ugyan nincs, de ha lemond az éjszakai nyugalomról, vagy megelégszik a pokróccal, leszáríthatja magát a lepedővel.

— Igazán megható ez a gondoskodása, — szólt a leány megvetően. Digby mosolygott.

— Ép ezt szeretem magában, hogy ilyen, — szólt csodálattal. — Az esze és a bátorsága imponáló; ha csak olyan nyafogó és sápitozó leány lenne, mint a többi, aki megijed a saját árnyékától, higgye el, nem törődnek ennyit magával. Ezt a pokoli gögjét még letöröm egyszer; de az, hogy szembeszáll velem, hogy küzdenem kell magával, ép ez emeli szememben minden más asszony fölé.

Eunice minderre semmit sem felelt. Megvárta, míg a férfi kiment, azután körülnézett, hogyan zárhatná magára a szobát.

Hamarosan átlátta, hogy jobbat nem tehet s a széket az ajtó elé tolta. Egy-kettőre levetkezett s azt téve, amit Digby ajánlott, az ágylepedőben megszártkozott.

Az ablakot redő és rostély zárta el.

A szoba teljesen kopár volt, ágyon és széken kívül más bútor nem állt benne. A nyirkos fal papírkárpítja darabokban csüngött alá s a kandalló előtt évek hamuja halmozódott fel. Áporodott szag émelyítette Eunice-t.

Lehet-e itt reménye a menekülésre? töprengett magában. Az ablakredők meg se moccantak keze nyomására, a vasrostélyok oly erősen voltak beágyazva a falba, hogy kalapács nélkül semmire sem mehetett volna velük. Arra nem is gondolhatott, hogy az ajtó őrizetlenül maradt; de azért, mihelyt a ház elcsön-desedett, arrafelé is próbálkozott.

Alighogy kilépett a sötét folyosóra, csaknem rá-

taposott a földön alvó Villa kinyújtott kezére. Egyszerre ébren termett.

— Kíván valamit, kisasszony?

— Semmit, — felelt a leány és visszatért szobájába. Reménytelen, reménytelen minden, gondolta magában keserűen, meg kell várnia, mit hoz a reggel.

Egyetlen reménye mégis maradt: az... édes... édesanyja. Milyen nehéz volt újra kiejtenie ezt a szót! S milyen nehéz a szó hallatára nem a Dél-Afrikában hagyott anyára gondolni, hanem arra a bájos, nyájas hölgyre, akit Jim Steele lakásában látott.

Nem akart aludni, de azért ledőlt az ágyra; a kandallóból áradó meleg és testi fáradsága mégis álomba szenderítették. Úgy tetszett neki, mintha csak az imént aludt volna el s fölbredve már ott látta Villát ágya előtt, kezében nagy csésze kakaót tartva.

— Sajnálom kisasszony, hogy teával nem szolgálhatok.

— Hány óra? — kérdezte Eunice meglepetve.

— Öt óra. Az eső elállt: jó reggelünk lesz a repülésre.

— A repülésre? — ismételte csodálkozva a leány.

— Igen, a repülésre, — felelte Villa és szinte örült, hogy híre ily meglepetést keltett. — Kis repülő-útra jön velem.

HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

Jim Steele-t oly közelről érintette a halál szele, mint kalandos életében még soha. Nem folyó volt, amibe bele esett, hanem mély mocsár, tele sűrű, fekete izsappal, mely titokzatos kéz gyanánt húzta le magához. Hiába erőlködött, nem tudott szorításától szabadulni. Már-már elvesztette öntudatát, mikor tapogatózó keze egy ághoz ért, mely a parton álló fáról nyúlt a víz alá. Kétségbeesetten kapaszkodott bele és izmainak ritka erejével felhúzta magát a vízből. Kimerülve feküdt a mocsár szélén, lihegve és levegő után kapkodva s nem érezte a zuhogó eső verését sem.

A háború alatt a repülőosztagnál szolgált és barátai külön lapra jegyezték fel, hogy hányszor menekült meg a biztos haláltól. A kártyán már kilenc jel mutatta a csodát, mikor a háború és vele minden további veszély véget ért.

— Még kettőt hozzá lehetne írni, — mormogta magában és nagy nehezen térdre emelkedett. Hirtelen, — alig tíz méterre — hangot hallott, — Digby Groat beszélt.

— Maradjon szorosan mellettem!

— Azt akarom, — mormolta Jim és óvatosan ment a hang irányában, de nem látott senkit. A vonat, amely eddig a töltésen vesztegelt, elindult és a kerekek zaja elnyomott minden más hangot. Meggyorsította lépteit, de nem tudott nyomukba érni. Hirtelen felfigyelt; már csak egy ember lépésének zaját hallotta az országútról.

Arra könnyebb az út, mint a mezőn keresztül, — gondolta Jim és ő is abba az irányba igyekezett. Megtalálta a gyalogösvényt, futásnak eredt és hamarosan megpillantott egy piros fényt, mely kocsilámpából villant elő. El kell érnem őket, mielőtt az autóba szállnak, — gondolta, de mire kiért az országútra, a kocsik már elindult.

Revolvere után kapott. Ha sikerül a hátsó gumit szétrepeszteni, feltartóztathatja a kocsit. Jim kitűnő lövő volt. Célzott, lenyomta a ravaszt, de csak egy kis pukkanás hallatszott, amint a revolver sárkánya az átázott töltényhez ért. Mire újra tölthetett volna, az autó már messze járt.

Jimnek fájt minden tagja. Kezét, lábát görcs kínoztta, de azért nem hagyta el magát. Zsebrevágta a használhatatlan revolvert és tovább futott az autó nyomát követve.

Nagyszerű atléta volt; magán hordta a fajnak azt a kifejezhetetlen bélyegét, mely a telivér lovat a használható jó lótól megkülönbözteti. Ez a váratlan futó gyakorlat többféle célra volt jó: felengedtek a görcs-től összehúzódott izmok, az átfázott tagok átmeleged-

tek és kitisztult az értelem is. Alig futott tíz percig s már elfelejtette, hogy nemrég szabadult ki a halál torkából.

Csak tovább-tovább. Nem lassabban, se nem sebesebben, avval a változatlan, hosszú lépéssel futott, mellyel elvitte a pálmát az oxfordiak elől a Queens Parkban.

Félóra mulva feltűnt szeme előtt a kocsi. — Érdeemes volt fáradni, — gondolta, de a következő percben az autó újra elindult.

— Vajjon miért állt meg? — tépelődött Jim és meglassította lépteit. Talán baja esett az autónak vagy egy ház előtt állt meg? Hisz Digby Groatnak számos rejtekhelye lehet Londonon kívül.

Végre megpillantotta a házat. Óvatosan haladt előbbre és hallotta, hogy egy férfihang az időről kérdezősködik. Nem ismerte fel sem Villát, sem Bronson-t, bár Villának hallotta már azelőtt is a hangját, most mégis idegennek tűnt fel előtte.

— Mit tegyek? — mormolta Jim.

A házat könnyen megközelíthette, de egy használhatatlan revolverrel nem segíthetne sem magán, sem a leányon. Csak az az átkozott mocsár ne lett volna! — sóhajtotta.

Amilyen körültekintő volt azelőtt, most olyan könnyen felfedezhetik. Hirtelen egy férfi tűnt fel előtte és Jim állva maradt az úton. Az ember háttal volt feléje és dohányozva sétált fel és alá; az eső már elállt. Amint visszafelé jött, oly közel ért Jimhez, hogy rejtekhelyéről könnyen elérhette volna.

Rövid idő mulva halk hangon szólt valaki:

— Bronson!

— Bronson? — gondolta Jim. — Milyen ismerős ez a név.

Az ember megfordult és besietett a házba. Jim fülét halk beszéd ütötte meg, de nem értett belőle semmit és megkockáztatva, hogy fölfedezik, közelebb lopózott a házhoz. A kapu előtt kis terraszlátszott és ott állt a két férfi.

— Én a folyosón fogok aludni, — szólt Villa mély hangon. — Maga, ha úgy tetszik, elfoglalhatja a másik szobát.

— Köszönöm, — válaszolt a másik, akit Bronsonnak szólítottak. — Inkább a gépnél maradok az éjjel, nincs szükségem alvásra.

— Milyen gépről beszélhet? — töprengett Jim. — Talán még egy autó van itt?

— Megérkezik a mester az éjjel? — kérdezte Villa.

— Azt nem tudom megmondani, — felelt Bronson. — Különben nem hiszem; ha semmi nem jön közbe, hajnal felé érhet Hallba. Rossz út van arra felé.

Hallba! Mintha villám futott volna végig Jimen! Kennett Hall! A Dantonok ősi birtoka, melyről Weatherwalené beszélt. Milyen bolond volt, hogy nem gondolt erre a helyre, míg találgatta, hogy Digby Groat merre menekülhetett.

Villa és Bronson szivarra gyujtott, a füst kellemes illata csiklandozta Jim orrát; irigyelte őket.

— Nem lesz sok vesződésünk a leánnyal? — kérdezte Bronson.

— Vesződés? — Villa felnevetett. — Nem hiszem. Halálra van rémülve. Azt hiszem, sosem ült még repülőgépen.

Tehát ez volt az a gép! Jim szeme felvillant.

Repülőgép... de hol? Hiába nézett körül, a sötétben semmit sem lehetett felfedezni.

— Nem árt az eső a gépnek?

— Ó, nem, — felelt Bronson. — Letakartam. Sokszor kint hagytam már egész éjjel.

— Elég rosszul tetted, — gondolta Jim, aki a repülőgépet szinte élő és érző lénynek tekintette.

Eunice tehát itt van és repülőgépen akarják elvinni valahova. Mihez fogjon? Még van idő visszamenni Rugbyba és értesíteni a rendőrséget de...

— Hol van Fuentes? — kérdezte Bronson. — Groat úr azt mondta, hogy ő is ott lesz.

— A rugbyi országúton cirkál. Jelzőpisztolyt ad-

tam vele s így értesíthet bennünket, ha a rendőrség kocsija közeledne. Ha nincs kedve lefeküdni, Bronson, akkor megyek én. Aztán nyissa ki jól a szemét!

Fuentes is benne van tehát a dologban. Jó, hogy nem ment vissza Rugbyba. Bár az éber Fuentes nem vette őt észre, mikor az úton áthaladt s valószínűleg inkább Rugby közelében posztol, távolabb az átjárótól. Nem merik a lányt az éjjel repülőgépen elvinni, az bizonyos, de ki tudja, milyen parancsokat adott Digby arra az esetre, ha megkísérelnék Eunice megmentését? Elhatározta, hogy várakozni fog a közelben és remélte, — minden józan belátása ellenére, — hogy rendőrőrzárat jön mégis csak arra felé.

Villa új cigarettára gyujtott s a fellobbanó fénynél Jim egy pillanatra megláthatta a két férfit. Bronson szabályszerű repülőöltözetben volt: bőrkabát, bőrnadrág és csizma. Körülbelül olyan magas volt, mint ő — s Jimnek vakmerő eszméje támadt. Milyen befejezése lenne ennek a kalandnak! Jim még sohasem volt ilyen izgatott.

Villa ásított.

— Megyek, lefekszem a folyosón, ha a hölgyecske ki akar jönni, majd megrémül tőlem, — szólta. — Jó éjszakát. Keltsen fel fél ötkor.

Bronson dörmögött valamit és folytatta a járkálást fel-alá az úton. Így mult el tíz perc, negyedóra, félóra: az éjszaka csendjét csak a fákról hulldogáló esőcseppek zaja s a Rugbyn átmenő vonat távoli dübörgése zavarta meg. Északon a vasútállomás és műhely fehér lámpásai világítottak, nyugaton az égbolt bágyadt fényénél a város körvonala látszott. Jim kivette zsebéből a használhatatlan revolvért és meghajolva kiosont az útra. A megdöbbsent Bronson azt hitte, a földből ugrott ki, mikor hirtelen előtte termett. Valami hideg és kemény tárgyat érzett az arcán.

— Ha lármát csap, maga gyalázatos fickó, leütöm, — szólta Jim. — Megértette?

— Igen, — dadogta az ember és remegett a félelemtől. Jim balkezevel galléron ragadta. Az ismétlő-

pisztoly túlságosan közel volt arcához és Felix Bronson, a levegő bátor lovagja félt és reszketett.

— Hol van a gép? — kérdezte Jim halkán.

— A ház mögötti réten, — felelt az ember ép olyan halkán. — Mit akar tenni? Ki maga? Hogy jött a nyomunkba?

— Ne kérdezzen olyan sokat. Mutassa meg az utat, nem arra, — szólott Jim, mikor az ember a ház felé indult.

— Ha erre megyünk, át kell mászni a kerítésen, — mondta Bronson mogorván.

— Hát másszon át, nem fog megártani, lusta kutya!

Kiértek a rétre és Jim még a sötétségben is hamarosan felfedezte a repülőgép kecses körvonalait.

— És most vesse le a ruháját, — parancsolta Jim.

— Mit akar? — kérdezte Bronson megrémülve.
— Itt csak nem vetkőzhetek le!

— Sajnálom, ha nem tetszik, de föltétlenül szükség van rá, — szólott Jim. — Kellemesebb lesz, ha egyedül vetkőzik le, mintha nekem kell egy halottról lehúzni a ruhát. Szomorú tapasztalatokat szereztem erről Franciaországban.

Bronson vonakodva húzta le bőrkabátját.

— Ne dobja a fübe, — szólott Jim. — Nem akarok nedves ruhába öltözni.

Bronson a sötétség leple alatt kezét óvatosan a bőrnadrág zsebébe csúsztatta, de mielőtt kihúzhatta volna a revolvert, Jim megragadta és kicsavarta kezéből a fegyvert.

— Hadd nézzem ezt a gyilkos szerszámot. Ez jó — szólott Jim és a fübe dobta a magáét. — Félek, az enyém nincs egészen rendben, de a magáé még jó állapotban van. Nos, le avval a nadrággal és csizmával.

— Halálra fázom ebben a hidegben, — Bronson fogai vacogtak.

— Ebben az esetben, — szólott Jim gúnyosan — küldök majd koszorút a sírjára, de azt hiszem, maga

egyáltalán nem arra született, hogy meghülésben haljon meg, inkább kötélről, melyet a cervical vertebrájára húznak.

— Mi az? — kérdezte Bronson.

— Latinul annyi, hogy: nyakcsigolya. De nagyon téved, ha azt hiszi, hogy anatómiai előadást fogok itt tartani. Vetközzék!

NEGYVENEDIK FEJEZET

Bronson Jim fenyegető pisztolya előtt vetkőzött le. Didergett a hűvös hajnali levegőben s Jim ruhája sem volt valami száraz.

Dühösen mormogott, de Jim nem sokat törődött vele: szorosán hátra kötötte mind a két kezét.

— Ilyenformán csinálja majd a hóhér is, ha felakasztja, — szólt Jim. — És most, fiam, ez a zseb-kendő majd lezárja a száját, még csak valami száraz helyet keresünk egy sövény alatt és az éjszakára szépen el lesz látva.

— Gyalázatos, — dühöngött Bronson, — de várjon csak, majd egyszer...

— Ne papoljon annyit, — szakította félbe Jim, — mert ellátom a baját.

Talált egy sövénymelletti száraz helyet, ahol nem voltak túlságosan szem előtt s ott őrizte foglyát, míg csak a nap első sugarai nem figyelmeztették, hogy Villat fel kell kelteni.

Villa káromkodva tápáskodott fel.

— Jöjjön be, igya meg a kakaóját.

— Hozza ki, — szólt Jim. — Hallotta, hogyan babrál Villa az ajtózárral. Felemelte pisztolyát. Ekkor lelke mélyén egy hang suttogta:

— Tedd el a fegyvert! — és Jim engedelmeskedett most is, mint azelőtt számtalanszor.

Emberek, kik a levegőben harcolnak s győzelmüket a végtelen ég területén vívják, valami különös érzéssel vannak megáldva, mely a többi, földön járó halandónak nincs megadva.

Eppen csak annyi ideje volt, hogy a pisztolyt zsebredugja, az ellenzót szemére húzza s már nyílt az ajtó s Villa álmosan nézett rá a hajnali szürkületben.

— Halló, már útra készen? — szólt Villa ásítva.
— Jó, jó, én sem váratom soká.

Jim a ház előtt járkált, ugyanolyan léptekkel, mint előző este Bronson.

Milyen titokzatos kéz tetette el vele a fegyvert? — csodálkozott magában. Lopva kihúzta zsebéből és megvizsgálta. Nem volt megtöltve.

Hallotta Villa hívását.

— Tegye csak le — szólt oda Jim, mikor meglátta a kezében a csészét.

Kihörpintette a kakaót és átment a rétre, ahol a repülőgép állott. Levette a vízhatlan ponyvát, gondosan megvizsgálta a gépet és elindította a propellert.

Eunice is hamar megitta a forró kakaót és várta, hogy mikor jön be Villa. Találgatta, mit hoz majd számára ez a nap. Úgy látszik, Digby Groat nem vár itt rá, hanem — a sok feltevés között ez volt a legvalószínűbb — előrement, hogy eltüntesse menekülése nyomait. Eunice már jobban érezte magát, a kábítószert hatása eltűnt, csak lába volt még fáradt s nehezen járt. Értelme kitisztult és felszabadulva érezte magát Digby jelenlétének borzalmas hatásától.

— Nos, készen van, kis kisasszony? — kérdezte Villa, ki már felöltözve lépett be.

Nehéz, meleg köpeny volt rajta s fején szőrmesapkát viselt. A zömök, szakállas ember olyan volt, mint valami téli ruhába öltözött orosz.

— Vajjon mért öltözött így fel ezen a meleg nyári reggelen? — csodálkozott Eunice.

Villa egy másik meleg kabátot tartott a kezében, hogy a leányra fölsegítse.

— Egy-kettő, nem várhatok egész nap magára. Vegye fel ezt a kabátot.

Eunice engedelmeskedett.

— Készen vagyok — szólt hidegen.

— Akkor hát indulás!

Jim, ki már elhelyezkedett a pilotaülésen, meghalotta Villa mély hangját s körülnézett. Meglátta Eunicet.

A zömök, szakállas kis ember mellett isteni szép volt a leány. Villa karonfogva vezette a géphez.

— Nos, befelé!

Durván betuszkolta a leányt a hátsó ülésre. Jimnek még az a vígasztalása sem lehetett, hogy az úton láthatja szerelmesét.

— Megindítom a propellert, Bronson — szólt Villa s a csavarhoz sietett. Jim, kinek arcát a nagy ellenző egészen eltakarta, bólintott. A motor nagy zajjal elindult, de Jim meglassította a gép futását.

— Szíjazza oda a hölgyet! — kiabálta Jim a motor zaján keresztül. Villa bólintott és alakjához képest rendkívüli frissen fölmászott a helyére. Jim várt, míg a széles bőrvet Eunice derekára csatolják, aztán beállította a gépet a legnagyobb sebességre. Ideális tér volt a felszállásra. A gép puhán gördült tova a fűvön, percről-percre gyorsabban. Aztán egy nyomás az emelőre és a leány hirtelen érezte, hogy minden rázás és mozgás megszűnik. A repülőgép a levegőbe emelkedett.

*

Eunice még sosem ült repülőgépen és ez az új és csodálatos tapasztalat szinte elfeledtette vele veszélyes helyzetét.

Nem érezte, hogy a gép elhagyta a földet, inkább úgy tűnt fel, mintha a mező hirtelen kicsúszott volna alóluk és lassan süllyedne lefelé. Csodálatosan könnyűnek érezte magát, míg a hatalmas alkotmány óránként száz kilométeres sebességgel szelte a levegőt. Egyre feljebb és feljebb emelkedtek és körben repültek a mező felett. Villa csodálkozva nézte ezt a műveletet. Bronson alaposan ismerte az utat Kennett Hall felé s nem kellett volna először a magasból tájékozódnia.

De Bronson messze a kormánykeréktől, összekötözve feküdt a mezőn egy bokor alatt. Ha Villa gondosan lenézett volna messzelátóján, valószínűleg felismerte volna annak az embernek az arcát, ki Jim piszkos ruhájában feküdt ott. De hogyan gyanította volna Villa, hogy Jim ül a kormánynál, a levegő hőse, kinek tetteit alapjában véve csodálta, de életét ebben a percben habozás nélkül kioltotta volna.

— Csodálatos! — lelkendezett Eunice, de szavát elnyomta a motor fűlsiketítő zaja.

Nagy körökben repültek. Fölöttük ködfátyolok lengtek kibomló uszályal a nap felé s fényében, úgy látszott, mintha az ég mélykékjét arany csipke fodrozná. S alattuk csodálatos világ tárult ki: tarka mozaik, zöld, barna és szürke színekkel kirakva. Minden kis mintát sötét vonal határolt, sövények, falak és kerítések. Láta a házak vérvörös tetejét, ezüstös tavaknak mindenféle formáját. Úgy tűnt fel szemének, mintha hatalmas kéz csillogó higánycseppeket hintett volna a földre.

— Isteni! — kiáltott fel Eunice elragadtatva, de a mellette ülő férfi nem gyönyörködött a csodaszép látványban.

A kormányos és az utasok csak egy kis telefonon keresztül beszélhettek egymással. Jim már előzőleg a fülére csatolta a kagylót és egy idő múlva hallotta Villa kérdő hangját.

— Mire vár még? Hisz ismeri az utat.

Jim bólintott.

Amint a vasúti sineket megpillantotta, felismerte az utat London felé.

A leány csodálkozva nézte a nagy, sakktáblához hasonló területet, melyen fehér és kék vonalak húzódtak végig.

Valószínűleg utak és csatornák — gondolta Eunice — s a kis zöld és barna foltok földek és a warwickshirei legelők. Milyen mesés ezen a nyári reggelen keresztülrepülni a felhők fátyolán, melyeket az előző esti vihar kergetett előre. S milyen megnyugtató ez az

egyedüllét itt fenn! Úgy érezte, megszabadult a világ minden aljasságától. Digby Groat nem volt több, mint az a fekete pont, mely vesztegelni látszott az országút keskeny szalagján. Tudta, hogy ember az és megy előre s lent él a szerelem és gyűlölet, a kívánság és áldozat.

Aztán a figyelme Villa felé fordult, kinek arca vörös volt a méregtől és valamit kiabált a telefon kagylójába. Hogy mit, azt a gép fülsíketítő zajától nem érthette. Láta, hogy a pilóta bólintott és jobb felé irányította a repülőgépet. Villa megnyugodni látszott és hátra dült ülésén.

Lassan-lassan a repülőgép orra újra dél felé fordult, de egy ideig Villa nem vette észre. Csak mikor a város körvonalait meglátta, kapta a telefont szája elé.

— Jobbra tartson, maga átkozott, Bronson! Elvesztette tájékozódó képességét?

Jim bólintott s a gép újra magasabbra emelkedett anélkül, hogy egyenesen kitért volna a déli irányból, de most már Villa résen állt.

— Mi történt magával, Bronson? — Villa hangja fenyegetően hangzott.

— Semmi, csak egy veszedelmes légáramlatot kerültem ki — felelt Jim.

Villa nem is álmodta, hogy nem Bronson beszél.

Jim hosszabb ideig röpült nyugat felé s egész idő alatt töprengett, hogy mi lehet a célja ennek az útnak. Milyen ostobaság, — gondolta magában — hogy nem kérdezte meg Bronsont, de eddig eszébe sem jutott, hogy nehézségei lesznek, mert nem tudja az útirányt.

Londonba akart visszatérni, ez volt először is a terve. Most nyíltan arrafelé igyekezett. Balra fordította a gépet és meggyorsította az iramot. A repülőgép rabszolgaként engedelmeskedett és süvítve szelte a levegőt.

— Megbolondult? — ordította fülébe Villa, de Jim nem válaszolt s Villa hangja suttogásra halkult. — Engedelmeskedjen vagy rosszul jár.

Jim pisztoly csövét érezte a vállán. Hátranézett, ebben a pillanatban Eunice megismerte és fölsikoltott.

Villa gyors pillantást vetett rá, felugrott helyéről, megragadta Jim vállát és fejét hátrafordította,

— Steele! — kiáltott fel s a következő percben a revolvert Jim füle mögé szorította.

— Engedelmeskedni fog utasításaimnak, értette?

Jim bólintott.

— Menjen jobbra Oxford irányában, aztán tartson balfelé, míg nem mondom, hogy leszállhat.

Nem tehetett mást, mint hogy engedelmeskedett. Jim nem félt. Bizonyos, hogy legjobb lett volna, ha ez az ember megengedi a leszállást Londonban. De Villa felismerve a cserét, támadóan lépett fel ellene, ennek a kalandnak most már csak egy vége lehetett.

Szűk helyéről félig hátrafordult és biztatóan mosolygott Eunicere. A pillantás, mit a leány küldött feléje, kárpótolta minden eddigi kellemetlenségért.

De nemcsak azért nézett hátra, hogy Eunice szemében gyönyörködjék. Pillantása a bőrövre esett, mely a leány derekán feszült, aztán Villa derekára vetett gyors tekintetet s már mindent tudott, amit tudni akart. Csak várni kell, míg ez az ember elteszi pisztolyát, mert eddig Villa kezében tartotta a barátságatlan képű fegyvert. Oxford felett repültek, a város elmosódó szürke és zöld foltokban látszott, mert köd zília az épületek körvonalait.

Jim figyelme hirtelen másfelé terelődött. Az egyik motor szabálytalanul működött, valószínűleg víz került a cylinderbe, de azért egy ideig még repülhet a levegőben. Villa új utasítást ordított a fülébe, erre Jim kissé jobban nyugat felé tartott. Úgy látszott, a motorzavar megszűnt, a gép lágyan suhant a levegőben. Jim újra hátranézett. A pisztoly Villa bőrkabátjának nyílásában pihent és valószínűleg ott is marad az utazás végéig. Kár lenne tovább várnia.

Eunice, ki a lent elterülő világ csodáiban gyönyörködött, hirtelen érezte, hogy a repülőgép orra lebu-

kik, mintha a föld felé szállnának. Nem érzett félelmet, csak csodálva figyelte, hogy a gép orra hirtelen megint felfelé tart, még pedig oly gyorsan, hogy az ég forogni látszott szeme előtt. A derekára szíjjazott bőrvör borzasztó szorítása közben lenézve az égboltot pillantotta meg! Aztán erős lökést érzett jobb felől, ösztönszerűen lecsukta a szemét. Mikor újra kinyitotta, Villa már eltűnt mellőle. Jim bukfencet vetett a repülőgéppel. Villa, kit a támadásnak ez a formája készületlenül ért, nem volt odakötte az üléshez, elvesztette egyensúlyát és kiesett.

Esett egyre lejjebb és lejjebb, a kis repülő alak kinyújtott karral és lábbal forgott és kalimpált. Tragikus és komikus volt egyszerre ez a furcsa látvány.

Jim most már egészen hátrafordult Eunicehez és látta, hogy a leány ajka mozog és szeme fénylik. Eunice remegő kézzel felkapta az elárvult telefonkagylót. Valami borzalmas történhetett. Nem mert lenézni, félt, hogy elájul.

— Mi történt? — kérdezte remegő hangon.

— Villa leszállt az ejtőernyővel — hazudta Jim.
— Ne törődjön vele. Nem érheti veszély... ezen a világon — tette hozzá bajusza alatt.

— De Jim, hogy került maga ide?

— Majd később elmesélem, — kiáltott az hátra — a motor megint rosszalkodik.

A zavar ezúttal komolyabb volt és Jim látta, hogy veszélyes lenne megkísérelni az utazást Londonig. Már nem volt elég magasan, hogy tájékozódhassék és kikeresse a legmegfelelőbb helyet a leszállásra. Éppen előtte, körülbelül húsz kilométernyire, széles, zöld mező terült el. Alighanem repülőtelep lesz, gondolta a szél irányát jelző fehér zászlócskáról. El kell érnie azt a helyet. Ha egyedül lenne, nem habozna leszállni az alattuk zöldelő keskeny földek egyikére.

Ezen a vidéken, mint Anglia más helyén is, a föld keskeny legelőkre volt felosztva s a legelőket magas sövények és nagy sziklás kövek választották el egymástól. Így a leszállásnál aligha lehetne elkerülni a

géptörést és Jim nem akarta Eunicet ilyen kellemetlenségnek kitenni.

Amint közelebb értek a nagy zöld területhez, látta, hogy az előbb nem tévedett s a fehér vitorlavászon nyilvánvalóan jelzés céljából lehet odatűzve. Leállította a motort és elkezdett lefelé siklani. A kerekek olyan lágyan érintették a földet, hogy Eunice észre sem vette, hogy a repülés véget ért.

— Milyen csodaszép volt, Jim! — kiáltott fel. — De mi lett avval a szegény emberrel? Talán...

Gúnyos válasz lebegett Jim ajkán, de mikor látta a leány halvány arcát és rémült szemét, hallgatott. A háborúban Villánál sokkal különb férfiakat látott meghalni kötelességük teljesítése közben, semmi bánatot sem érzett ennek a gazembernek pusztulásán, ki irgalom nélkül meg tudta volna őt és a leányt is ölni.

Amint kiemelte Eunicet a gépből, érezte remegését a vastag kabát alatt. Ilyen csodálatos körülmények között kellett találkozniok.

Nem szóltak egymáshoz egy szót sem. Jim nem csókolta meg s a leány nem kívánta, hogy a férfi ezzel meggyőzze szerelméről. Pusztta jelenléte, keze érintése, mind oly édes érzés volt Eunice számára, amit nem is növelhetett volna már ajka érintése sem.

— Itt van egy ház! — szólt Jim megtörve a csendet. — Oda vezetem magát, azután megyek sürgönyözni a drága öreg Salternek.

Átkarolta a leány vállát és sétálva mentek át a vadvirágoktól tarkálló magas fűvön. Térdig süppedtek a pompás mezőszőnyegbe és áhítattal szívták be a föld buja illatát.

— Úgy látszik, ebben a házban nem lakik senki, — szólt Jim — pedig milyen nagy.

Átmentek a széles terrazon és az épület elülső részéhez értek. A kapu hivogatóan nyitva állott. Jim benézett s egy nagy, szomorú hallt pillantott meg. A szoba egészen el volt hanyagolva, a padlót nem borította szőnyeg s minden a pusztulás nyomait mutatta.

— Kíváncsi vagyok, micsoda hely lehet ez — szolt csodálkozva Jim.

Kinyitott egy ajtót, mely a hallból balfelé nyilt. Olyan szobába jutott, mely nem volt bútorozva és ugyanolyan elhanyagolt állapotban volt, mint a hall. Keresztül ment a folyosón s belépett egy másik szobába, mely semmiben sem különbözött az előbbitől.

— Van itt valaki? — kiáltotta és hirtelen megfordult. Mintha Eunice kiáltását hallotta volna, ki kint maradt a terraszon s a vidék szépségében gyönyörködött.

— Mi az, Eunice? — kérdezte s kiáltása visszhangzott a csendes házban.

Nem kapott választ. Gyorsan visszasietett azon az úton, amerre jött, de mire a teraszra ért, Eunice eltűnt. Az épület végére rohant, gondolva, hogy a leány a repülőgéphez ment vissza, de nyomát sem találta. Ujra nevét kiáltotta, de hangjára csak a visszhang válaszolt. Talán másik szobába ment? Kinyitotta a ház kapuját és újra bement.

Ebben a pillanatban osont ki Silva Xavier a baloldali szobából és ólomvégű bottal feléje sujtott. Jim hallotta a bot suhogását, félig megfordult, az ütés vállát érte. Egy pillanatra megtántorodott, de aztán öklével jobbról és balról a férfi arcába vágott, úgyhogy az földre zuhant.

Mielőtt megfordulhatott volna, érezte, hogy kötélhurkot dobtak a fejére. Földre esett és lihegve levegőért kapkodott.

NEGYVENEGYEDIK FEJEZET

Mialatt Jim átkutatta a lakatlannak látszó házat, Eunice a terrasz végére sétált s a töredezett korlátra dőlve, a szép táj nézésébe merült. Vékony ködfoszlányok maradoztak itt-ott az erdők bíbor árnyán s könnyű fátyolként lengtek a mélyeken. A fák csúcsa fölött tanyák kékes-szürke füstje szállongott; távolabb a völgyben a nap kanyargó kis folyóra tűzött s

most olyan volt az, mintha olvadt arany ömlött volna a zöld réteken át.

Valaki gyöngén megérintette a vállát. Azt hitte Jim.

— Ugye, milyen szép itt, Jim?

— Nagyon szép, de maga még sokkal szebb, kedvesem.

A hang hallatára Eunice csaknem elalélt. Hátrafordulva, szembe került Digby Groattal és fojtott kiáltást hallatott.

— Ha meg akarja menteni Steele életét, — szólt Digby halk s mégis parancsoló hangon — nem fog kiáltani. Ugye, érti?

Eunice bólintott.

Digby ráfonta karját és a leány megborzongott az érintéstől. Pedig nem szerelemből nyult feléje; gyorsan a házba vezette és maga előtt tuszkolva, benyitott egy ajtón.

A szobában magas, izmos termetű ember állt, kezében hurkot tartott.

— Várjon csak, Masters, majd ha visszajön, lekapjuk — suttogta Digby. Ekkor már hallatszottak odakint Jim léptei s nemsokára rá tusakodás zaja.

Eunice már-már kiáltani készült, hogy figyelmeztesse barátját, de Digby kezét hirtelen a szájára tapasztotta és egészen közel hajolva, fülébe suttogott:

— Ne felejtse el, amit mondtam.

Egyszerre kintről Xavier Silva kiáltása hangzott. Masters az előcsarnokba rohant, gazdája követte. Jim háttal állt nekik és a nyitott ajtónak. A hurok lendült és egy pillanat múlva már Jim nyakára tekerődött. Hangtalanul és lélekzet után kapkodva zuhant hátra, arca skarlátvörösre vált, keze remegve tépte a szorító kötelet. Talán ott helyben végeztek volna vele, de Eunice, egy pillanatnyi bénult rémület után, maga is ott termett. félrelökte Masterst és letérdelve, remegő kézzel leoldta a hurkot barátja nyakáról.

— Bestiák, bestiák! — kiáltotta s a szeme gyűlölettől lángolt.

Digby egy pillanat alatt mellette termett és föl-
emelte a földről.

— Kötözzék meg — szólt kurtán, Jimre mutatva
s aztán már csak a leánnyal törődött.

Mert Eunice nem maradt nyugodtan, teljes erejéből kétségbeesetten védekezett és hogy szabaduljon támadója karmai közül, öklével az arcába sujtott.

— Kis boszorkány — hörögte Digby s csuklójánál elkapva a leányt, a fal felé szorította. Arcában rút, vörös folt parázslott, amelyet Eunice körme tépett, de azért hódoló csodálattal nézte.

— Így tetszik a legjobban — lihegte. — Nem, sohasem bántam meg, kedvesem, hogy magát választottam. Legkevésebbé most.

— Engedje el a kezemet! — kiáltotta a leány vadul, de már nehezen lélekezett és szíve fáradtan vert. Digby, látva, hogy nem árthat többet, engedelmessékedett.

— Hová vitték Jim-et, mit tettek vele? — kérdezte a leány nagy, kérő szemmel meredve rá. Félelemnek nyoma se volt most benne: valami vad elszántság fűtötte.

— A fiatal barátja biztos helyen van — szólt Digby. — De mondja, Eunice, mi történt ma reggel?

A leány hallgatott.

— Hova lett Villa?

Még mindig nem felelt.

— Helyes, ha maga nem akar beszélni, majd módját ejtjük, hogy a fiatal embert bírjuk vallomásra.

— Vallatni akarják! — szólt a leány megvetően. — Akkor nem ismerik az emberüket. De hol is láthatott volna a szalonokban, ahol maga Digby a háború alatt bujkált, ilyenfajta embereket? Az igazi férfiak akkor Franciaországban küzdöttek. Vállalták a kockázatot, ami elől maga meglógott. De ha gondolja, hogy szóra bírhatja Jim-et, menjen és próbálja meg!

— Nem tudja, mit beszélt — szólt Digby s ajka fehérre vált és remegett. A jól kiszámított vágás ép-

pen elevenjére ért. — Kegyelemért fog még sikoltani hozzám.

Eunice rázta a fejét.

— Maga minden férfit magáról ítél meg és minden nőt azokról a kis boltileányokról, akiket a szórakozásának föláldozott.

— Tudja most is, hogy mit mond? — kérdezte Digby dühtől remegve. — Úgy látszik, elfelejti, hogy én...

— Igaza van, majdnem elfelejtettem, hogy ki maga. — Arcába újra vér szökött és szeme gyűlölettől lángolt. — Félvér, korcs fajzat, akinek se hazája, se társadalmi osztálya nincs, amelyhez tartoznék, akiben megvan a korcsok minden rossz tulajdonsága. Asszonyok szédelője, férfiak gyilkosa, tolvajok gazdája, aki maga is tolvaj, de inkább a mások bőrét viszi vásárra, ő maga csak az oroszlánrészt kaparintja meg a prédából. Szélhámos tudós, akinek azért van elég orvosi tudománya ahhoz, hogy asszonyokat ártalmatlanná tegyen és eleget ért a sebészethez is, hogy állatokat kínozzon. Nem Digby, igazán nincs semmi kétségem maga felől!

Digby sokáig nem tudott szóhoz jutni. Jóvátehetetlen sértések érték; ijesztően biztos ösztönnel vágták a szemébe ép azokat a dolgokat, amelyek a legjobban sebeztek.

— Nyujtsa ki a két kezét! — üvöltött a leányra s az megvető tekintettel engedelmeskedett, nyugodtan túrva, hogy nyakkendőjével szorosra kötözze.

Digby most vállon ragadta a leányt s durván odább lökte, úgyhogy az a sarokba szédült.

— Majd ha visszajövök, tárgyalok még önnel — morogta fenyegetően a férfi.

Odakint az előcsarnokban Masters már várt rá, a nagy darab ember, úgy látszik, töprengett valamin.

— Hová csukta be?

— A keleti szárnyba, a régi házmesteri lakásba — felelte kedvetlenül. — De nem teszünk mi itt tilos dolgokat, Groat úr?

— Miféle tilos dologra gondol? — dörmögte Digby.

— Eddig még sohase ártottam magamat ilyen dologba. Nem hozzák majd emiatt nyakunkra a rendőrséget?

— Mit törődik maga azzal, ha jól megfizetik — förmedt rá a gazda és már kifelé indult. De Masters még tartóztatta.

— Akárhogy megfizetnek is, azzal még nem szabadulok a börtöntől, ha ezért börtön jár. Én tisztességes családból való vagyok és még soha a törvénnyel összeütközésbe nem kerültem. Ismer itt mindenki ezen a vidéken, de még az ellenségem se mutathat rám azzal, hogy olyasmit cselekedtem volna valaha, amiért börtön járna.

— Ne beszéljen bolondokat — mondta Digby s örült, hogy van, akin haragját kitöltheti. — Mondtam már magának, hogy ez az ember meg akarta szöktetni a feleségemet.

— Nem volt róla tudomásom, hogy az a hölgy a felesége — szólt Masters és fejcsóválva, gyanus szemmel nézett az urára. — Nem is hord jegygyűrűt, ezt azonnal észrevettem. És az az idegen ember is mi jupon vágott afelé a fiatal úr felé a botjával, akár agyon is üthette volna.

— Nézze csak, Masters, — szólt Digby és megint nyugodtan beszélt, mert szüksége volt rá, hogy ezt az embert megnyerje magának — ne törje a fejét olyasmin, amit úgyse ért meg. Mondtam már, hogy ez a Steele gazember: a feleségemet is el akarta szöktetni és egy csomó pénzt is lopott tőlem. A feleségem különben kicsit idegbajos, hosszabb útra kell vinnem... — Hirtelen abbahagyta. — Steele mindenesetre gazember.

— Akkor mért nem adja át a rendőrségnek? — kérdezte gyanakodva Masters. — Mért nem állítja bíróság elé? Ez lenne a leghelyesebb, Groat úr. Nem használ a hírének, ha kitudódik, hogy ezt az urat itt durván bántalmazták.

— Én nem bántalmaztam, — szólt Digby ridegen — maga dobta a hurkot a nyakába.

— Én a vállára akartam vetni, — mentegetőzött Masters gyorsan — különben is ön parancsolta.

— Ezt még előbb bizonyítania is kell — szólt Digby s érezte, hogy így eléri célját. — Figyeljen ide, Masters. Az egyetlen ember, aki itt bünt követett el, maga!

— Én?! — kiáltotta felháborodva az ember — csak az ön parancsát hajtottam végre.

— Csakhogy éppen ez az, amit a maga nagyra-becsült bírósága előtt még bizonyítania kell — szólt Digby nevetve és kezét az ember vállára tette. Ez a bizalmaskodás egészen különösnek tűnt föl Mastersnek, még sohase látta gazdáját jó hangulatban.

— Menjen, hozzon valami ennivalót a fiatal hölgynek, — szólt Digby — ha pedig valami baj lenne, ne féljen, lesz rá gondom, hogy maga ép bőrrel szabaduljon. Fogja ezt.

Zsebéből csomó bankjegyet húzott elő s kettőt közülök az ember markába nyomott.

— Húszfontos bankjegyek, barátom, igyekezzék minél előbb aprópénzre váltani őket. Most azután már igazán menjen és készíttessen a feleségével valami frissítőt a fiatal hölgynek.

— Nem tudom, mit szól majd a feleségem hozzá, — dörmögött az ember — ha elmondom.

— Ne mondjon el semmit — szólt Digby nyersen. — Ördög vigye el, hát nem ért angolul?

Délután három órakor bérautón két férfi érkezett Kennett Hall díszes kapuja elé. Minthogy a kaput zárva találták, átmásztak a magas falon s most a ház felé igyekeztek.

Digby már messziről felismerte Bronsont és a sötétbőrű spanyolt és elébük ment.

A kociút végén találkoztak, Bronson és az ura egyszerre kérdezték:

— Hol van Villa?

NEGYVENKETTEDIK FEJEZET

Az a szoba, amelybe Jim-et zárták, csak abban különbözött a többi itt látott szobától, hogy kisebb volt amazoknál. A padló deszkái korhadtak voltak, itt-ott nagy lyukak is látszottak és Jim, mielőtt még egyet is látott volna közülük, tudta, hogy itt patkányok tanáznak.

Alaposan meg volt kötözve: kezét mozdítani sem bírta, bokáit is olyan szorosra fűzték, hogy nem tudott talpra állni.

— Micsoda élet! — mondta egy bölcs nyugalmával és türelemmel hosszú várakozásra készült. Úgy sejtette, hogy Digby hamarosan el fogja hagyni a házat, számított arra az eshetőségre, hogy akkor egyedül marad és két sors áll csak előtte: megszökik vagy éhen pusztul. Tökéletesen el volt szánva rá, hogy életben marad, lázas agya már ki is dolgozott egy tervet, amelynek kivitelébe azonnal belefog, mihelyt érzi, hogy nem figyelik többé.

De nemsokára megtudta, hogy Digby Groat a házban marad.

Egy óra telt így el. Ekkor az ajtó feltárult és Digby lépett be, még egy férfi jött vele. Láttára Jim elnevette magát. Bronson volt. Jim ruhája annyira hosszú és bő volt neki, hogy kacagtatóan hatott benne.

— Hát mégis csak felfedezték, Bronson! — szolt Jim nevetve. — Most magam jutottam ugyanabba a helyzetbe. Nem baj, valaki majd csak rám talál, akkor meglátogatom Dartmoorban, megnézem, hogy érzi ott magát. Egész csinos hely az a Dartmoor és a börtön legszebb része a B épületcsoport. Központi fűtés, gáz, melegvíz, minden modern kényelem megvan, csak ép a tennisz hiányzik...

— Hova lett Villa? — kérdezte Digby.

— Igazán nem tudom, — szolt Jim kedélyesen — legfeljebb sejtem, mi lett vele.

— Mi lett vele? — ordított rá most Bronson düh-től vörösre gyult arccal. Jim mosolygott, de a követ-

kező pillanatban Bronson arcul ütötte. Jim még mindig mosolygott, de volt valami a tekintetében, ami támadóját megrémítette.

— Nézze, Steele, nincs tovább értelme, hogy megtagadja a választ — szólt Digby. — Tudni akarjuk, mi történt Villával. Hova lett?

— A pokolba került — szólt Jim nyugodtan. — Nem vagyok ugyan jártas a teológiában, de ha az embert érdeme szerint jutalmazták, akkor a drága társuk már bizonyosan ott van, ahova a gonoszok jutnak. Ott pedig aligha fog többet repülni.

— Úgy érti ezt, hogy meghalt? — kérdezte Digby sápadtan.

— Valószínűnek gondolom — szólt Jim óvatosan. — Ötezer lábnyi magasságban lehattunk s én pusztán azon való örömben, hogy megint repülőgépen ülhetek, cigánykereket hánytam gépemmel a levegőben, arra persze nem gondoltam, hogy Villa barátjuk a leg-
elemibb elővigyázatosságot is elmulasztotta. Mire körülnéztem, Villa már nem volt sehol. A maga szakállára röpült a levegőben, Groat és az én tapasztalatom szerint, ha valaki gép nélkül próbál röpülni, nem valószínű, hogy szerencsésen ér földet.

— Átkozott fickó, megölte?! — sziszegte Bronson a fogai közt.

— Hallgasson! — szakította félbe Digby. — Tudjuk, amit tudni akartunk. Hol dobta ki a gépből?

— Valahol errefelé — felelte Jim közömbösen. — Elhagyatott helyet választottam, nehogy esésében még kárt is tegyen valakiben.

Digby szó nélkül kifordult a szobából, becsukta maga mögött az ajtót. Csak abban a helyiségben jött meg újra a szava, ahol alig egy héttel azelőtt Villától elbúcsuzott. Hideg futott végig a hátán, mikor ennek az embernek borzalmas halálára gondolt.

Itt volt mind a két spanyol, halaszthatatlan dolguk akadt. Digby remélte, hogy ígéretében bízva, várni fognak, míg biztosabb helyen kifizetheti őket. Csak-hogy a vezérük szava nem sokat nyomott előttük a

latban. Meglehetősen nagy részesedést kellett kapniok és Digbynek, bármennyire nem volt is inyére a dolog, fizetnie kellett. Azért még mindig elég jelentékeny vagyona maradt. A banda többi tagja egyelőre nem kapott semmit.

— Mik a tervei? — kérdezte Xavier Silva.

— Kanadába megyek — felelte Digby. — Figyelje majd a „Nyilttéri hírek”-et, ott közlöm a címemet.

A spanyol vigyorgott.

— Érdekesebb dolgokat kell figyelemmel kísérnünk: a barátom meg én visszamegyünk Spanyolországba. Bronson itt marad?

Digby bólintott.

Minthogy Villa már nem élt, a repülőt kellett jobban dolgaiba avatnia. A játszma végén ugyan majd ezt is cserben hagyja, de erről Bronsonnak, egyelőre sejtelve sem volt. Digby kiküldte két emberét, hogy vizsgálják meg a repülőgépet. Jim, szobájában ülve, hallotta a motor berregését és minden erejét megfeszítette, hogy kezét kiszabadítsa. Ha legalább talpra állhatna! Érezte, hogy minden módon erre kell törekednie.

A zaj hirtelen megszűnt. Xavier Silva ügyes szerelő volt, hamarosan észrevette, hogy az egyik hengerben baj van.

— Úgy látszik, javítják a gépet — mormolta Jim.

Több ideje maradt tehát a cselekvésre, mint maga is remélte volna.

A kövezett terasz felől léptek hallatszottak s az ablak hasadékán át Bronsont pillantotta meg; Digby küldte a faluba, hogy óvatosan kutasson és kérdezősködjék Villa sorsa felől.

Mindenesetre különös, hogy a három ember közül, aki Kennett Hall terraszáról figyelte a közeledő repülőgépet, egyik sem vette észre Villa sorsát, pedig az egész jelenet szemük előtt játszódott le. Még a gép bukfcencét is látták a levegőben, de Digby azt hitte, hogy Bronson fitogtatja művészetét a leány előtt, magában szidta is könnyelműsége miatt. Villa holt-

teste valahol a közelben feküdhett, hogy mennyire közel, ezt Bronson csak a falubeli kocsmában tudta meg.

Miután embere eltávozott, Digby meglátogatta másik foglyát is. A leány fel és alá járt a szobában, amelybe zárták.

— Hogy érezte magát a repülőgépen, Eunice? — kérdezte nyájasan.

A leány nem válaszolt.

— Kicsit izgató és borzongató volt, nem? Láttá azt is, hogyan gyilkolták meg Villa barátomat?

A leány csodálkozva nézett föl rá.

— Nem tudok róla, hogy Villát megölték — és kész volt arra, hogy Jim-et minden vád ellen megvédelmezi.

Digby olvasott gondolataiban.

— Steele úr miatt ne aggódjék. Nem fogom gyilkosság miatt bíróság elé állítani. Nem is érnék rá. Holnap, mihelyt sötétedik, repülőgépen elmegyek innen és magát is magammal viszem.

Eunice nem felelt.

— Egy kis akaratlan tengeri fürdőt, remélem, nem fog tőlem rossz néven venni, nem biztosíthatom, hogy a jachtomon köthetünk ki.

A leány hirtelen feléje fordult. Ez volt tehát a terve. A jachtjára röpdül vele s azon elviszi magával, de hova?

Odakint léptek zaja hangzott. Digby kinyitotta az ajtót. Az érkező Bronson arca azonnal elárulta, hogy fontos híreket hoz.

— Mi ujság? — kérdezte Digby kíváncsian.

— Megtalálták Villa holttestét. Reporter is van már a kocsmában — mondta lihegve Bronson.

— Azt is tudják, hogy ki a halott?

A másik bólintott.

— Hogyan? — kérdezte Digby csodálkozva. — Honnan tudják, hogy Villa a neve?

— A zsebében valami jegyzéket találtak: nyugtát egy jachtvásárlásról.

Eunice a nyitott ajtón át látta, ahogy Digby össze-
rezen.

— Akkor már tudnak a jachtomról!

Ezek a hírek egészen megzavarták és fölverték nyugalmából. Ha a rendőrség csakugyan tud a jachtjáról, leküzdhetetlen akadályok előtt áll és a fenyegető veszély óriás árnyék gyanánt tornyosul feje fölé. Digby Groatot nem olyan fából faragták, hogy e ropant válságokban helyt tudott volna állni, a csapás alatt szinte darabokra tört.

Eunice a nyitott ajtón át megfigyelhette ezt a szánalmas összeomlást. Hideg, öntudatos, bátor férfiből egy szempillantás alatt locsogó, toporzékoló gyerek lett, tördelte a kezét, szitkozódott, zavaros, egymásnak ellentmondó rendeleteket adott ki s a következő pillanatban már meg is másította őket.

— Üsse agyon Steelet! — kiáltozott. — Gyilkolja meg, Bronson, azt az átkozott fickót... Nem, nem, várjon csak... Legyen készen a gépe... ma este indulunk.

A leány felé fordult és merően a szemébe nézett.

— Ma este indulunk, Eunice. Akkor azután leszámolunk!

NEGYVENHARMADIK FEJEZET

Eunice elcsüggedt. Riasztó bizonyossággal érezte, hogy sorsának döntő percei közelednek. Nemrég még gúnyolta Digbyt hitványsága miatt s most tudta, hogy nem várhat tőle kegyelmet. Elhitte, hogy ő a Danton-vagyon örököse s bár érezte Digbyvel, hogy átlát aljas tervein, mégis megmaradt házában; mindezzel csak rontott a maga helyzetén s ellensége kezébe adta a fegyvert.

Az ajtót becsapták, a kulcsot ráfordították, egyedül maradt. Később újra hallotta a repülőgép motorjának berregését: a spanyol, úgy látszik, kijavította már a hibát.

Menekülnie kell innen, menekülnie, minden áron! Kétségbeesetten kutatta a szabadulás útját. De az ablakok kívülről be voltak reteszelve s a szobából csak egyetlen ajtó nyílt. Nem maradt más reménye, mint Jim, Jim, aki talán egészen közel hozzá, maga is fogoly.

Digby nem akart időt veszíteni. Autóba ültette Silvát és sürgősen a tengerpartra küldte azzal az üzenettel, hogy a Pealigo kapitánya tartsa éjszakára útra készen hajóját. Még a jeleket is gyorsan lejegyezte. Ha Bronson a parton zöldtűzjelt ad, a jacht hasonlóval válaszoljon, ugyanakkor a szárazföld felé eső részen bocsássa le a csónakot, hogy fölvegye őket. Mikor az üzenetvivő már messze volt, eszébe jutott, hogy mindezt már egyszer elrendelte a kapitánynál s hogy a spanyol semmiképpen sem érheti el estére a tengert.

Mikor kissé megnyugodott, megint másképp intézkedett. Három kipróbált életmentőövet vittek a repülőgépbe, a csomagrészbbe pedig jelző pisztolyokat, leszálláshoz használt fáklyákat és mindazt, ami éjszakai röpdüléshez szükséges. Bronson minden figyelmét a repülőgép motorja foglalta le, mert a hibát még mindig nem tudta kijavítani, Digby Groat pedig fölá sétált a terrazon fürelmetlenségében és szorongásában idegesen cigarettázva.

A leánynak még nem szólt, hogy készüljön az utazásra, ezt az utolsó pillanatokra halasztotta, nem akart újabb szóváltást vele. Utoljára tartogatta még a kábultságot okozó szúrást is, a többi már könnyen fog menni.

Ekkor Fuentes, kíváncsian az újabb hírekre, odalépett hozzá.

— Gondolja, hogy Villa holttestének megtalálása elárulhat bennünket?

— Honnan tudnám? — förmedt rá Digby. — De nem is fontos, hiszen egy óra múlva már úgysem leszünk itt.

— Maguk nem, — szólt a spanyol nyomatékosan

— de én igen. Nekem nincs repülőgépem, amely elvihetne innen és Xaviernek sincs, bár ő legalább autón menekülhet. Nem vihetne magával a repülőgépén?

— Teljesen lehetetlen — felelte Digby bosszúsan.

— Különben nem kell aggódnia, este még nem lehetnek itt, holnap reggel pedig már messze lehet Kennett Halltól.

Az embere anyanyelvén, spanyolul beszélt, de Fuenteset nem bírta megnyugtatni.

— Hát azzal az emberrel ott mit csináljunk? — s ujjával a nyugati szárny felé bökött. Digbynek valami eszébe ötlött. Talán ezt az emberét, aki eddig mindig készségesen szolgálja volt, még most utoljára rábírhathná valamire.

— Az ott a mi veszedelmünk — szólt Digby. — Kedves Fuentes, elhiszi, hogy ez az ember mindnyájunkat tönkretelhet? De most még senki se tudja, hogy itt van, csak maga meg én.

— Meg az az utálatos angol — tette hozzá Fuentes.

— Masters nem tudja meg, mi történt vele. Azt hiszi majd, hogy magunkkal vittük.

Merően nézett a másik szemébe, de Fuentes nem akarta elérteni.

— Mi a véleménye, kedves Fuentes, — szólt Digby — életben hagyjuk ezt az embert, hogy ellenünk vallhasson vagy elintézzük örökre egy kis fejbe-kölintással?

Fuentes sötét szeme Digbyre szegeződött és jelentősen hunyorított.

— Jó, hát gyilkolja meg maga, kedves Groat — szólt gúnyosan. — De ne kívánja tőlem, hogy utolsó-nak maradjak és együtt találjanak itt a holttesttel. Rettenetesen félek az angol börtönöktől és eszemben sincs, hogy a nyakamat kockáztassam.

— Annyira fél? — kérdezte Digby.

— Nem jobban, mint maga — felelt a spanyol. — Ha azt akarja, hogy az az ember ne kellemetlenkedjék, csak tegye el láb alól. De még ez se lenne éppen

kedvemre, mert maga odébb áll, de én itt maradok. Nem, jobb lesz ha nem nyulnak ehhez a bátor fickóhoz, egész derék legény.

Digby bosszúsan fordított hátat.

A „derék legény” emberfeletti erőfeszítéssel ép ebben a pillanatban állt talpra. Az akrobata csodálatos ereje és ügyessége és a kígyóember hajlékonysága kellett hozzá, hogy hosszas vesződés után, fejét a falnak támasztva, lábával végre földet érhetett.

Már-már este lett, mire csak ennyit is elért. Gyakorlott füle ekkor már észrevette, hogy a repülőgép útra készen áll. Az ablakrésen át egyszer megpillantotta Digbyt is, repüléshez bőrkabátba volt öltözve. De a leánynak nyomát se látta. Szerelmesének még emlékét is igyekezett távoltartani lelkétől. Érezte, hogy egész bátorságára és higgadtságára szüksége lesz; ha Eunice képe meg-megvillant elméjében: bénító fájdalom hatotta át.

Óvatosan az ablakhoz szökdécselt s ott hallgatózott. Még neszt sem hallott. Megvárta, míg Bronson, mert őt sejtette a gépnél, megint elindítja a motort s akkor könyökével benyomta az egyik ablaküveget. Háromszögletű tört lap maradt szilárdan beékelve az ablakkeretbe. Lassan, óvatosan fölemelte megkötözött kezét s ezáltal az a zsineg, mely kezét a lábával összekötötte, megfeszült. Most lábujjhegyre állva ezt a kötelet a tört üveg éles végéhez nyomta és néhány húzással elvágta rajta. Ha megkötözött kezét ugyanúgy akarta felszabadítani, vigyáznia kellett, hogy meg ne sértse magát. Ez is sikerült. De keze még vörös és dagadt volt, csuklója csak hosszas dörzsölgetésre engedett zsibbadtságából.

Letört üvegdarabbal lábának kötelékeit is elfűrészelte s egy perc múlva szabad volt. Szabad, de bezárt szobában. Az ablaktáblák első pillanatban nem látszottak legyőzhetetlen akadályoknak, szerszám híjján erős lábával betörni azokat, de ekkor vette észre, hogy vasból vannak. Jonathan Danton apja ugyanis anyyira félt a betörőktől, hogy a földszint valamennyi

ablakát vasból öntette ki. A menekülés egyedüli útjának az ajtó látszott, de az is erősebb volt, hogysen benyomhatta volna.

A kulcslyukon keresztül hallgatódzott, de nem hallott semmit. Lassankint a világosság elenyészett az égről és beállt az éjszaka. Tudta, hogy a gép nem-sokára indulni fog s ez a gondolat csaknem örülttette. Elvetve minden óvatosságot, többször belerúgott az ajtóba. De a kemény fa ellenállt a súlyos csapásoknak. Ekkor odakint hangot hallott s ez szinte megállította szíve dobogását.

Eunice éles sikoltása hangzott. Jim kétségbeesetten újra meg újra nekiment az ajtónak, de az meg sem moccan.

S ekkor kiáltást hallott a kert felől. Odarohant az ablakhoz és fülelt.

— Jön a rendőrség! — kiáltotta lihegve Fuentes. Jim látta, ahogy holtrafáradtan eltámolygott az ablak előtt, hallotta, ahogy Digby dühösen rárivall. Láb-dobogás hangzott s azután egyszerre csönd támadt.

Jim kabátja ujjával megtörölte izzadó homlokát és kétségbeesetten nézett körül, hogyan szabadulhatna innen. A kandalló! Szemébe ötlött a régimódi, nagy négy lábú vasrostély, mely a tűzhely nyílásában állt. A rozsdás vasat könnyen föltépte helyéről s azután kétszer belevágta az ajtóba. A második ütésre nyílás támadt. Jim kibújva rajta, lerohant a kertbe.

Amint a ház sarkához ért, repülőgép zúgott a fülebe s egyszerre lövés zaja harsogta túl. Átugrott a terrasz korlátján s lefutva a kertbe, egyszerre szemébe tünt a gép, amint egyre távolodott tőle.

— Istenem! — jajdult fel Jim, mikor feje fölött a zúgó gépmadár lassan eltűnt az alkonyodó égen.

S most a földön is megpillantott valamit. Ott, ahonnan Digby felrepült, a magas fűből bágyadtan kéz nyult föl s megint tehetetlenül hull alá a földre. Jim arrafelé rohant. Egy pillanat múlva már ott térdelt Fuentes mellett. Utolsó perceit élte. Jim észrevette ezt, mielőtt még mély sebét megvizsgálta volna.

— Rámlőtt, uram, — lihegte Fuentes — pedig a barátom volt. Csak arra kértem, vigyen biztosabb helyre... s ő rámlőtt!

Még élt, mikor a rendőrség megérkezett, vele jött Septimus Salter is s mint békebíró, jegyzőkönyvbe vette a haldokló vallomását.

— Digby Groat lógni fog ezért — mondta az ügyvéd. Jim nem válaszolt. Alighanem megvolt a maga véleménye arról, miképpen fogja Digby Groat életét befejezni.

NEGYVENNEGYEDIK FEJEZET

Az ügyvéd minden különösebb bevezetés nélkül röviden elmondta, hogy került ide. Jim rosszkedvűen hallgatta.

— Azért jöttem a rendőrséggel, mert én jól ismerem ezt a helyet — mondta Salter, miközben aggódva nézett Jimre. — De borzasztó rossz színben van, Steele. Nem feküdne le egy kissé aludni?

— Úgy érzem, addig nem alhatok, míg rá nem teszem a kezem Digby Groatra. Mit írnak az újságok? Mondja el, kérem újra. Hogyan állapították meg Villa személyazonosságát?

— Egy nyugtáról, amit a zsebében találtak — felelt Salter. — Úgy látszik, Villa, valószínűleg Digby Groat megbízásából, megvette Maxilla, a braziliai házárdjátékos jachtját, a Pealigot.

Jim felkiáltott.

— Tehát oda menekült! Hol van most az a jacht?

— Már én is igyekeztem megtalálni, — felelt az ügyvéd fejét rázva — de, úgy látszik, senki sem tud róla. Néhány napja elhagyta Havret, de az utazás végcélját senki sem ismeri. Annyit kiderítettünk, hogy nem kötöttek ki angol kikötőben. A Lloyd-iroda biztosan tudna róla, mert minden hajó, akár jacht, akár személyszállító vagy teherhajó, értesíti útjáról a Lloydot.

— Tehát a jachtjára menekült — ismételte Jim.

— De most mégis csak egy kikötőben lehet — vélte az öreg Salter. — Telefonálhatunk minden egyes helyre . . .

Jim fejét rázva félbeszakította az ügyvédet.

— Bronson a vízre fog leszállni és elsüllyeszti a gépet. Ez egészen egyszerű. Én is megtettem már néhányszor. Nem jár semmi veszéllyel, ha az utasokon mentőöv van és nincsenek az üléshez szíjjazva. Miért is nem jöttek előbb, Salter úr!

Nyugtalanul járkált a vendéglő kényelmes termében, ahol a beszélgetést folytatták.

— Bocsásson meg, kis időre visszavonulok, gondolkoznom kell — szólt Jim.

Az ajtóban visszafordult.

— Hogy semmi időt se veszítsünk, ügyvéd úr, van valami összeköttetése a tengerészeti hivatalal? Víziröpülőgépet szeretnék kölcsönkapni.

Salter gondolkozva nézett rá.

— Ezt megszerezhetem, — szólt. — Azonnal telefonálok a tengerészeti hivatalba és megpróbálok beszélni az első lorddal. Mindent meg fog tenni, hogy segítségünkre legyen.

Míg az ügyvéd telefonált, Jim gyorsan evett valamit. Az izgalmak kimerítették és kétségbeesett volt.

Az a tudat, hogy a törvény keze előbb-utóbb utóléri Digby Groatot, nem nyugtatta meg. Csak Eunice lenne megmentve! Nem bánná, ha Digby elmenekülne, kezét se emelné fel, hogy ebben meggátolja.

Még az se zavarná a boldogságát, ha magával vinné a leány vagonát.

De Eunice keze között van ennek a gonosz embernek s ez a gondolat elviselhetetlen volt számára.

A helybeli rendőrfelügyelő meghívta őket Masters kihallgatásához, ki a közeli kis börtönben volt letartóztatva. Salter még nem fejezte be a telefonbeszélgetést s így csak Jim ment át a falu uccáján. A hatalmas embert nyomorult állapotban találta.

— Tudtam, hogy ide juttat, — jajgatott — fele-

ségem és három gyermekem van és még csak egy orvvadászat bűnét sem követtem el. Nem szólna egy pár szót az érdekemben, uram?

Jim nem volt nevető kedvében, de ez a merész kérdés mulattatta.

— Én csak annyit mondhatok, hogy megpróbált megfojtani, — szólt. — Nem hiszem, hogy ez a pár szó hasznára válnék.

— Esküszöm, hogy nem azt akartam, — mentegőzött az ember. — Ő megparancsolta, hogy a vál-lára dobjam a hurkot és az szerencsétlenségemre elcsúszott. Honnan tudtam volna, hogy az a hölgy nem az ő felesége. Azt mondta, hogy ön meg akarja szöktetni.

— Úgy, ilyen hazugságokat akart elhíttetni magával? — szólt Jim.

— Igen. Én meg is mondtam Groat úrnak, hogy nem látok jegygyűrűt a hölgy ujján, de ő biztosított, hogy már megesküdtek és tengeri útra viszi a feleségét.

— Tengeri útra?

Masters bólintott.

— Igen, azt mondta, uram. És még azt is, hogy a feleségének a fejével van valami baj s a tengeri utazás jól fog neki tenni.

Jim alaposan kikérdezte Masterst, anélkül, hogy újabb felvilágosítást kaphatott volna. Masters nem hallott sem a gőzhajóról, melyen Digby és a „felesége” utazni akartak, sem a kikötőről, ahol hajóra szálltak.

— Azt hiszem, ez az ember csak bűnbakja volt Digby Groatnak és nem cinkostársa, — szólt Jim a rendőrfelügyelőhöz, mikor kiértek az uccára, — nem kell letartóztatni.

A rendőrfelügyelő fejét rázta.

— Fogva kell tartanunk, míg be nem fejezzük a nyomozást. Ha elgondolom, hogy ilyen bűnügy történt jóformán az orrom előtt és nem láttam belőle semmit! — fakadt ki haragosan.

Jim szomorúan mosolygott.

— Ugyanez történt velünk is, felügyelő úr, s mi is vakok voltunk, sokkal inkább, mint ön!

*

Újabb adag a fecskendőből s Eunice újra engedékennyé vált. Tudta, hogy hiába való minden ellenállás. Digbynek elég ideje volt, hogy az átkozott tűt karjába szúrja.

Először küzdött és sikoltozott, mikor a tű hegye karjához közeledett. Ezt a kiáltást hallotta Jim.

— Magával megyek, ígérem, semmi kellemetlenséget nem okozok, csak tegye el ezt a borzalmas szerzámot, — kérte Eunice.

De az idő sürgetett s könnyebbnek látszott a menekülés egy ellenállásra képtelen lényel.

A propeller már lassan forgott, mikor beszálltak a gépbe.

— Még van hely az én számomra is, uram. Kell, hogy legyen még egy hely!

Digby hátranézett s megpillantotta a spanyol dúlt arcát, ki szaladva jött utánuk.

— Nincs már hely, Fuentes. Már előbb is megmondtam. Meneküljön, ahogy tud.

— Magukkal akarok menni!

Digby rémületére a kétségbeesett ember belekapaszkodott az ülés szélébe.

Minden pillanat veszélyt jelentett s Digby izgalmában kirántotta pisztolyát.

— Eressze el, vagy lövök.

Fuentes nem mozdult.

Hangok hallatszottak az útról s rémületében Digby elsütötte a fegyvert. Láta, hogy esik vissza az ember s izgatottan kiáltott Bronsonnak: — Gyérünk, gyérünk.

Eunice megdermedt a rémülettől. Irtózva bámult Digby Groatra, ki borzasztó változáson ment át. Percek alatt omlott össze, arca eltorzult, mint a gutaütöttnek.

Eunice már azt hitte, hogy így is történt, de a férfi lassan összeszedte magát.

Embert ölt! Ez a gondolat rémülettel töltötte el Digby Groatot s a következményektől való félelem majd megörjítette. Embert ölt! Ordítani tudott volna erre a gondolatra. Ő, aki olyan gondosan kikerülte eddig a törvény büntetését és veszélyben hagyta társait, csak hogy saját maga biztos révbe jusson, most menekül az igazság emberei elől, kik nem nyugodnak, míg kézre nem kerítik.

És ez a leány itt mellette mindent látott és tanuskodni fog ellene a bíró előtt! Fel fogják akasztani! Úgy, ahogy Jim Steele megjósolta. Ezek a gondolatok egy másodperc alatt cikáztak át agyán, mielőtt a gép elhagyta a földet. De a hideg levegő zúgása és a repülés kellemes érzése visszaadta újra nyugodtságát.

NEGYVENÖTÖDIK FEJEZET

Egyszerűen azt fogja mondani, hogy Bronson ölte meg. Bronson, aki most megmenti, aki szükség esetén életét adta volna érte. Erre az emberre akarta Digby hárítani az egész felelősséget.

A gép biztosan szállt a levegőben, a motorok hibátlanul működtek. Éjszakára szél támadt s a szárnyak ide-oda himbálóztak. A leányt rosszul fogta el, de erős akarattal uralkodott magán, később ez a kellemetlen érzése is eltűnt.

Egyszerre szemükbe tűnt a tenger. A világítótoronyok fénye hol jobb, hol bal felől lobbant fel. Bristol ragyogó, fényes szövedéke bal felé maradt el s a folyamon és torkolatán apró fénypontok csillogtak.

A Bristol-csatorna északi partja fölé repültek, majd nyugat felé, a part mentén haladtak, onnan hirtelen déli irányba tértek. A parti fénysáv elmaradt mögöttük.

Húsz perccel utóbb Bronson elsütötte a jelző-

pisztolyt. Ragyogó zöld fény ívelt fel belőle s csaknem azonnal utána a tenger felől hasonló fény viszonozta. Digby szorosabbra fűzte a leány mentőövet s a magáét is megerősítette.

— Nézze meg a mentőövet, — kiáltotta Bronson a telefonba és Digby előrehajolva szorosabbra fűzte az övet a pilóta derekán. Sokáig babrált vele és még egy másik szíjat is használt.

A repülőgép siklórepüléssel szállt le a magasból a fény felé, mely még egyre égett. A jacht kecses körvonalai lassan kibontakoztak a mélyben s a zöld és vörös fények is föltűntek a fedélzeten.

Nagy körökben szálltak alább és alább s végül már egész alacsonyan keringtek a hajó fölött. Bronson ekkor elállította a motort s a gép — alig ötven méternyire az értük küldött csónaktól — vízre ereszkedett.

A következő pillanatban a repülőgép elsülyedt s ők a vízben maradtak. A leányt különös érzés lepte meg, de szerencsére a víz szokatlanul meleg volt.

Egyszerre kiabálást hallott, hátrafordult, de ekkor Digby megragadta karját.

— Maradjon szorosan mellettem, — mondta remegő hangon — a sötétben könnyen eltévedhet.

De Eunice tudta, hogy csak magára gondol.

Hirtelen fény gyúlt ki a közeledő csónakon. s a világosságban önkéntelenül körülnézett.

— Hol van Bronson? — kérdezte.

A repülő eltűnt. Digby egy pillantással se kereste s a kérdésre sem felelt. Mihelyt elérte a csónakot, belekapaszkodott; egy perc múlva mind a ketten szárazon voltak. A kis csónakban barnaképű legények ültek; a lány először japánoknak nézte őket.

— Hova lett Bronson? — kérdezte újra rémülten, de Digby most sem válaszolt. Mozdulatlanul ült és kerülte a lány tekintetét.

Az borzalmában sikoltani szeretett volna.

Bronson elsülyedt a repülőgéppel! Azt a szíjat, amellyel a pilóta övét megerősítette, Digby aljas

módon hozzácsatolta az üléshez is, még pedig oly szorosán, hogy Bronson nem bírt belőle menekülni.

Digby volt az első, aki a fehér fedélzetre lépett. Azután hátrafordulva, kezét nyujtotta a leánynak.

— Isten hozta a Pealigon, — szólt gúnyos hangon.

Eunice ebből láthatta, hogy az előbb nem a félelem vette el a szavát. Csak utálattal nézhetett erre az emberre.

— Isten hozta a Pealigon, kis menyasszonyom, — szólt újra Digby s Eunice érezte, hogy ez az ember, aki habozás nélkül, hidegvérrel megölte két társát, neki se kegyelmezne.

Fehérruhás pincérleány közeledett hozzá, de olyan nyelven szólt, amelyet Eunice nem értett. Csak annyit sejtett, hogy a kabinjába akarja lekísérni. Egyelőre örült, hogy megszabadul Digby társaságától és sietve indult a leány után, oldalt rózsafával burkolt folyosón át kabinjába ért. Bármily lehangolt volt is, akárhogy nyugózta egyetlen gondolat: hogy itt a hajón Digby Groat tehetetlen foglya, a kis helyiség pazar berendezése mégis meglepte.

Fényűzés tobzódott mindenütt, a gazdag brazilai egész vagyont költhetett a hajójára.

A négyszögletű szalón a jacht egész szélességében épült. Régi kastélyablakok módjára díszített nyílásokon ömlött alá a világosság.

A fülke egyik oldalán selyemmel borított nagy díván húzódott, a másikon rózsaszínű selyemfüggöny mögé rejtett ezüstös ágy állt. A mennyezet fülkéiből széparcú szobrok néztek alá; kezükben fáklyaalakú lámpák szórták a vörösés fényt. Minden arra vallott, hogy ez a helyiség asszonynak épült s Eunice kíváncsi volt, van-e a hajón rajta kívül még más nő is.

Próbált kérdezősködni a kiszolgálóleánnytól, de az nem tudott angolul, az ő kevés spanyol tudománya pedig nem volt elég a beszélgetésre.

A lakosztály teljes volt: súlyos selyemfüggöny mögött egy ajtó kis lakószobába s onnan egy másik fürdőszobába nyílt. Mégis csak asszony számára ké-

szült, — gondolta magában Eunice. Valójában pedig Maxilla a maga kényelmére rendezte be így.

Az ágyon kikészítve ruhát és teljes fehérneműt talált. Minden vadonat új volt és Digby Groat nem feledkezett meg semmiről.

A kiszolgálónőt elbocsátotta és bereteszelve az ajtaját, ruhát váltott. Mióta a Grosvenor Squaret elhagyta, harmadszor öltözött át tetőtől talpig.

A hajó már teljes sebességgel haladt. Eunice érezte a gépek zakatolását s a hullámozó tengeren a hajó lassú hánykódását. A Pealigo a legjobban épített, leggyorsabb jachtok egyike volt.

Alighogy a leány befejezte öltözködését, kopogtak. Ajtót nyitott: a küszöbön Digby állt.

— Jó lenne, ha feljönne az ebédhez, — mondta. Megint a régi volt, átélt izgalmak nyoma sem látszott arcán: tökéletesen uralkodott magán.

A leány riadtan megint be akarta zárni az ajtót, de Digby nem alakoskodott tovább, durván karon ragadta és kivonszolta a folyosóra.

— Amíg ezen a hajón lesz, — mondta — engedelmeskednie kell. Itt én vagyok az úr és nincs semmi okom, hogy tovább is udvariaskodjam magával.

— Aljas bestia! — szitkozódott a leány. Digby nevetett.

— Ne higye, hogy azért, mert asszony, mindent büntetlenül tehet. Legyen esze, jöjjön föl velem az ebédlőbe.

— Nem akarok semmit sem enni!

— Akár akar, akár nem, feljön velem az ebédlőbe.

Rajtuk kívül senki sem ült az asztalnál. Sötétbőrű pincér szolgálta ki őket. Mint a lány szobája, ez a terem is pazarul volt berendezve: gyönyörű lógó csillárok, virágdíszek, márványkandalló; az egész hajó kicsiny úszó palotának látszott.

Kitünő ételeket hordtak eléjük, de Eunice úgy érezte, hogy megfulladna, ha egyetlen falatot is enne.

— Egyen, — mondta Digby s ő maga is hozzálátott a leveshez.

Eunice fejét rázta.

— Ha makrancoskodik, kedvesem, talállok rá módot, hogy megtegye, amit akarok, — mondotta az ember szemhunyorítva. — Ne felejtse ezt el, — s a zsebéből megint előhúzta a gyűlöletes kis fekete dobozt és az asztalra tette. — Ha ezt használom, bizonyosan engedelmeskedni fog.

Digby mosolyogva nézte, hogy a leány megadóan fogja a kanalat és hozzákezd a leveshez.

Első pillanatban maga is meglepődött, hogy étvágyat érez; a húst és tésztát már nem is utasította vissza. Csak a borhoz nem nyúlt, melyet a pincér poharába öntött. Digby nem is erőltette.

— Igazán esztelen maga, Eunice, — mondta, azután anélkül, hogy engedelmet kért volna, szivarra gyujtott és hátradőlve, szakértő szemmel nézegette a leányt. — Gyönyörű élet várna magára, ha okos akarna lenni. Mit törődik annyit azzal a Steele-lel? Szegény ördög, egy árva fillérje sincs a zsebében.

— Ne felejtse el, Groat úr, nincs szükségem pénzre. — Mihelyt ez az ember Jim-et emlegette, a leány utálattal nézett rá. — Még megvan az a vagyonom, amit maga eddig nem tudott ellopni, de ha elfogják és lecsukják, visszakapom azt is, ami most a maga kezében van, ezt a jachtot is beleértve, ha csakugyan a magáé.

Ez a felelet megnyugtatta Digbyt.

— Szeretem a szellemes embereket. Nem mondhat olyant, amivel bosszantana, kedves Eunice. Örülök, hogy szereti a jachtunkat, — ahol a mézesheteket fogjuk tölteni.

A leány nem válaszolt.

— Talán ha tudná, mennyire szeretem, — és feléje hajolt az asztalon át, kezét kezébe fogva és sóváran nézve rá, — ha tudná, hogy az életemet adnám érte, a lelkemet tenném rá, hogy maga boldog legyen, — ez se változtatna az érzésein?

— Nem, Groat úr, sohasem éreznék máskép. De egy dologért hálára kötelezhet: ha a legközelebbi

kikötőben megállítja a jachtot és partra tesz engem.

— De mi lesz akkor velem? — kérdezte Digby hidegen. — Legyen olyan okos, Eunice, mint amilyen szép és értse meg végre. Amíg magamnak a legcsekélyebb reményem van a boldogságra, nagyon örülnék, ha magát is boldoggá tehetném, de elfogatni magam és akasztófára kerülni, — ehhez semmi kedvem nincsen.

Remegett az izgatottságtól és haragudott is önmagára, hogy elárulta félelmét és gyöngeségét; de meggyűlölte a leányt is, hogy ezt észrevette.

— Merre megyünk? — kérdezte Eunice.

— Dél-Afrika felé. Talán az is érdekli, hogy a rendes útvonaltól eltérő irányban haladunk. Ha Irország partjait elhagytuk, a nyugat-tengeri utat választjuk, ahogy hajósnyelven hívják s csak ha ezer mérföldnyire leszünk Long Islandtól, fordulunk dél felé. Ilyen módon elkerülhetjük, hogy amerikai hajókkal találkozzunk, de azt is, hogy...

Ebben a pillanatban hajóstiszt lépett a terembe; Eunice úgy sejtette: a kapitány, mert kabátujján három aransáv látszott. Nem volt a szép hajósok típusa: alacsony termet, béna láb, pergamentszerű arcbőr, sörtés, fekete haj: mindez még jobban meggyőzte a leányt, hogy japán hajóra került.

— Engedje meg, hogy bemutassam a kapitányt, — szólt Digby, — jó lenne, ha megbarátkoznának.

Eunice úgy gondolta, hogy ezzel a jelentéktelen emberkével aligha fogják megérteni egymást, barátságról pedig szó se lehet köztük.

— Mi ujság, kapitány? — kérdezte Digby portugál nyelven.

— Drótnélküli táviratot fogtunk föl; úgy gondolom, jó lesz, ha ön is olvassa.

— Egészen meg is feledkeztem róla, hogy drótnélküli távirónk is van, — szólt Groat, ahogy átvette a sürgönyt.

A szöveg tele volt hibával, mert angolul nem tudó braziliai írta le. Csak ennyi volt:

„Minden nyugat vagy dél felé haladó vagy Angliába visszatérő hajónak. Tartsák szemmel a Pealigo-jachtot. Drótnélküli értesítést kérünk helyzetéről és sebességéről. Rite rendőrfelügyelő, Scotland Yard.”

Eunice nem értette, hogy mit beszélnek, csak anynyit látott, hogy Digby homlokát ráncolja. Sejtette, hogy rosszt hírt kapott s ami Groatnak kellemetlen, az öneki csak jó lehet: ettől azután kissé felderült.

— Jobb lesz, ha most aludni megy, Eunice, — mondta Digby, — még tárgyalnom kell a kapitánnyal.

Eunice fölkel, de csak a kapitány kelt föl vele együtt.

— Üljön le, — mondta Digby nyersen, — nem azért van a hajón, hogy udvariaskodjék Digby Groatnéval.

Az utolsó szavakat már nem hallotta a lány, mert amilyen gyorsan csak tudta, elhagyta a termet és visszatért szobájába.

Amint becsukta az ajtót és keze a reteszt kutatta, rémülten vette észre, hogy míg ő vacsorázott, valaki járt a kabinjában. A retesz nem volt a helyén és az ajtókulcs is eltűnt a zárból!

NEGYVENHATODIK FEJEZET

Eunice rémülten meredt az ajtóra. Nem tévedett: a reteszt valaki eltávolította, a fában még látszottak a lyukak, ahogy a csavarokat kihúzták.

A Pealigo egyre jobban hánykódott: Eunice alig bírt megállni a lábán; de azért körüljárt a kabinban, asztalt, széket és ami elmozdíthatót csak talált, feltorlaszolt az ajtó elé. Átkutatta a fiókokat is valami fegyverért, de semmit sem talált, csak egy aranyhátú kezét: a gazdag Maxilla felejtette ott.

A fürdő- és lakószobában is hasztalan kutatott föl mindent.

Órák hosszat ült a széken és figyelte az ajtót, de senkisémm próbált benyitni hozzá.

Időközönként harangszót hallott a fedélzet felől. Éjfél volt. Melyik éjszakai órában lép be majd Digby?

Digby Groat pedig ebben a pillanatban vacogó foggal, sápadtan ült a drótnélküli táviró szobájában s egy éppen akkor felfogott üzenetet olvasott. A sürgöny egy része jelekkel volt írva és nyilván a közelben cirkáló hadihajóknak szólt, nagyobbik része azonban nyílt szavakkal volt megfogalmazva és következőképpen hangzott:

„Minden hajó kapitányának és főtisztjeinek. Öfensége hajóparancsnokainak, Nagy-Británia és Írország békebíráinak és rendőrtisztjeinek: Fogják el és tartóztassák le Digby Groatot. Magassága: 1.70 m, izmos termetű, barnabőrű; rendszeren kis fekete bajuszt hord, most talán borotválja. Beszél spanyol, francia, portugál nyelven. Orvosi tanulmányokat végzett. Valószínűleg a Pealigo-jachton utazik. Szándékos emberölés és betörésre való szövetkezés miatt körözik; Salter londoni ügyvéd 5000 font díjat fizet annak, aki letartóztatja. Valószínűleg vele utazik a 22 éves Dorothy Danton is, kit erőszakkal magával vitt; Groat felfegyverzett, veszedelmes ember.”

A Pealigo kis kapitánya kivette a szivart fogai közül és egy ideig figyelmesen nézte a hamuját; aztán odasandított a távirász mellett ülő sápadtarcú emberre.

— Nézze uram, — mondta udvariasan — az én helyzetem nagyon nehéz.

— Azt hittem, nem tud angolul, — szólalt meg végre Digby.

A kis kapitány elmosolyodott.

— Ahhoz, uram, eleget tudok, hogy megértssem, mire az 5000 font jutalom. És ha magam nem is tudnék, a rádió-kezelőm egyebek közt angolul is tud, s ő megmagyarázta volna, mit jelent a felfogott üzenet.

Digby fagyosan tekintett föl rá.

— S most mit akar tenni? — kérdezte.

— Ez tulajdonképpen attól függ, hogy ön mit akar tenni. Nem vagyok senki árulója, szívesen ten-

nék önnek szolgálatot, de felfoghatja, milyen kellemetlen dologba keverném magamat, ha az angol rendőrség köröző sürgőnye ellenére elősegíteném az ön szökését. Pedig higgye meg, nem vagyok akadékoskodó, — szólt vállvonogatva. — Señor Maxilla sok olyan dolgot tett, amire szemet húnytam. Csakhogy az mind asszony-dolog volt, — gyilkosság soha.

— Nem vagyok gyilkos, ezt kijelentem, — kiáltotta Digby indulatosan. — Maga pedig engedelmeséggel tartozik nekem. Megértette?

Felugrott és fenyegetőleg állt a brazíliai elé. Az tökéletesen nyugodt maradt. Digby kezében egyszerre revolver csillant meg.

— Vagy pontosan végrehajtja a rendelkezéseimet, vagy — meglátja a következményeket!

A Pealigo kapitánya újra szivarja nézésébe mérült. Digbyt valamiképpen Bronsonra emlékeztette s a sápadtarcú ember összeresztette a kellemetlen emlékre.

— Nem először fenyegetnek meg revolverrel, — szólt hidegen a kapitány. — Valamikor, amikor még fiatal voltam, rám lehetett ijeszteni az effélével; de ma már nem vagyok fiatal. Családom van Braziliában, annak az eltartása sokba kerül; óértük járom a tengert, s táncolok úgy, ahogy a gazdáim fütyülnek, mert máskülönben a fizetésem csekély, azért nem lennék akárki kutyája. Ha lenne százezer fontom, uram, vennék magamnak egy ültetvényt, letelepednék és boldog és csöndes ember lenne belőlem, amíg csak élek.

A „csöndes” szót nyomatékosan ejtette ki és Digby elérte.

— Nem tehetné meg ezt százezer fontnál valamivel kevesebbért is? — kérdezte a kapitánytól.

— Nekünk hajósoknak van elég időnk a gondolkodásra: alaposan megfontoltam a dolgot és úgy számítom, százezer font kellene ahhoz, hogy az ember nyugalomba vonulhasson.

Egy pillanatra elhallgatott, azután folytatta:

— Ezért haboztam, mikor a kitűzött jutalmat meghallottam. Ha a drótnélküli százezer fontot ígér, könnyebben határoztam volna.

Digby dühösen fordult feléje.

— Beszéljünk nyíltan, jó? Százezer font az az összeg, amelyért hajlandó biztos helyre vinni; különben visszatér valamelyik kikötőbe és átad a hatóságoknak.

A kapitány vállát vonogatta.

— Nem mondtam ezt, uram. Csak éppen megemlítettem a magam dolgát és örülnék, ha érdeklődnék iránta. Az úr is szeretne boldogan és nyugodtan élni Braziliában azzal a szép hölgygel, akit a hajóra hozott; az úr nem szegény ember s ha igaz, hogy a szép hölgy örökölni fog, még gazdagabb is lehet.

A távirász benézett hozzájuk. Szeretett volna már bemenni a kabinjába, de a kapitány fejének egy mozdulatával visszaparancsolta.

Azután halkabb hangon folytatta:

— Gondolja, nem tehetném meg, hogy azt mondom annak a fiatal hölgynek: „Kisasszony, ön nagy veszélyben forog és magam is könnyen elveszíthetem a szabadságomat. Mit fizetne, ha őrt állítanék az ajtaja elé. Digby Groat urat pedig bilincsbe veretném és biztos helyre csukatnám?” — Nem gondolja, uram, hogy megadná a százezer fontot vagy akár a vagyona felét is ideigérné?

Digby hallgatott.

Ez a fenyegetés már nyílt és határozott volt. Nem is igyekezett többé szép szavakba burkolózni; a kis braziliai kereken kimondta, mi a követelése.

— Jól van. — Digby leszállt az asztal végéről, ahol eddig ült s lesütött szemmel néhány pillanatig töprengeni látszott.

— Megfizetem, — szólt azután.

— Várjon csak, uram, — mondta a kapitány, — hallgassa meg ezt az eshetőséget is: tegyük fel, hogy barátja vagyok annak a hölgynek, vagy legalább is ezt állítom és felajánlom segítségemet, míg valame-

lyik kikötőben partra nem teszem. Így talán mi ketten osztozkodhatnánk a jutalomban.

— Nem mondok le a leányról, — mormolta Digby a fogai közt. — Verje ki nyugodtan ezt a gondolatot a fejből és azt is, hogy engem bilincsbe veret. Isten úgyse, ha gondoltam volna, hogy ez a szándéka... — Dühösen nézett a kis emberre. A kapitány mosolygott.

— Kinek lehetnek ilyen szörnyű éghajlat alatt más gondolatai? — mondta hanyagul. — Hozza el a pénzt holnap a kabinomba, vagy talán inkább még ma, — tette hozzá elgondolkodva.

— Holnap megkapja.

A kapitány vállat vont, nem akarta tovább erőltetni a dolgot. Digby magára maradt gondolataival.

Úgy érezte, még van reménye: nem is egy. Ki bizonyíthatná rá, hogy megölte Fuentest? A jachtot is aligha csíphetik el, ha a kapitánytól kijelölt úton halad. S eközben Eunice még ott van a kezében. Ajka megrándult, arcába hirtelen vér szökött. Eunice! Végighaladt a fedélzeten és letért a folyosóra. De a leány kabinja előtt ott állt egy barnaképű, szélesvállú legény. Amint meglátta a hajó tulajdonosát, sapkájához emelte ugyan a kezét, de azért nem moccan a helyéről.

— Menjen az utamból, — mondta Digby türelmetlenül, — oda akarok bemenni.

— Nem lehet, — felelte a matróz. Digby dühtől pirosan visszalépett.

— Ki rendelkezett így?

— A kapitány.

Digby fölsietett a lépcsőn, hogy megkeresse a parancsnokát. A hídon akadt rá.

— Mit jelent ez? — kezdte, de a kapitány mondott neki valamit portugál nyelven és Digby felpillantva, fehérfényű sugárt pillantott meg, amint átsuhant a tengeren.

— Hadihajó, — mondta a kapitány, — lehet, hogy gyakorlatokat végez, de lehet, hogy minket keres.

Parancsokat osztott és a hajón hirtelen minden

fény kialudt. A Pealigo félkörben megfordult és visszaindult abban az irányban, amelyben jött.

— Kerülőt kell tennünk, hogy innen előbbre jusunk, — magyarázta a kapitány. Az új veszély rémületében Digby már el is felejtette a leány ajtaja előtt álló őrt.

A fénykéve kutatva villant fel jobbra és balra tőlük, de a Pealigot mindig elkerülte. A széles fehér sugár most éppen arra a helyre tűzött, ahol a jacht az imént megfordult. Alig néhány méternyire volt csak tőlük.

— Merre megyünk most? — kérdezte Digby boszúsán.

— Tíz mérföldet visszafelé s azután a hadihajó és az ir partok közt kisiklunk. Irország arra felé van. — A láthatár felé mutatott, ahol egy világítótorony fénye föl villant s rögtön utána eltűnt.

— Csakhogy így értékes időt veszítünk, — mondta Digby szemrehányóan.

— Kisebb baj az idővesztés, mintha a szabadságát veszíti el, — bölcselkedett a kapitány.

Digby megfogódzott a korlátba: érezte, hogy lohad a bátorsága, amint a hadihajó fénye megint körbe siklott. De most is szerencsájük volt. Lehet, hogy csak gyakorlatozó cirkáló volt, amint a kapitány gondolta, de bizonyos, hogy a drótnélküli üzenetre kutatásokat is végzett.

Alighogy kijutottak a veszedelmes zónából, Digbynek eszébe jutott, hogy tulajdonképpen miért jött a parancsnoki hídra.

— Miért állíttatott őrt a kisasszony ajtaja elé?

A kapitány a brit tengerészeti térkép fölé hajolt és csak akkor válaszolt, mikor Digby megismételte a kérdést. Akkor hirtelen fölegyenesedett.

— A kisasszony jövője tökéletesen attól függ, hogy kitünőséged teljesíti-e ígéretét, — mondta házája fellengős nyelvén.

— De hiszen megígértem.

— Csakhogy még nem teljesítette az ígéretét.

— Talán kételkedik a szavaimban?

— Nem kételkedem, de így mégsem érthetjük meg egymást. Ha a kabinomba hozza a kért összeget, elintézhetjük az ügyet.

Digby egy ideig gondolkozott, a fenyegető veszély közeledtére Eunice iránti érdeklődése kissé elpárolgott: nem érzett tehát semmi okot az ígért pénz sürgős megfizetésére. Hátha mégis elfogják, akkor a pénzt hiába dobta ki. Kapzsiságában eszébe sem jutott, hogy ebben az esetben úgymint minden vagyona odavész.

Lement a kabinjába, mely kisebb és egyszerűbb berendezésű volt, mint az Eunice-é.

Karosszékét kis íróasztala elé tolva leült, hogy alaposan átgondolja a dolgot. Amint az órák multak, lassanként megváltozott az elhatározása is. A veszély most meglehetősen távolinak tetszett, Eunice pedig egészen közelében volt; ha pedig komoly baj fenyegetne, úgymint minden — Eunice is — elveszne számára, a pénze is csak annyit érne, mint az ablakához csapódó tajték.

Íróasztala mögött kicsiny, de erős páncélszekrény állt. Ezt felnyitotta, kivette a nagy pénzesövet, amelyet utazása előtt csatolt magára s az egyik zsebből jókora halom papírpénzt rakott az asztalra. Tízezer dollár értékű bankjegyek voltak, leszámolt belőlük negyvenet, a többit visszarakta a bőrzsákba, az övet pedig újra a szekrénybe zárta.

Félhat volt ekkor s a kabin ablakain át már szürkeület derengett. A pénzt zsebregyúrta s elindult a kapitány keresésére.

A hajnali hideg szélben reszketett, amint áthaladt a fedélzeten. A furcsa kis brazil kabátjába burkolva, feltúrt gallérral állt a parancsnoki hídon s rosszkedvűen bámult a szürke víztükörré. Digby szó nélkül elébe állt és kezébe nyomta a bankjegycsomót.

A brazil rápillantott a pénzre, gépiesen megszámolta és zsebébe csúsztatta.

— Kegyelmeiséged igazán nagylelkű, — csak ennyit mondott.

— Most rendelje vissza az őrt, — szólt Digby nyersen.

— Várjon itt rám, — mondta a kapitány és lement a kabinokhoz.

Néhány pillanat múlva visszatért.

NEGYVENHETEDIK FEJEZET

Hajnali egy óra volt, mikor Eunice lépéseket hallott ajtaja előtt. Azt hitte, Digby Groat, pedig az szobájában ülve a jövő fenyegető esélyeit latolgatta.

A kilincs lenyomódott s az ajtó résnyire kinyílt; jobban nem lehetett benyomni nesz nélkül, mert belülről asztalok és székek torlaszolták el. Eunice dermedt arccal, kétségbeesett szívvel látta, hogy a nyílás egyre tágul.

— Ne ijedjen meg, kérem, — szólt odakint egy hang.

Tehát mégse Digby! Talpra ugrott. Valaki más, de jöhet-e még rosszabb?

— Ki az? — kérdezte.

— Én vagyok, a kapitány, — felelt a látogató rossz angol kiejtéssel.

— Mit akar tőlem?

— Beszélni szeretnék önnel, kisasszony; de rakja el onnan azokat a bútordarabokat, különben két legényt hivatok s azok majd nagyon könnyen félretolják.

Közben már néhány hüvelyknyire tágította a rést s Eunice szomorúan állapíthatta meg, hogy a torlasz nem sokat ér. Eltolta a bútorokat s a kis kapitány mosolyogva, sapkáját kezében tartva lépett be. Becsukta maga mögött az ajtót.

— Bocsásson meg, kisasszony, — szólt udvariasan s közben a bútorokat helyükre rakta. Azután kinyitotta az ajtót és kitekintett a folyosóra. Eunice a szo-

bának háttal álló természetes matrózt pillantott meg: úgy látszik őr volt.

Szerette volna tudni, mért állították oda; nem-sokára megtudta a kapitánytól.

— Asszonyom, — mondta leírhatatlanul különös hangszúllyal, — én csak egyszerű, szegény hajósemer vagyok, ezt a kockázatos mesterséget nyomorult kétszáz milreis havi fizetésért űzöm. De ha szegény vagyok is és alacsony sorból való, azért szívem az van! — mondta mellét veregetve. — Nem bírnám elviselni, hogy nőszemélynek bántódása essék.

Eunice izgatottan várta, mi következik most: felkínálja-e, hogy jó pénzért elárulja a gazdáját. Örömmel megadta volna az árát, de a kapitány szavai hamarosan eloszlatták minden reményét.

— Groat barátom a gazdám, minden parancsának engedelmeskednem kell; ha ő azt mondja: menjek Callaoba vagy Rio de Janeiróba, mennem kell.

Megint csalódott tehát Eunice, de a kapitánynak — úgy látszik — még volt mondanivalója.

— Mint kapitánynak azt kell tennem, amit rendelnek. De nem bírom és nem akarom látni, hogy hölgyet bántalmazzanak. Ugy-e, megértett?

A leány bólintott; szívében a remény szikrája újraéledt.

— Én magam nem lehetek itt egész nap, derék matrózaim se örködhetnek mindig, hogy kegyednek baja ne essék, pedig semmiképpen se válnék becsületemre, ha itt a hajómon valaki bántaná.

Az érdeemes kapitány nyilván nagyon körültekintően akart eljárni s olyan megoldást eszelt ki, amely legalább a gazdája iránti felelősség alól feloldhatta.

— Ha az ifjú hölgy elfogadná tőlem ezt és majd eszébe jutna, hogy jó barátja voltam, — egyebet nem is kívánnék.

A lány halk örömkialtással ragadta meg a revolvert.

— Köszönöm, nagyon köszönöm, kapitány, — s hálásan szorongatta a kezét.

— Gondoljon erre, — mondta a parancsnok, ujját felemelve. — Egyelőre egyebet nem tehetek. Most még a férfi szól az asszonyhoz. De azután megint a kapitány leszek, akivel más rendelkezik. Ugy-e érti, hogy ez jelentékeny különbség?

Eunice zavarban volt egy pillanatig, azután sejtette, mire gondol.

A parancsnok meghajtotta magát és kiment. Kis idő múlva visszatért.

— Ne rakjon asztalokat és székeket az ajtó mögé: nem használ semmit. Ez többet ér... — jelentősen a revolverre mutatott és széles mosolyra húzva száját, megint kiment.

Digby Groat semmit sem tudott erről a látogatásról. Egyelőre örült, hogy az őrt eltávolították s közte és Eunice közt, akit a maga hitvány módján mégis csak szeretett, más akadály nincs, csak a törékeny test gyöngé ellenállása.

Kopogtatott. Tetszelgett magának abban, hogy amíg lehet, megőrzi az udvariasság pusztá formáit; de mikor belülről nem hallott választ, lassan kinyitotta az ajtót és bement.

Eunice a kabin túlsó végében állt; a szalónba vezető ajtó nyitva volt, a selyemfüggöny is félrehúzva. A lány hátratett kézzel, teljesen felöltözve meredt a belépőre.

— Kedvesem, — mondta Digby, amilyen érzelmesen csak tudta — mért rontja még a szép szemét? Rég ágyban kellene lennie és aludnia.

— Mit akar itt? — kérdezte Eunice.

— Mit akarhat az a férj, akinek ilyen szép felesége van, mást, mint a társalgás és együttlét gyönyörűségét? — szólt Digby jókedvűen.

— Ne mozduljon onnan, — kiáltott rá a leány — s a parancsoló hang megállásra készítette a férfit.

— Nézze, Eunice, — szólt fejcsóválva — mért ellenkezik? Hiszen ez örültség. Hallgasson meg, legyen egy kicsit jó hozzám és nem kívánhat olyant, amit meg ne kaphatna.

— Nincsen a világon semmi, amit maga adhatna nekem, kivéve a pénzem, amit ellopott tőlem, — szólt a leány fagyos nyugalommal. — Mit beszél hát ajándékozásról, hiszen amije van, minden az enyém. Sajnálom, hogy ennyire téved.

Digbyt némává dermedtette ez a nagy nyugalom, pedig ez a perc a leányra halálos veszedelmet is jelenthetett.

Azután fölnevetett, visszanyerte önuralmát és sötéten lobogó szemmel megint feléje indult.

— Ne moccanjon onnan, — szólt Eunice s ezúttal fegyverrel adott szavának nyomatékot.

Digby rémülten meredt a szívének irányzott pisztoly csövére s azután visszahőkölt.

— Tegye el! — kiáltotta durván. — Átkozott leány, tegye le azonnal! Még elsülhet, hiszen bánni se tud a fegyverrel.

— El is fog sülni, — mondta Eunice. Hangja komoly és határozott volt s a felgyült útálat és gyűlölet most szavakban tört utat. — Tudja meg, Digby Groat, hogy lelövöm, mint egy kutyát és boldog leszek, hogy megtehettem. Irgalmatlanabbul le tudnám löni, mint ahogy maga azt a szerencsétlen spanyolt és szemrebbenés nélkül tudnám nézni a vergődését.

— Tegye már el azt a fegyvert! Honnan szerezte? — kiáltotta Digby. — Az istenért, Eunice, ne tréfáljon azzal a pisztollyal, csak nem akar komolyan lelöni?

— Nem először történt, hogy örömmel lelöttem volna, — mondta Eunice, de mikor látta, hogy ez az ember milyen alávalóan gyáva, leeresztette a fegyvert.

Digby letörölte homlokát selyem zsebkendőjével. Térde is reszketett még.

— Ki adta magának a pisztolyt? — kérdezte hirtelen. — Mikor Kennett-Hallból elindultunk, esküszöm, még nem volt meg. Honnan kerítette? Talán valamelyik fiókból? — Az íróasztal egyik fiókjára esett a tekintete.

— Mért érdeklis ez? Most menjen, Groat úr, a kabinomból és hagyjon nekem békét.

— Nem is volt semmi rossz szándékom, — szólt az ember sápadtan és megszeppenve. — Kár volt azt a pisztolyt olyan fenyegetően rám emelni. Csak jó éjt akartam kívánni magának.

— Legalább hat órával elkésett vele. Most azonban menjen.

— Hallgasson rám, Eunice, — kezdte megint Digby Groat s előbbre lépett, de a felemelt pisztoly láttára hátraszökkent s egy ugrással a folyosón termett.

A leány még hallotta az ajtók csapódását, de ereje fogytán már, az ágy rézoszlopára dőlt. Minden tagja álom után sóvárgott, de előbb meg akart bizonyosodni, nem fenyegeti-e még valahonnan veszély. Kiment a folyosóra, hogy a külső ajtót elreteszelve; eddig észre sem vette, hogy zár is van rajta. De visszatérve, alig tett két lépést kabinjában, két kar hátulról ráfonódott s kezéből kicsavarta a fegyvert. Digby elhajította a pisztolyt s most magához szorította a lányt.

— Azt hitte, hogy elmentem, ugye? — suttogetta s karjába emelve a vonagló, küzdő testet, átvonszolta a szalónba. — Látni akartam, Eunice, még egyszer, — lihegte a fülébe — látni az arcát, gyönyörű szemét, csodálatos ajkát.

Száját a szájára szorította és csókokkal borította, ahol csak érte.

A lány érezte, hogy öntudata már-már homályosodik; a rémület és irtózat ettől a férfitől megbénította akarateréjét. Tehetetlenül meredt a közelében égő két szembe, szinte megbűvölten, mint a gyilkos kígyó vergődő zsákmánya.

— Végre az enyém vagy, érted, az enyém. El fogod felejteni Jim Steelet, mindent el fogsz felejteni, csak azt nem, hogy imádlak, — suttogetta Digby. Ekkor észrevette, hogy a lány szeme az ajtóra mered. Ő is hátrafordult.

A kis kapitány állt ott csípőre tett kézzel, barna arca merev volt, mint a maszk.

Digby eleresztette a leányt és feléje fordult.

— Mi az ördögöt akar itt? Menjen innen! — rivallt rá.

— Repülőgép van a nyomunkban, — mondta a kapitány, — most fogtuk fel egy sürgönyét.

Digbynek leesett az álla: erre a lehetőségre nem gondolt.

— Miféle repülőgép? Hogy szól az a sürgöny?

— „Semmit sem vettem észre. Egyenesen dél felé tartok.” A helyzetét is megadja, — tette hozzá a kapitány. — Ha pedig Steele úr csakugyan délnek tart, hamarosan ránk akadhat.

Digby megtántorodott, arca fakóra vált.

— Steele? — mondta rekedten.

A kapitány bólintott.

— Ez az az úr, aki az üzenetet küldi. Azt hiszem, jó lenne, ha a fedélzetre jönne.

— Akkor megyek föl, amikor nekem tetszik, — kiáltotta Digby. Mintha ezer ördög bujt volna belé: nem volt a régi többé, egészen elvesztette önuralmát.

— Lesz szíves, uram, a fedélzetre jönni?

— Majd később felmegyek. Még dolgom van itt.

— Az ott fönt előbbrevaló, — mondta nyugodtan a kapitány.

— Takarodjon! — ordította Digby.

Nem vette észre, hogy a kapitány keze megmozdult. Egyszerre lövés hallatszott; síketítő dörrenés töltötte be a kabint és Digby feje fölött a faburkolat ezer szilánkra hasadt.

Hirtelenében nem tudta, mi történt; rémülten meredt a brazíliai kezében felfedezett revolverre.

— Épily könnyen le is löhettem volna önt, — mondta nyugodtan a kapitány, — de egyelőre csak figyelmeztetőt küldtem a füle mellett. Lesz szíves most már a fedélzetre jönni?

Digby Groat engedelmeskedett.

NEGYVENNYOLCADIK FEJEZET

Sápadtan és hajszoltan dőlt a hajókorlátra és komoran nézett a braziliaira: mért tolakodott ő és a leány közé, akit egészen a magáévá akart tenni.

— De most remélem, — mordult a kapitányra, — meg fogja mondani, mit akart mindezzel, maga disznó!

— Még sok olyat hallhat, ami nem lesz ínyére. Digbyben valami derengett.

— Maga adta a leánynak a revolvert?

A brazíliai bólintott.

— Önmagától akartam megmenteni magát, barátom. Egy óra mulva Steele úr megpillanthat bennünket; már most megmutathatom a térképen pontosan, merre jár. Remélem, nem óhajtja, hogy a gyilkosságon kívül még mást is felfedezzen önről, olyasmit, ami rá nézve még rosszabb.

— Az az én dolgom, — felelte Digby Groat. Melle vadul zihált, úgy érezte, megfullad, ha ki nem öntetheti felgyült indulatát.

— Meg az enyém is, higyeje el, kedves barátom, mert nem szándékozom valamelyik angol börtönben letelepedni. Angliában nagyon hideg van: nem bírnek ott ki egy telet. Nem, drága barátom, itt csak egy dolgot lehet tennünk. Egyenesen, teljes gőzzel nyugat felé tartani, így talán még elkerülhetjük a repülőgép figyelmét, ha mást teszünk, végünk van.

— Tegyen, amit akar, — mondta Digby. Hirtelen sarkon fordult és lement a kabinjába.

Legyőzték és a vég már közeledett. Az egyik fiókból színtelen folyadékkal teli kis üveget vett elő és a tartalmát pohárba öntötte. Odatette az asztalra, hogy rögtön kéznél legyen. Nem volt erőszakos szer: egyetlen korty és örökre elalszik tőle s azzal rá nézve mindennek vége. Ez a gondolat megnyugtatta.

De hátha még megmenekülhetnek?! Eunice jutott az eszébe. De ez még várhat; talán még kijátszhatják ezeket a pribékeket, akiket a rendőrség küldött a nyakukra s elérheti azt a földet, ahova sóvárgott.

A kapitánytól természetesen most, hogy megkapta a fenyegető üzeneteket, nem várhatott semmi kockázatot. Mindenképpen biztosítani akarja magát, — gondolta Digby — s nem is tudta teljesen elítélni ezért.

Mihelyt kint lesznek a nyílt tengeren, távol a hajójáratoktól, a kis brazíliai bizonyosan egyszerre meg fog változni és akkor — Digby meglegegedetten bólintott. A kapitány okos ember volt; milyen örültség lett volna részéről a leányt már most egészen a birtokába venni.

Eunice úgysem menekülhet előle; egy cél felé, egyazon irányban utaznak s lesznek még hetek, forró és napos hetek, mikor édes beszélgetésben egymás mellett ülhetnek a gyönyörű jacht előfedélzetén.

De okosabbnak kell lennie: nem élhet többé a barlanglakók hódítási módszerével. Ha csak egy hétig itt a hajón a leány közelében élhet, ha nem korlátozza többet szabadságában, úgy hitte, egészen meg fog iránta változni, hacsak... Be kellett vallania, hogy ez a ha mindent megváltoztathat. Steele nem fog nyugodni addig, míg rá nem akad, de ki tudja, addig Eunice nem édesedik-e hozzá meglegegedett életársul?

Kissé jobb kedvre derült, elzárta az üveget a szekrénybe és megint fölment a fedélzetre. Először vette most nappal a hajót szemügyre. Ezen a bámulatosan szép jachton a fehér fedélzet tündökölt, mint a hó, a sárgarézrészek villogtak s a vitorlavászon fehéren izzott a napon. A sétafedélzet sátra alatt nagy nád-székek hívogattak pihenőre.

Körülhordta tekintetét a láthatáron: egyetlen hajó sem látszott. A tenger habjai csillogtak a sugarakban s a hajó fehér teste mögött fekete füstpalást röpült, mert a Pealigo most óránként huszonkét csomónyi sebességgel haladt. A kapitány, úgy látszik, nem mondott valótlant: egyenesen nyugati irányba tért, — gondolta Digby.

Jobbkéz felől a messzeségben szabálytalan vonalú

bíbor csík húzódott: az ir part. Ez az irány sem volt veszélytelen: találkozhattak New-Yorkba menő gőzökkel, de csak egy pillanatra tűnt fel a távol keleti égbolton egy hajó halovány füstgomolya.

A székek oly csábítóan hívták, hogy leült és kényelmesen elnyujtózott.

Megint Eunice jutott az eszébe s ugyanekkor a lány feltűnt a folyosó kijáratánál. Első pillanatban nem vette észre Digbyt s a korláthoz lépve szinte magába szívta a gyönyörű hajnal frissességét.

Digby csak nézte. Milyen pompás jelenség volt! Még sohasem látott asszonyt, aki így állt s így mozgott volna. Arcának gyermekies tisztasága, bőrének üde színei, karcsú leányos alakja, Digby megint megállapította, hogy érdemes lesz várni rá.

Eunice most hátrafordult, észrevette őt s eleinte úgy látszott, hogy kabinja felé indul, de azután a férfi meglepetve látta, hogy lassan feléje tart.

— Maradjon csak, — szólt a leány, — magam is talállok majd széket. Beszélni szeretnék önnel, Groat úr.

A férfi csodálkozva nézett rá.

— Arra gondoltam, hogy talán felajánlhatnék önnek cserébe valamit, ha megváltoztatja a hajó útirányát és partra tesz Anglia valamelyik kikötőjében.

— Ugyan, és mit ajánlhatna fel maga nekem egyebet, mint saját magát?

— Pénzt. Valami csoda folytán azt hiszem, nagy vagyont örököltem s ha csakugyan így van, tudhatja, hogy ezáltal ön szegény lett.

— No, azért nem lennék éppen koldus, maradna még elég, — mondta Digby szinte jókedvűen. — És ugyan mennyit kínál?

— Felajánlom a fele vagyonomat, ha visszavisz Angliába.

— És mit kezdene a másik felével? — kérdezte Digby gúnyolódva. — Megmentene talán vele az akasztófától? Nem, nem, fiatal barátnóm, nagyon is belebonyolódtam ezekbe a dolgokba s így ez a terv

már szóba sem jöhet. De nem leszek többet a terhére, ígérem, hogy várni fogok, míg célunkat elérjük. Csak akkor fogom megkérdezni, akar-e osztozni a sorsomban. Elismerem azonban, hogy az ajánlata nagyon bőkezű, nagyon becsületes volt. Csakhogy én — szó szerint és képes értelemben — már nagyon is messze merészkedtem ahhoz, hogy visszatérhessek. Tudom, hogy most gyűlöl, de majd megváltozik ez az érzése.

— Nem, téved, sohase fog megváltozni. Kár is itt a szót vesztegetnem, — szólt Eunice; fölkel s fejét biccentve menni akart, de Digby elkapta a kezét és visszahúzta.

— Ugye mást szeret, vallja be.

— Arcátlanság! Mi jögon meri ezt kérdezni tőlem?

— Nem kérdeztem, csak megállapítottam ezt a kétségtelen tényt. Másvalakit szeret és ez a valaki: Jim Steele. — A leány felé hajolt. — Vegye tudomásul és készüljön el rá: mintsem hogy neki átengedjem, inkább megölöm magát.

— Rosszabbal is fenyegetett már, — szólt Eunice megvető mosollyal és elment.

NEGYVENKILENCEDIK FEJEZET

Egy dél felé feltünű füstgomoly láttára Jim Steele hatalmas iramra gyorsította menetét. Kárbaveszett út volt: a megtalált hajó szállító gőzösnek bizonyult; csak azért nem válaszolt a drótnélküli üzenetre, mert kezelő-embere mélyen aludt a kabinjában. Jim csak mintegy két mérföldnyiről vette észre tévedését, akkor erős fordulóval észak-nyugat felé vágott.

Néha-néha hátratekintett az „utasára”, de Maguard felügyelő úr tökéletes kényelemben érezte magát: akárcsak otthon.

Jim aggodalma nőttön-nőtt. Legfeljebb négy óra hosszat lehetett a levegőben s ebből már csak két órája maradt. Tartogatni kellett még anyagot a visz-

szatérésre is s így a további keresésre legfeljebb fél-órája maradt.

Hogy megnövelje látókörét, gépét szándékosan nagy magasságban vezette most s ez nagyon is korlátozták készletének újabb fogyasztását jelentette.

Már-már kétségbeesett, de ekkor nagy messzeségben a tengeren kis füstfelhőt pillantott meg; csak a hajót nem bírta még fölfedezni. Drótnélküli készüléke felé nyult, hogy üzenetet küldjön az éter hullámain át. De választ nem kapott. Egy perc múltán újra felhangzott a kis leadó berregése s a hangtalan csöndben, mely utána támadt, most már izgatottabban mentette üzenetét. S ekkor végre éles, süvítő hangot hallott, — a gőzös válaszolt.

— Miféle hajó az ott?

Feszülten figyelt, de szinte bizonyos volt benne, hogy valami kisebb szállító-hajó lesz. Újabb sívító hang s aztán a válasz: „P-E-A-L-I-G-O”.

*

Digby előrehajolt a korláton át, hogy lássa, mit művelnek a hajó oldalán lebecsátott emberek. Megörült, amint meglátta, hogy a Pealigo szót átfestik Malagára.

Derült kedvben lépett a kapitány elé.

— Jó gondolat volt öntől, hogy megváltoztatta a hajó nevét.

A kapitány bólintott.

— Természetesen az ön rendeletére.

— Persze az én utasításomra, — mondta mosolyogva Digby.

Mialatt így beszélgetett a brazíliaival, észrevette, hogy az többször észak felé fordul s fürkészve nézi az eget.

— Gondolja, hogy repülőgép ilyen messzire ki-merészkedik? Mennyire vagyunk most a parttól?

— Száztizenkét mértföldnyire az angol partoktól, — mondta a kapitány — s ez nem éppen nagy távolság a tengeri repülőknél.

Digby szokatlanul kedélyesen megveregette a hátát.

— Kicsit ideges lett, barátom. Nem fognak idejönni.

Most a drótnélküli kezelője jött föl a hídra és sürgönyt adott át a kapitánynak. Az egyszerre elsápadt:

— Mi az? — kérdezte Digby izgatottan.

A parancsnok szó nélkül átnyujtotta a papírlapot. „Nyugat felé haladó hajó, küldje nevét és számát.”

— Honnan jött ez? — riadt meg Digby a gazdátlan üzenetre.

A kapitány messzelátóján újra kutatni kezdte az északi eget.

— Semmit sem látok, — mondta homlokát ráncolva. — Lehet, hogy valamelyik kikötő küldte, mert hajó sincs sehol.

— Majd megkérdezzük, ki küldte, — mondta Digby.

Mind a hárman bementek a táviratozó kabinba, a kezelő azonnal fülére csatolta a kagylókat. Ránézett a kapitányra s mialatt Digby mintegy megbabonázva szemével a ceruzájára tapadt, már írta is:

„Kössön ki. A hajóra jövök.”

— Mit jelent ez? kérdezte Digby.

A kapitány visszament a fedélzetre és megint figyelmesen szemlélte az eget.

— Nem értem, — mormolta.

— Közelről jött a jel, három mérföld se lehet, — szólt közbe a rádiókezelő.

A kapitány töprengve simogatta az állát.

— Legjobb lenne, ha megállnánk.

— Ne is gondoljon erre, — dühöngött Digby, — addig megy, míg megállást nem parancsolok.

Megint a hídon álltak; a kapitány keze a gépházhoz szolgáló jeladón tétovázott.

S ekkor jobbra tőlük, mintegy félmérföldnyire, nagy loccsanással valami a vízbe vágódott.

— Mi volt ez? — szólt Digby riadtan.

Hamar megkapta rá a választ.

A csattanás helyéről füst emelkedett föl és sűrű fátyolként terült el a tengeren.

A kapitány, kezével ernyőzve szemét, megint az eget kutatta. Egyenesen fölöttük ezüstös árnyék szállt, de olyan parányi, hogy ha a napsugár meg nem villantja a szárnyakat, észrevétlen marad.

— Ez barátom, — mondta a kapitány — onnan jön, ahol sok minden történhetik. — S jelt adott a hajógépeknek a megállásra.

— Mi volt ez? — kérdezte újra Digby.

— Füstbomba, de jobban szeretem ezt félmérföldnyire tőlem, mint igazi bombát a gyönyörű hajómra.

Digby egy pillanatig a parancsnokra meredt, aztán dühös ordítással odaugrott a jeladóhoz és teljes sebességre állította. De ekkor már hátulról két hajó elrántotta, a kapitány pedig visszaigazította a készüléket előbbi helyzetébe. Azután a rádiókezelőhöz fordult:

— Sürgönyözze meg a repülőnek, akivel a hajónk nevét már úgyis tudatta, hogy Digby Groatot bilincsbe verettem.

Öt perc múlva a rendeletet már végrehajtották.

S a kék égboltról ekkor ezüstös szitakötő vált el s előbb nagy körökben keringett a mozdulatlan hajó fölött, majd mint nagy vízi madár, a hajó oldalához a vízre telepedett.

Ekkorra már a kapitány csónakot bocsáttatott le s míg néhány matróz az örülten dühöngő Groatot lenn a kabinjában bilincsbe verte, Jim Steele vidáman lépett a hajóra s követte a kapitányt a hajó belsejébe.

Eunice a hajó zakatolásán túl is meghallotta a leszálló repülőgép halkuló zümmögését, de csak akkor tudta meg, mi az, mikor a jacht már megállt. Az ablakhoz ugrott és félrehúzta a kis selyemfüggönyt.

Jól sejtette: a repülőgép, mint egy döngő bogár, ott keringett a fejük fölött s aztán a hajó másik oldalára kerülve, hirtelen eltűnt a szeme elől. Mit jelent

mindez, mit akarhat — töprengett magában, — talán...

Az ajtó egyszerre föl pattant s egy kusza hajú, vérző arcú ember állt a küszöbön. Gallérja és mellénye hiányzott, csuklóját bilincs szorította. Digby Groat volt: de arcát most sátáni düh torzította.

Amint alattomosan a leány felé lopózott, zavart szemében örültség fénylett, az rémülten hátrált előre az ágyig. S ekkor még egy férfi lépett a kabinba. Digby megfordult és szeme Jim Steele tiszta és éles tekintetével találkozott.

Ordítva, mint a vadállat, vetette magát Groat erre az emberre, akit halálosan gyűlölt. De mielőtt még bilincstől súlyos kezét felemelhette volna, Jimnek két csapásától eszméletlenül omlott össze. A következő percben Eunice sírva és nevetve hullt kedvese karjai közé.

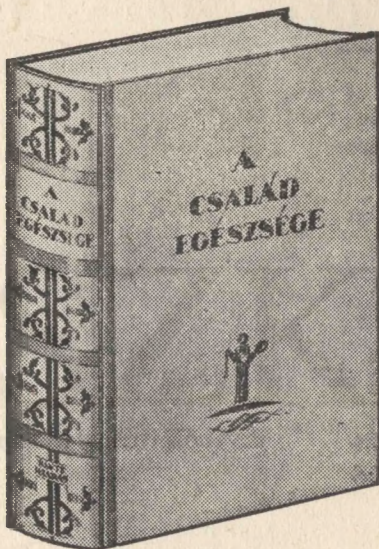
— VÉGE —

V

EGY ÉV ALATT 30.000 PÉLDÁNY

A Család Egészsége

A családban minden pillanatban előforduló orvosi kérdések hasznos tárháza. Felöleli a férfi és nő egészségét, a gyermekgondozást, az egészséges életmód szabályait. Minden apa, anya legmegbízhatóbb tanácsadója. Sokszáz recepttel

**35 színes táblával, számos képpel,
egy széthyítható bonctani táblával,
aranyozott félbörkötésben ára 35 P**

Havirészlet 3 pengő

DANTE KIADÁS

A CSALÁD TANÁCSADÓJA

Kiváló orvosok, ügyvédek, mérnökök és más szakemberek hasznos tanácsai a mindennapi élet legfontosabb kérdéseiben

FONTOSABB FEJEZETEK:

Háziszerek a leggyakoribb betegségekre
Ruha és fehérnemű otthoni készítése
(szabásminták)

Vidéki háztartás, háziállatok, baromfi,
méhes stb.

Kertészet (veteményes, gyümölcsös, vi-
rágos)

Háziipar (legszükségesebb tudnivalók a
különböző mesterségekhez)

A kézimunka (mint keresetiág és hasz-
nos szórakozás)

Pályaválasztási tanácsadó (a legkülön-
bözőbb életpályák ismertetése, a legfon-
tosabb foglalkozások elsajátításának
módja)

Jogi tanácsadó (ez a fejezet, mint egy
házi ügyvéd, a mindennapi élet ezer és
ezer fogas kérdésére ad megbízható ta-
nácsot)

A biztosítás

Háztartási tanácsadó (sok száz tanács
és recept a háztartásban előforduló kér-
lésekre)

1088 oldal, 460 szövegábra, 33 színes tábla, 24
egyszínű táblával, aranyozott félbőrötésben
ára 35 pengő — Havirészlet 3 pengő.

DANTE KIADÁS

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

